

Дийн Девлин, Роланд Емърих
Старгейт

1

8000 години преди Христа

Оставаше само окото на животното и когато го направеше, то щеше да го види, щеше да оживее. Кожата на животното бе изрисувана в оранжево и черно, копитата и рогата бяха очертани на стената с креда. Изображението беше грубо, но улавяше паниката на газелата – ужас от преследването. Устата крещеше, тялото бе извито в полет, копитата трополяха в търсене на път за бягство.

Момчето бе маскирало тъмната си кожа с ивици и чудати символи със същата боя, с която бе извикало към живот газелата. В сумрачната светлина на пещерата то потопа кухия край на една дълга пръчка в купата мастило и се приближи към стената. Погледна нагоре към другото око, бялото човешко око, изрисувано като религиозен образ високо на стената на пещерата. Започна лова, като произнесе името на животното, което се канеше да издебне – „хет“.

При този сигнал старецът, застанал на входа на пещерата, седна в изровения чакъл и започна монотонен напев. Този старец, облечен в животински кожи и с дълга бяла брада, беше вождът на племето и учител на момчето. Напевът му беше бавна, ритмична ловна песен, произнасяна на езика на газелата, песента, която племето винаги пееше по време на лов. Момчето постави кухата пръчка в празната очна кухина на животното, после доближи устни до края ѝ и издуха мастилото през нея, за да направи окото. Омагьосано от приглушения напев на стареца, то почувства как животното постепенно оживява. Скоро двамата с газелата съяха да се видят.

Ловецът не можеше да се движи по-бързо от каменните стени на пещерата, която го заобикаляше, или рискуваше да подплаши животното и да провали онази част от лова, която протичаше в същия момент в долината. Момчето и за миг не усещаше, че се движи, но с ненамаляващата сила на концентрацията си забеляза, че се придвижва към плячката си. Същата тази техника се използваше от ловците на полето. Най-добрите сред тях бяха наречени Тези, Които Вървят, Без да Ги Виждат, и съставляваха елитен отряд в рамките на племето. Символът им беше бялото обезпльтено око, изрисувано високо над газелата като религиозен образ. Тези елитни ловци бяха удивени и изплашени от невероятното търпение на това десетгодишно момче по време на лова, както и от

способността му да контролира умовете на животните. Това бе просто поредното странно нещо в онова забележително дете, поредната причина да се страхуват от него.

Отвън момчето изглеждаше като изпаднало в кататония, заспало на крака. Нищо не издаваше напрегнатата мисловна борба, която се водеше. Нарисуваното животно непрекъснато беше на ръба на бягството. То чувстваше как момчето се приближава прекалено много, почти толкова близо, че да го хване. Момчето улавяше всеки импулс на животното, всяка мисъл, но не се издаваше с нищо и оставаше абсолютно спокойно. Ловците на племето през целия си живот се учеха как да прикриват страха и възбудата си в близост до животните. Тъй като тази „магия“ се удаваше без усилия на момчето, както на полето, така и горе в пещерата, хората казваха, че сигурно е родено без сърце. Всъщност, момчето рядко показваше каквито и да било чувства: нито страх, нито гняв, нито любов.

Когато допълзя на една ръка разстояние от газелата, то чу, че напелът на стареца става още по-бавен, превръщайки се в халюцинационно мрънкане. Момчето постепенно издигна черните си жилести ръце над главата си. В едната ръка държеше длето, а в другата – тежък каменен чук. Тогава, без никакъв видим сигнал, старецът и момчето внезапно изкрещяха едновременно името на животното. „Хет!“ Със светкавично движение момчето стовари длетото върху стената и го трясна с камъка, изсичайки дълбока цепнатина в изрисуваната стена. Прясната резка се заби право в сърцето на газелата.

След миг старецът се изправи и влезе в пещерата, за да огледа стореното от младежа. Виждаше, че ловът в полето ще бъде успешен. Доволен и развълнуван, той се вгледа в необикновените очи на момчето – смес от кафяво и кехлибарено-жълто, после вдигна жезъла за поздрав над главата си, като произнесе името на момчето – „Pa!“.

На входа на пещерата момчето седеше на слънце и гледаше как старецът се придвижва внимателно надолу по каменистата пътека и след това през пустинната долина към мястото, където племето бе разположило лагера си. Там беше стъкнат следобеден огън и той наблюдаваше стълбчето дим, което се издигаше по вятъра, разпръсваше се и изчезваше. Скоро в далечината се чува роговете на ловците и децата на лагера побягнаха да посрещнат завръщащите се герои. Когато стигнаха до върха на последната дюна, той видя, че носят двойка газели, завързани за краката на два дълги кола, които мъжете носеха на рамо.

Като видя какво са донесли, старецът вдигна жезъл високо над

главата си и извика за поздрав. Ловците отговориха със същия жест, а след това цялото племе се обърна с лице към пещерата, издълбана отсрани на хълма. В един глас те отправиха поздрав към чудатия млад ловец с кафяво-кехлибарените очи.

Момчето хладно им отговори.

Тази нощ, след като племето беше пирувало, ловците започнаха своя танц около централния огън. Те носеха издълбани дървени маски, зловещи шлемове, изрисувани по подобие на животните в техния свят: хипопотама, чакала, бивола, ястреба, газелата. Както винаги момчето остана встрани от другите. Намери един голям гладък камък доста далече от огъня и седна там да наблюдава безстрастно ритуала. Забеляза колко се плашеха всички, когато заставаха лице в лице с някоя от животинските маски. Всеки път, когато някой от танцуващите се отделяше от огъня и разклащаше глава срещу зрителите, всички, не само децата, отскачаха назад и пищяха от истински ужас.

В един момент танцьорът с глава на чакал тръгна да си пробива път през кръга от зрители, които се разпръснаха с писъци във всички посоки. Той стигна с танц до камъка, където седеше момчето, с намерението да го включи в празненството, като го уплаши здравата. Танцьорът разтърси глава и издаде серия от грухтящи звуци, но с нищо не можа да накара момчето даже и да трепне. През отворената уста на маската мъжът погледна момчето в очите. Миг по-късно уплахата връхлетя не детето, а възрастния ловец. Препъвайки се назад, той се върна при огъня и в кръга на останалите танцьори. Въпреки че всички бяха свидетели на случката, никой не я възприе като особено странна. Всеки от членовете на племето на свой ред беше ходил при момчето в опит да го примами към общия живот на групата. Мнозина се връщаха от срещата със страх.

Момчето от своя страна не чувстваше никаква особена злонамереност към тези хора. От време на време усещаше нещо като благодарност, макар да знаеше, че не веднъж са обсъждали дали да не го убият, за да успокоят майките. Възприемаше ги като по-нисш вид и знаеше, че е предопределен да се превърне в един от онези хора, които племето срещаше от време навреме, – същества които живееха отделно от която и да е група.

Докато горещината и шума от огнения им танц продължаваше, се случи едно мистериозно събитие, незабелязано от нито един член на племето. Луната тази нощ беше пълна, жълта и чезнеца на хоризонта. През друга, по-тиха нощ, в лагера някой сигурно щеше да забележи голямото триъгълно очертание, което се плъзгаше по небето и хвърляше

странна правоъгълна сянка върху горната половина на пълната луна. То постоя там за миг, като закриваше лунната светлина, преди да се хлъзне в потъмнялото нощно небе. Усетило нещо смущаващо, момчето се обърна да погледне зад себе си, но дотогава сянката беше изчезнала.

Часове по-късно, докато лагерът спеше, същата тази безшумна сянка още веднъж обиколи луната. Нещо кръжеше над лагера, наблюдаваше, чакаше. Забелязаха го само глутница чакали, вечно нащрек за преследвачи. Те изляяха и се втурнаха да бягат. Очите на момчето се отвориха и се приковаха в полюшвания като камбана от вятъра птичи череп, закачен на шатрата му – животинска кожа, завързана за поредица от колове, която осигуряваше сянка през дългите горещи следобедни часове. През лагера прошумоля неестествен ветрец, после внезапно замря. Момчето се изправи с любопитство. Скоро премина още един порив, само че този път не замря. Превърна се в постоянен вятър, който постепенно набираше мощ. След няколко секунди вече се бе превърнал във вихрушка, която събуди всички. Тя ставаше все по-силна и първо една палатка, а после и друга се срутваше или се вдигаше по вятъра. Сега вече Старецът беше на крака, движеше се из лагера и надвикваше бурята, давайки заповеди за изтегляне в пещерата на хълма.

Отгоре се появи ослепителна светлина. Малко на север от лагера върху пустинната равнина засия квадратен лъч, блестящ като слънцето. Докато той бавно пореше нощта към тях, хората от племето се разбягаха ужасени надалеч от светлината. Старецът като възпираща сила запазваше самообладание и насочваше към планината всички, които успееше да открие.

Първият импулс на момчето беше да се подчини на мъжа и да тръгне с останалите, но след това спокойно се обърна и пое направо към светлината. Любопитството му бе по-силно от страха. Старецът му нареди да се скрие, но момчето продължи през хаоса от вятър и светлина и стигна до края на лагера. Погледна право в бялата светлина, сияеща отгоре. И докато протягаше ръка нагоре към светлината, може би за пръв път усети чувство, което не можеше нито да скрие, нито да контролира. Това беше възбудата. Възбудата, която съпътства чувството за избавление. Възбудата, която напълно естествено изпитваш, когато пред теб се разкрива съдбата ти.

2 Кайро, 1928

В порутените покрайнини на Кайро, от минарето на джамията Джеба ал-Салаам следобедният молитвен вик на мюезина се разстилаше над последните покриви на един град, който през последните два века почти не се беше променил. Една току-що измита лимузина на Ролс Ройс Импириъл, модел 1924, собственост на египетското Министерство на старините, префуча покрай сградите и се насочи към дългия твърд пясък на пустинята. Колата се движеше на юг по главния път за Гиза, като от време на време задминаваше по някой камион, пълен с работници или земеделска продукция.

Съобщението на Тейлър, колкото и да бе добре дошло, не можеше да му бъде предадено в по-неподходящ момент. Професор Лангфърд бе по средата на срещата с египетския министър на вътрешните работи. Негово Превъзходителство не спираше да говори за променящия се политически климат и за това как за него би било ужасен личен риск да удължи разрешението за спонсорираните от страна на Великобритания разкопки на Лангфърд. Лангфърд, който бе швед, беше прекарал достатъчно дълго време в страната, за да може да чете между редовете на речта на министъра. Той искаше пари в брой, достатъчно, за да го обезщетят за „сериозния личен риск“, който щеше да поеме. Лангфърд, който беше станал доста вещ в арабската техника на преговори, незабавно отвърна на атаката. Като гледаше да се прави на по-ядосан, отколкото беше всъщност, той се разкрещя за всичките пари, които беше похарчил, и за всичките работни места, които той и екипът му бяха създали. Изправи се и удари по огромното писалище от кедрово дърво, като напомни на пълничкия си мустакаат приятел за всички спънки и неспазени обещания, които бе изтърпял в тази крайно обезсърчаваща страна. Точно тогава вратата се отвори и на Лангфърд му донесоха бележката. Написаното на ръка послание сложи край на срещата.

Лангфърд,

Седнал ли си в момента? Намерихме нещо. Вероятно Гробница. Още не може да се разбере. Разкопките продължават. Много вълнуващо. Предлагам да си домъкнеш аристократичните задни части тука веднага. И не води никой от ония дървеници от министерството. Нека да го запазим в тайна, докато можем.

Тейлър

Докато сгъваше писмото, Лангфърд се сгърчи от недипломатичния език на началника на разкопките. Знаеше, че бележката, която Тейлър не си беше направил труда да запечата, сигурно е била прочетена от поне десет чифта очи, преди да стигне до него, и че министърът, на който сега се усмихваше любезно, ще научи цялото й съдържание в рамките на десет минути. Трябваше да побърза. По начина, по който се разпространяваха слухове в Кайро, ако не побързаше, до вечерта край мястото на разкопките щеше да бъде построено магазинче за сувенири. Той се извини, изтича надолу по стълбите и намери шофьора, който беше определен да го закара вкъщи. На развален арабски му обясни новия маршрут и че ще има значителен бакшиш за скоростно каране. След няколко минути спряха при помпозния хотел „Шепърдс“, качиха умната му деветгодишна дъщеря Катрин и се понесоха през претъпканата търговска част на града към зоологическата градина, като разгонваха пешеходци по пътя си. Лангфърд впи пръсти в кадифените облегалки за ръце на колата и задиша нормално, едва когато бяха излезли далеч от града по шосето, водещо на юг.

Катрин, лудетина с плитки, се беше надвесила в отделението на шофьора през плъзгащата се стъклена преграда, упражняваше арабския си и надаваше писъци при всяко отървано на косъм сблъскване. Тя беше пристигнала в Кайро преди дванадесет седмици, повикана да дойде при баща си, когато изглеждаше, че всеки момент ще бъде направено важно откритие. Тя беше изумителна ученичка и през това време бе станала нещо като експерт по йероглифите, като посещаваше Египетския музей почти всеки ден и дразнеше и очароваше персонала със стотиците си въпроси. Със сплетената си коса и дебелите си очила тя изглеждаше предопределена да се превърне във внушителен книжен плъх. Щом пое-ха по главния път, тя се облегна назад и отвори дебела книга със заглавие „Древен Египет“.

На задната седалка, потиснал възбудата с цялата сила на викторианското си възпитание, професор К. П. Лангфърд, член на Египетското изследователско общество и Британския кралски музей, приличаше в облеклото си досущ джентълмен-археолог, какъвто и беше: с кожени гетри, дълги бричове в цвят каки и спортно сако. Нормално никога нямаше да се облече така за работа на обекта и му се щеше да може да си смени дрехите преди срещата с Тейлър и останалите. Беше си сложил този костюм, само за да впечатли египетските официални власти.

Лангфърд и Тейлър се срещнаха в Луксор през 1920 година, когато

и двамата бяха за пръв път в Египет, Лангфърд, мъж от аристократично семейство в шикозната част на Лондон, и Тейлър, грубоват студент от Пенсилванския университет, напуснал училище за да се запише доброволец в Световната война. След примирието той изпрати вкъщи телеграма за пари, после прекара известно време в обиколки на Гърция и Палестина, преди в крайна сметка да се озове в Египет. В Луксор Лангфърд, естествено, беше отседнал в луксозния „Уинтър Пелъс“, Тейлър, ограничен от по-скромния си бюджет, ходеше там всеки следобед и се преструваше за гост, тъй като хотелът имаше тоалетни с казанчета и „Интърнешънъл Херълд Трибюн“. Двата прекараха няколко следобеда в проучвания на Бебан ел Малук (Долината на Царете), като Тейлър приказваше през по-голямата част от времето. Но едва посещението им в Храма на Ти по на север затвърди партньорството им.

Недалеч от Големите пирамиди, непосредствено до прочутата Стъпаловидна пирамида, се намира Храмът на Ти, единственият паметник от голям мащаб, издигнат в чест на човек без царски произход. Надзирател на пирамидите, Писар на Двора, Главен астроном и Нарочен съветник на няколко фараона. Ти е бил известен още и като „Владелец на тайните“. Прекараха цяла седмица в изучаване на гробницата, като обсъждаха множеството добре запазени релефи и фризове, които украсяваха мястото на погребението. Когато Лангфърд пусна на пазача на гробницата малко бакшиш, за награда получиха достъп до слабо познатата колекция от папирусни фрагменти, изкопани от Мариет, французинът, който преди четиридесет и пет години беше разкопал гробницата. От тези фрагменти, вече древни по времето, когато Ти ги е взел на съхранение, двамата мъже развиха настоящата си теория: че между Стъпаловидната пирамида и една от големите пирамиди на Гиза, вероятно тази на Хуфу¹, е заровено нещо. В папирусите ставаше дума за „мор“ или „чума“, или „демон“, който е бил откраднат и „прехвърлен“. Указанията бяха разпръснати и шансовете за успех не бяха големи, ако добрите граждани на Стокхолм, колкото и да бяха омагьосани от скорошните открития за Тутанкамон, бяха разбрали колко невероятно дълго щяха да бъдат тези разкопки, никога нямаше да ги финансират.

Но все пак ги финансираха. Когато се върна в Кайро през март, Лангфърд донесе със себе си гаранции за почти един милион шведски крони. Само след шест седмици работа на обекта откриха малка погребална камера. Лангфърд, предполагаемата „дипломатическа половина“

1. Хуфу египетско име на фараона хеопс – Бел. пр.

на екипа, се втурна към града и покани всички кореспонденти на чуждестранни вестници и неколцина правителствени сановници да присъстват на отварянето на гробницата. Дори Хауърд Каргър, най-прочутият археолог на света, отдели малко време и предприе пътуване до Луксор, където вече трета година каталогизираше съдържанието на малката гробница на Тутанкамон. Така, в една красива майска утрин входът бе разчистен и двамата мъже пропълзяха през отвора. Щеше да е много интересно да се направи запис на разговора им вътре. Когато се появиха, усмихващи се неловко и смутено, носеха със себе си единствения артефакт, който представляваше някакъв интерес: една мумифицирана котка в грубия ѝ дървен ковчег. Международната преса се забавляваше неимоверно. Появиха се дълги сатирични статии за откриването на „Пис-пис Писанчо Тут“ и т.н. Тази случка беше много унижителна и смазваща за Лангфърд, който вече се виждаше пред прага на вечната слава за приноса си към науката. Докато се носеха на юг – между зелената панделка на Нил от едната страна и обширната Сахара от другата, Лангфърд отново потъна в размисли за безсмъртието. Човек никога не знае какво може да открие. Но когато пред погледа му се появиха големите пирамиди, единствените останали чудеса от древния свят, джентълменът-археолог бързо се върна към действителността. Поразителните размери на тези строежи в платото Гиза, пирамидите на Микеринос и Хефрен, и особено тази на Хуфу, накараха Лангфърд да се засмее на себе си. Колко жалък и незначителен изглеждаше неговият малък проект в сянката, хвърляна от тези великолепни, вечни творения.

Но това беше преди да види какво е открил.

Преди още гумите да спрат да се въртят, обувките на Лангфърд хрущяха по чакъла. С пръхашката зад него Катрин, той се изкатери до ръба на плато от отломки и камъни, преживяло хилядолетия. Но платото бе трансформирано, кофа след кофа пръст беше издълбавано от стотиците работници араби, които се трудеха в екипа през последните няколко месеца. Сега представляваше малка плитка долина с изкопно оборудване, разделена на спретнато оразмерени парцели със земемерски колчета. Този ден работеха почти триста души фелахи. Мнозинството от тях бяха местни хора, облечени в хаици – дълги, бели, памучни роби – и импровизирани чалми.

Главната част от работата се извършваше в най-отдалечения край на обекта. Дълги пипала прахоляк се издигаха спираловидно по вятъра там, където фелахите изхвърляха излишния пясък и натрошените камъни. Щом изпразнеха кошовете си, тези мъже се обръщаха и се отпращаха

обратно към малко по-големия от обикновено „сондаж“. На ръба на този изкоп бяха докарани два дървени подедни крана, а през макарите бяха опънати въжета. Подготвиха се да повдигнат нещо от земята. Нещо тежко.

– Татко, съкровището е ей там – осведоми го Катрин на шведски, като сочеше към крановете и тълпата работници.

– Първо ще отидем да видим Ед Тейлър – Лангфърд забеляза Тейлър и група мъже, надвесени над някаква работна маса пред „служебната палатка“. Изглеждаше, че разучават нещо.

Лангфърд, известен със способността си да разказва глупави вицове на няколко езика, последните няколко минути обмисляше остроумната си забележка. Когато се приближи дотолкова, че групата да го чуе, той си опита късмета.

– Ед, ако сме открили гробище за домашни любимци, се отказвам от разкопките.

Точно както се беше опасявал, никой не се засмя. Всъщност никой дори не направи и най-малък опит да се подсмехне поне от любезност. Но това, което наистина изуми Лангфърд, бе, че никой от мъжете дори и не забеляза костюма му на „джентълмен-изследовател“. Напрегнатата съсредоточеност на групата подсказваше на Лангфърд, че не става дума за обикновена находка. И двамата с Катрин незабавно бяха увлечени в драмата.

– Не мога да разчета какво пише. Ела да видиш. Тейлър направи място на Лангфърд да се приближи и да погледне големия лист хартия, разстлан на масата. Той беше покрит със серия странни отпечатащи – копия, получени чрез триене от гравирани каменна повърхност. На Лангфърд му трябваша само няколко секунди, за да разбере защо групата бе толкова озадачена. Но за всеобщо учудване Катрин първа го каза.

– Това не са истински йероглифи – заяви тя на английски.

– Или поне не от вида, който познаваме.

– Тейлър – попита Лангфърд с неочаквано раздражение, – откъде дойдоха тези символи?

– Ще ти покажа. – Началникът на разкопките се отпрати към обекта. На десетина метра преди сондажа, който беше пълен с работници, до един разменящи си напътствия с крясъци, Тейлър спря при нещо, което изглеждаше като гигантски каменен плот за маса. Беше висок един метър и около шест метра на ширина. Масивната плоча имаше същия варовиково-сив цвят като чакъла, сред който се намираще.

– Това е покривен камък – обясни Тейлър. – Най-големият, който

някога съм виждал. Когато заравяш нещо под скала с такива размери, искаш да си остане заровено.

Лангфърд възбудено тръгна да обикаля около периметъра на камъка, като оглеждаше гравираната му повърхност. Наистина беше находка от световна класа. Камъкът поразяваше не само с размерите си – изваяната му повърхност бе звезден образец на древноегипетското каменоделско изкуство. Лицевата част на монолита беше организирана, досущ като мишена, в серия концентрични кръгове. Най-външният кръг съдържаше 39 знака, изписани на странния език, който му беше показал Тейлър. В следващата ивица имаше символи, които явно бяха сродни с древноегипетското писмо. Приличаха на някаква изключително ранна, изключително груба версия на по-късните йероглифи. Следваше пръстен странни закривени линии, пресичащи повърхността на камъка в различни посоки. Някои от точките, където тези линии се пресичаха, бяха обозначени, други не. Изглеждаше като някаква древна форма на геометрия. Но гравираното в самия център вече беше това, което превръщаше камъка в шедьовър.

Лангфърд скочи на камъка, за да вижда по-добре централната му част. На фона на внимателно издълбани дъговидни геометрични линии имаше симетрични гравюри на богинята Нут. Извила гръб, за да подкрепя небето, тя кърмеше от гърдата си децата на Земята, докато те плаваха под нея с Лодката на милион години. Под тези красиви картини, в самия център на камъка имаше картуш² в класически стил. Вътре в продълговатия орнамент-рамка около свещено име или дума – се намираха шест от странните йероглифи от най-външния кръг. Дали тези знаци не означаваха името на някой праисторически фараон? Дали не беше някакво послание?

– Много странно – промърмори Лангфърд, отличен познавач на египетското писмо. Той поклати глава и се върна към периферията на кръга, където за няколко мига внимателно огледа втория пръстен, преди да заговори на Тейлър и останалите.

– Вътрешната лента донякъде се чете: това тук би могло да е символът за години... хиляда години... небе, звездите или нещо от този сорт... живее Ра, слънчевия бог. Но как схващате тези външни символи, да му се не види?

Когато се наведе да огледа знаците, Лангфърд си зададе същия въпрос, над който Тейлър и останалите си бяха блъскали главите целия

2. Картуш – овален орнамент около надпис – Бел. пр.

следобед. Дали не сме открили непознат досега език? И ако е така, то кои са били авторите му?

– Какви са тези неща тук? – извика Катрин, докато тършуваше из прилежно струпаната колекция от „случайни находки“ – всяка с етикетче, в плик и с каталожен номер.

Тейлър обясни.

– Това са малки парчета сечива, чаши и неща, които са използвали работниците, когато са заравяли камъка. Но погледни този тук – каза той и вдигна един златен медальон, украсен с релеф на уджат – символ, представляващ наполовина птиче и наполовина човешко око. Той го подаде на Катрин. – Това беше увито в парче плат и оставено в центъра на камъка.

– Най-накрая намерихте нещо красиво – каза смаяно Катрин.

– Окоето на Ра – проговори Лангфърд, докато слизаше от камъка, за да погледне по-отблизо рисунката върху медальона. Обърна го от другата страна в ръката на Катрин, преди да заговори на Тейлър.

– Този мотив се среща много, много рядко върху украшения. Може би е принадлежал на някой жрец.

Катрин вдигна находката към светлината и я загледа с възхищение, а двамата мъже се върнаха към разговора си. След това тя разкопча собствената си огърлица и сложи медальона на верижката.

– Тейлър, ако това е покривен камък, какво откри заровено отдолу?

Точно тогава от ямата се чу вик и двеста работника започнаха да теглят десетките дебели въжета, прекарани през макарите. Лангфърд искаше да отиде по-близо, но Тейлър го сграбчи за ръкава и го поведе към върха на малкото хълмче от едната страна на ямата.

– Повярвай ми, ние сме на най-доброто място. Всички в прашната долина, от най-високо образования учен до най-жалкия надничар, разбираха, че наблюдават рядко забележително събитие: разкопаването на най-странната археологическа находка на земята. В отговор на ритмичните команди на началника, фелахите бавно изтеглиха въжетата, вдигайки от вековния му сън един огромен кварцов пръстен, висок повече от пет метра. С идеално кръгла форма и с блестящ перлен цвят, той представляваше щателно изработен скъпоценен камък с огромни размери. Цялата му повърхност беше гравирани и украсена със сложни детайли, комплицирана като електронно командно табло, красива като султански амулет.

– Това е една от гривните на Бога – каза възбудено Катрин на баща си.

През десетилетията си проучвания и изследователска работа Лангфърд никога не беше виждал нещо подобно на това. Въпреки сходството на украсата с някои находки от Първата династия, изглеждаше невъзможно древните египтяни да са изработили нещо толкова напреднало в техническо отношение. Седем кварцови скъпоценни камъни с големината на юмрук бяха разположени на равно разстояние върху пръстена, всеки заобиколен от златен обков. Тези обкови бяха точни копия на раирания накит – немес за главата на фараона – като онзи на прочутата маска на Тутанкамон. По вътрешния ръб на пръстена минаваха същите неразгадаеми йероглифи като на покривния камък.

Когато вдигнаха пръстена под ъгъл от деветдесет градуса, работниците започнаха да го подпират с редица дървени колове с меки подложки. Тейлър издърпа вцепения Лангфърд няколко крачки надясно. Щом слънцето остана зад пръстена, те с учудване установиха, че материалът е полупрозрачен.

– От какво е направен? – попита Лангфърд. Тейлър сви рамене.

– Знам ли. По-твърдо е от стомана, но няма ръжда или корозия. Някакъв вид кварц, но не мога да го идентифицирам.

Лангфърд се обърна към пръстена и постоя спокойно за миг, преди да избухне в ликуващ рев.

– Успяхме!

Катрин видя как баща ѝ, обикновено толкова скован и официален, сграбчи изненадания си американски партньор Тейлър в развеселена мечешка прегръдка. Двамата се впуснаха в див празничен танц с кръсъци. Тогава в ямата нещо се обърка.

Фелахите викаха и сочеха нещо. После започнаха да изоставят работата си, преди поддържащите колове да бъдат здраво закрепени. Огромният пръстен застрашително се заклати, като заплашваше да се прекатури и да смаже тълпата. Тейлър затича към ямата, като крещеше на арабски.

Лангфърд се обърна към Катрин и строго ѝ нареди на шведски:

– Няма да мърдаш от това място.

Тя изчака колкото можа, около пет секунди, преди да се втурне след него да провери какво става. Положението в ямата за няколко секунди се беше влошило до пълен хаос. Докато купища хора скачаха вътре, за да хванат въжетата, още повече хора се бореха да излязат от ямата. Всички крещяха с цяло гърло.

Миг по-късно Катрин забеляза какъв е проблемът. Един участък от основната скала се беше пропукал и на мястото, където бе застопорен

единият от опорните колове, се беше отворил дълбок процеп. Тя видя как Тейлър и баща ѝ подеха опит да закрепят отново гредата. Каквото и да се криеше на дъното на току-що разкрилата се дупка, то хвърляше в паника всички араби, които го погледнеха.

Катрин не издържаше повече, трябваше да погледне. Тя изтича до другия край на ямата и се свлече по една от стените. Баща ѝ и останалите мъже бяха долу в пръстта и работеха точно до мистериозната кухня. Тя се изкатери по пръстена и стигна до многолюдната група мъже в центъра му. Проправи си път между хората и надзърна в дупката.

– Вкаменелости!

– Катрин!

Тя чу гнева в гласа на баща си, но не можеше да откъсне поглед от неестествено сгърчените фигури, които Земята бе извадила на показ при отварянето си. Отчасти заровена в скалата, с изпочупени кости, сякаш смазани с голяма сила, се виждаше съвсем човешка на вид ръка. Но точно до нея, сплескана до остри ъгли, се намираще нещо, което приличаше на голяма екзоскелетна глава – определено не човешка. Смразяващото бе лъскаво черно око с форма на бадем, което блестеше от главата. Можеше да е изгнила биологическа тъкан, която се е вкаменила, или дебело сребро, или оникс, вграден върху статуя. Или може би фелаките бяха прави: те не преставаха да споменават една арабска дума, която Катрин знаеше – думата за дявол.

Хипнотизирана от тази изопачена картина на ада, Катрин усети, че се издига във въздуха и се понася към ръба на ямата. Баща ѝ я сложи на земята, вгледа се дълго и строго в нея, което означаваше, че търпението му се е изчерпало, после нареди на един от помощниците си, топчест младеж от Ливърпул, да я държи под око.

Няколко минути, докато мъжете се мъчеха да закрепят пръстена в изправено положение, тя седеше и наблюдаваше как последната следобедна светлина се превръща в тъмно-виолетова вечер. Взираше се в пръстена, странния пустинен накит, и стигна до необратимо решение. Обеща си, че независимо колко време щеше да ѝ отнеме, независимо колко трудна щеше да бъде тази работа, ще разреши загадката за произхода на пръстена. Веднага се хвана на работа, като се обърна към дундестия си кавалер и обяви:

– Връщам се в колата. Усетил, че няма глас по този въпрос, той я последва до лимузината, където тя се захвана да прелиства своя екземпляр на „Древният Египет“. Скоро намери това, което търсеше: рисунка на бога Анубис, божество с глава на чакал, отговорно за превеждането

на умрелите долу в Страната на Мъртвите.

– Виж това – каза тя, като му подаде отворения том. – Размазаното нещо там долу е Анубис. Трябва да го покажем на баща ми.

Притежателят ѝ, който беше успял да хвърли само един бърз поглед на касапницата, преди да му бъде отредена ролята на детегледач, взе книгата и я сложи на покрива на колата. Докато гледаше страницата, до тях спря друга кола. От нея излезе самият заместник-министър на египетското министерство на старините, дошъл на „обичайното“ си посещение.

Докато минаваше покрай тях, заобиколен от свитата си от ласкатели, небрежно облеченият мустакат бюрократ вдигна шапката си към малкото момиче.

– Добър вечер, госпожице Лангфърд. Нещо интересно днес?

3

Лос Анджелис, наши дни

Вир вода от глава до пети, помъкнал претъпкана торба с книги, Даниел Джексън се бяхтеше на север по Гоуър към Булеварда на залеза и си мърмореше. Той беше късо подстриган мъж с пепеляво-руса коса и светъл тен, малко под трийсет години. Беше си забравил чадъра и нямаше достатъчно пари за рейса. Обувките му изглеждаха като последна грижа, но дългото кашмирено палто му придаваше малко по-приличен вид. Докато вървеше, той като че ли бичуваше някакви невидими врагове.

Всъщност Даниел трябваше да си зададе въпроса дали този път наистина не превърташе. Денят, определен за негов миг на възраждане, за повторното му приемане в академичната „общност“ приличаше по-скоро на ден за погребение. Като зави на запад по Булеварда, той влезе в малката бакалия на ъгъла с надеждата, че господин Арзуманян ще му даде една бутилка вино на вересия. Реши, че като ще е ден за погребение, най-добре е и да се балсамира.

– Господин Дан, приятелю, какво се е случило? – избумтя гласът на Арзуманян, плещест и ентузиазиран както обикновено.

– Амен енч шат ахавор ар. Нранк чер хасканум йес енчкар халаце ем – обобщи кошмара си Даниел на перфектен арменски. – Затова се надвах да взема бутилка вино, но не знам кога ще мога да ти платя.

– Има идея. Иес кпохем – отговори магазинерът, предлагайки сделка. Даниел трябваше да преведе преговорите между него и един от снабдителите му, който говореше само гръцки. Искаше да му се обади веднага, но когато видя болката на лицето на Даниел, предложи да го отложат за следващия ден.

С бутилка алкохол, която допълваше вида му, Даниел излезе отново на дъжда и пое към къщи, като се чудеше как я е докарал дотам. Нали той беше онова момче, което печелеше стипендии в гимназията за преводите си на финикийска поезия и после беше прието в УКЛА едва на 16 години? Младият магъосник с три висши по филология, езикознание и стара история? Как беше оставил толкова много добри перспективи да му се изплъзнат от ръцете, за да се превърне в крайна сметка в някакъв презрян, напълно разорен, лишен от приятели, самотен, безработен и много мокър бивш професор? Спомни си обезпокоителната статистика

за процента деца-гении, страдащи от ранно умопомрачение. Даниел знаеше, че отива на зле.

Той преджапа през паркинга на „Гуми Ткенченко“, западна гараж в порутена тухлена сграда. Видя собственика, Владимир Ткенченко, да поклаща отвратно глава изпод един Лексъс, който беше вдигнал на хидравличния елеватор. Даниел живееше в приспособеното за канцелария помещение над гаража и след като беше закъснял няколко месеца с наема, вече беше получил предупреждение за изхвърляне. Ако късметът му в най-скоро време не проработеше, щеше да му се наложи да започне да звъни на всички, които познаваше, и да ги пита дали не може да преспи няколко нощи у тях на пода. Мина непосредствено покрай Владимир и отиде до мърлявия щанд на магазина.

– Някаква поща за мен?

На щанда седеше и със смях разговаряше по телефона най-хубавото момиче, което Даниел познаваше, Светлана. Когато видя кой ѝ задава въпроса, от лицето ѝ изчезна всякаква радост. Без да прекъсва разговора си, тя се изправи и пусна на щанда две писма. Няколко месеца по-рано, преди да свършат субсидиите му, нещата между тях бяха други. Шегуваха се и флиртуваха, и дори няколко пъти ходиха в тайландския ресторант зад ъгъла. Но точно когато нещата между тях започнаха да се затоплят, той остана без пари и се превърна в „проблематичния наемател“.

Той прегледа кореспонденцията за деня. „Последно предупреждение“ от телефонната компания и поредната картичка за изчезнало дете, която Даниел прегледа за всеки случай.

Още по-смазан отпреди, Даниел излезе от гаража и седна под рмъщия дъжд на купчина стари гуми, загледан пред себе си. От другата страна на улицата някакъв мръсен бездомник поучаваше една котка да не се рови в боклука само на няколко метра от мястото, където един здравичък на вид шофьор пазеше лъскавата си лимузина. Каква бъркотия цареше в този град.

Умът му започна да преповтаря събитията от конференцията и катастрофалната реч, която беше изнесъл този следобед пред най-големите археолози на нацията. Повечето от тях го познаваха по славата, която му се носеше, и смятаха, че е леко луд, жертва на прекалено много научно-фантастични романи. За нещастие събитията от този ден само бяха затвърдили мнението им. Статиите, които беше публикувал през последната година и нещо, бяха получили всеобщото презрение на академичната общност. Въпреки че изследователските му методи и

дълбочината на информацията му все още се ползваха с възхищение, заключенията, които вадеше от данните, бяха все по-„различни“. Той нарушаваше равновесието и колегите му яростно го атакуваха в специализираните издания.

„Пренебрегва отдавна установени факти“, беше типичният коментар. Някои от тях прехвърляха критиката и стигнаха до лични нападки. „Джексън е или заблуден и некомпетентен, или злоупотребява с материята.“ Или (това си го беше изрязал и го беше залепил на стената в кухнята): „Това е типът археология, който очакваме да намерим в «Нешънъл Инкуайърър»... работата му няма място в света на истинската наука.“

Даниел беше напълно наясно колко нетрадиционни бяха заключенията му. Заради това отначало си беше оставил вратичка, като публикува една много разводнена версия на онова, в което, наистина вярваше. Но беше убеден, че неговите теории много по-добре отговаряха на фактите отколкото достопочтените обяснения за ранната египетска цивилизация.

Когато влезе в огромния Скотиш Райт Темпъл на булевард Уилшиър тази сутрин, знаеше, че трябва да застане пред скептична аудитория. Но не беше очаквал, че ще го посрещнат на нож и открито ще го обиждат.

Доктор Аджами, декан на факултета, когато Даниел преподаваше в Колумбия, беше долетял, за да участва в конференцията. Понеже никой от организаторите на събитието не пожела да представи Даниел, Аджами излезе отпред и направи блестящо представяне.

– Той се дипломира на 20 години, говори единадесет различни езика и съм напълно убеден, че дисертацията му ще стане стандартен справочник за ранното развитие на египетските йероглифи. Написал е няколко основополагащи статии по сравнително езиковедие на афро-азиатските езикови групи и, разбира се, за развитието на египетския език от Архаичния период до Старото Царство, което ще бъде и неговата тема днес. Моля, приветствайте с добре дошъл един от най-обещаващите млади учени в египтологията, Даниел Джексън.

Докато се придвижваше към подиума по време на представянето, той дочу двама застаряващи професори да водят следния разговор. Даниел разпозна в тях двама от динозаврите на американската археология.

– Ох, още един вундеркинд – избуца дундестия професор Раушенберг.

– Имам чорапи, които са по-стари от това хлапе – изкиска се дългустият доктор Тъмбън.

Те хвърлиха на Даниел скептичен поглед от глава до пети, докато минаваше покрай тях. Когато решиха, че вече не ги чува, продължиха.

– Не прилича много на сър Алън Гардинър – изхили се единият.

– И все пак да се надяваме, че не е втори Уолъс Бъдж! – изкикоти се другият.

Макар и да не смяташе, че е смешно, Даниел разбра завоалираната шега. Бъдж беше влудяващо скучен лектор, известен с това, че приспи-ваше големи зали с водопад от подробности.

Щом Даниел застана на подиума, въздухът в залата се сгъсти от напрежение. Той бе непредсказуем учен – нещо, на което професионалната му среда не беше свикнала. Погледна за миг към тавана, точно толкова, та всички да започнат да се чудят какво прави, после изведнъж се обърна и изстреля един въпрос към професор Раушенберг.

– Сър, каква кола карате?

Старецът отговори объркано:

– Форд.

– Модел Т ли? – Въпросът на Даниел предизвика смях.

– Не съм толкова стар. Карам Ескорт.

– Разбирам – Даниел се почеса по брадата. – Със серво на кормилото и серво на спирачките? – попита той.

– Не забравяйте и сервото на стъклата – каза старецът, като се опитваше да влезе в тона му.

– Следователно, ако по някакво нещастно стечение на обстоятелствата днес следобед в Санта Моника избухне неугаснал вулкан и всички ние бъдем изровени след стотици години от някой археолог-вундеркинд, няма абсолютно никаква вероятност той по грешка да отнесе датировката на колата ви към началото на това столетие.

– Накъде биете? – попита събеседникът на Раушенберг, доктор Тъбмън. В действителност никой от публиката не знаеше накъде ги води Даниел.

– Хенри Форд започва скромно, почти примитивно, със стария Тин Лизи, Модел А. После бавно усъвършенства продукцията си до усложнените технологии, на които се радваме днес. Което ни навежда на моя основен въпрос за древните египтяни: защо тяхната култура не се е „развивала“? Фактите сочат, че изкуствата, науката, математиката, технологията, военната им техника – всичките те са налице, завършени от самото начало.

Даниел им остави една минута да помислят и помърморят, после отново подхвана атаката.

– Това, което искам да се помъча да докажа тук днес, е, че египтяните от периода преди Старото Царство по някакъв начин са „наследили“ всички тези изкуства и науки. После, след кратък период на „запознанство“, ще видим пълния разцвет на онова, което наричаме Древен Египет.

Реакцията на публиката се чу ясно и наподобяваше кудкудякане. Той продължи по-бързо.

– Писмото им например. Системата от йероглифи на първите две Династии е пословично трудна за интерпретиране. Общоприетата мъдрост поддържа мнението, че това е груб вариант на по-усложненото писмо, което откриваме по-късно, през периода на Старото Царство. Но, както се опитах да демонстрирам в серия статии, този ранен език вече представлява напълно развита система, комбинация от фонетични и идеограматични елементи. Ако това е така, те са успели да се придвижат от грубите пещерни рисунки до сложна система за описване на света и самите себе си буквално за нула време, за няколко поколения.

Даниел замълча и спокойно изчака първата група учени да стигнат до изводите. Искаше да докаже, че старата система е даже още по-елегантна от по-късните йероглифи, но тъй като той бе единственият човек, който можеше да ги чете свободно, знаеше, че думите му ще отидат на вятъра. Той промени темата.

– Да вземем един друг пример. Темата на днешната конференция е пирамидата на Хуфу – започна той.

Доктор Аджами се покашля вежливо, за да привлече вниманието на Даниел, а след това му кимна, сякаш искаше да каже „това наистина е темата, моля ви, придържайте се към нея“.

– Същият аргумент може да приложим и за пирамидата на Хуфу. Повечето учени са убедени, че този шедевър на инженерното изкуство трябва да е постигнат в резултата на поколения опит. Според тази теория Стъпаловидната пирамида на Джосер в Сахара, така наречената „плоска пирамида“ и големите гробници в Абидос се разглеждат като упражнения за разгриване, учебни упражнения, които водят до безпределно по-сложната и прецизно изработена пирамида на Хуфу.

Както мнозина от вас знаят, аз не се присъединявам към тази теория. Според мен пирамидата на Хуфу трябва да се е появила първа, за да бъде последвана по-късно от второстепенните постройки, които току-що упоменах. Данните в подкрепа на традиционната последователност на изграждане се базират на фолклора и писмените исторически паметници, създадени столетия след времето, за което говорим. Оскъдните

свидетелства, с които все пак разполагаме, според мен навеждат на мисълта, че хората, живели покрай Нил, постепенно са забравяли как се строят тези сгради, а качеството на работата се е влошавало все повече и повече с всяко изминало поколение.

Още един контингент участници в конференцията стана и си излезе. Други хихикаха шумно, но Даниел продължи. Нямаше друг избор.

– За нещастие, множеството опити за определяне на датите на построяване на пирамидите с тестове със С-14 не са довели до окончателни резултати. Съществуват достатъчно противоречиви данни за доказване правотата на почти всяка теоретична позиция.

Задайте си обаче следния въпрос: Всички второстепенни пирамиди са гъсто изписани с имената на фараоните, дали заповед за построяването им. Мастабите, заобикалящи пирамидите, са покрити с картуши с имената и титлите на собствениците им, със списъци на жертвени дарове, дати на изграждане, кои богове са почитали, музикалните инструменти, на които са свирели и т.н. По правило в тези гробници откриваме изрисувани разкази, превъзносящи множеството богоподобни качества на погребания там човек. Фараоните са най-големите егоисти в историята на света. И въпреки това на най-голямата от всички пирамиди, тази на Хуфу, не е написан нито ред. Никъде няма и драскотина – нито вътре, нито вън. Това логично ли ви се струва?

Един внушителен възрастен джентълмен, професор Ромни от университета Бъркли, се изправи на крака и го прекъсна.

– Това е интересна теория, професор Джексън, с която повечето от нас са запознати.

Някой в тълпата започна да тананика темата от „Зоната на здрача“, което предизвика у едни смях, а у други – объркване.

Ромни, висок и слаб мъж, не се смути. Той се взря в Даниел и продължи.

– Вие намеквате, че пирамидата не е била построена за фараон, тъй като на нея няма име. Но какво ще кажете за открития от Виз надпис с името Хуфу, изписано вътре в подпорната камера, запечатана от времето на изграждането си?

Даниел завъртя очи.

– О, моля ви! Това откритие беше шега, голяма измама, извършена от самия Виз.

Не само че не трябваше да казва такова нещо пред тази консервативна тълпа, а и определено не трябваше да го казва по този начин. Публиката избухна в гневно и бурно несъгласие. Неколцина от по-

невъздържаните дори започнаха да дюдукат. Още една група професори стана и излезе.

Професор Ромни извиси глас над крясъците.

– Така е прекалено лесно, професор Джексън. Ако си бяхте научили домашното, нямаше да ви се наложи да петните добрата репутация на един мъртъв човек, за да подкрепите теориите си – изрече той гръмогласно.

До този момент Даниел успяваше някак иронично да се забавлява от това колко зле вървяха нещата. За част от секундата това се превърна от забавление в смъртоносна враждебност.

– Преди да замине за Египет – поде той, – Виз се е похвалил, че ще направи важно откритие, което ще му осигури световна известност. Като използвал парите на баща си, той наел елитен екип експерти и ги завел при пирамидите в Гиза. Но след няколко много скъпи месеца те не могли да покажат никакъв резултат от усилията си. Затова Виз ги изгонил всичките и докарал от мините на баща си в Южна Африка банда златотърсачи. След по-малко от три седмици те „открили“ това, което изследователи, крадци и учени не могли да намерят цели четиридесет века – тайната стая, „запечатана от времето на изграждането си.“ В тази иначе празна стая те намерили онова, което изградило репутацията на Виз: дълго издирвания картуш с името на Хуфу. Картушът се явява на трите стени на камерата, но, странно, не и на стената, която Виз натрошил на малки парчета, за да влезе в стаята. Името е изписано с червено мастило, което не откриваме никъде другаде в Древен Египет. То е удивително добре запазено и, колкото и да е невероятно, е написано грешно.

– Е, какво може да се очаква от някой неграмотен каменоделец? – попита Ромни.

В този момент Даниел вече беше напуснал подиума и крачеше нагоре-надолу по сцената като гладен цирков тигър. Той отиде при черната дъска и с учудваща бързина надраска поредица йероглифи.

– Това е символът, който Виз твърди, че е открил в подпорната камера. Е, всички ние знаем, ако сме си написали домашното – той стрелна Ромни с поглед, – че Виз е носел със себе си изданието от 1906 година на „Материя Хиероглифика“ на Уилкенсън, публикувано в Амстердам от Хейнис Букс. Прилежни студенти като вас, професоре, не може да са пропуснали да забележат, че в следващото издание издателите са включили извинение, изброяващо печатните грешки в предишното издание. Този списък включва и йероглифа за името Хуфу Отпечатана е

погрешно първата съгласна в името на Хуфу. Трябвало е да изглежда така...

Даниел нарисува една почти идентична поредица от символи вертикално по черната дъска.

– Какво изключително странно съвпадение, че картушът, намерен от Виз, съдържа точно същата грешка! Ако някой каменоделец беше написал погрешно името на фараона, той е щял да бъде наказан със смърт, а стената щеше да бъде разрушена и построена отново.

Даниел замълча за малко и погледна професора с неприязън, като добави:

– Но вие сигурно вече знаете това, защото изглеждате като човек, който се отнася сериозно към домашното си.

Последните думи бяха изречени в момента, в който вбесеният професор Ромни се беше запътил към изхода на залата за конференции. Преди да излезе, той се обърна за един прощален залп.

– Звучите като лошо телевизионно шоу или като онази книга, „Колесниците на Боговете“ – Това предизвика няколко изкисквания и туктаме ръкопляскания, но Даниел усещаше, че отново е спечелил част от публиката на своя страна. Няколко от важните фигури все още бяха в залата и той се надяваше, че сега са готови да слушат.

– А сега, ако може, нека се върнем малко назад. Вероятно истинските начала на тяхната цивилизация лежат заровени в пресъхналите речни корита на Западна Сахара...

– Професоре, може ли за момент.

Най в дъното на залата стоеше жена с елегантна, скъпа рокля и прекалено големи очила, която изглеждаше на около 60 години. Всъщност беше много по-стара.

– Позволете ми първо да кажа – започна тя с едва доловим акцент, – че познаването ви на фактите е впечатляващо. Имам само един въпрос: Кой според вас е построил пирамидите?

– Точно там е цялата работа – отговори ѝ той. – Нямам никаква представа кой ги е построил и защо.

В залата се надигна колективен стон на разочарование.

Стилната възрастна дама кимна отсечено, сякаш беше удовлетворена от отговора, след това се обърна и си тръгна.

Един набит брадат мъж с тясна риза извика предположението си с псевдо-британски акцент:

– Загубеният народ на Атлантида?

Хората, все още останали в публиката, се засмяха и след това

започнаха да си събират нещата.

– Или може би Марсианците!

– Не съм казал това – защити се Даниел.

– Не, но се канехте – отвърна му язвително брататият.

– Въобще не разбирате за какво става дума – каза той. Атмосферата в залата беше горе-долу толкова интелектуална, колкото в някой училищен стол по време на масова битка с храна. Повече от половината от аудиторията си беше отишла и хората продължаваха да си тръгват. Даниел порови из купа документация пред себе си, намери съобщението, което му трябваше, и направи напразен опит да продължи, като заговори в микрофона, без да вдига поглед.

– Нови геологически данни датират Сфинкса към един много по-ранен период. Като знаем, че това е така, трябва да започнем преоценка на всичко, което през годините сме приели за корените на египетската култура. Просто трябва да започнем от самото начало...

Когато вратата се затвори зад последната група участници в конференцията, доктор Аджами, който все още търпеливо седеше на подиума, се доближи до Даниел. Настроението му беше неприветливо.

– Много, много съм разочарован от теб, Даниел. Мислех, че се бяхме разбрали да не обсъждаш тези глупости тук днес. Поех риск, като те представих, опитвайки се да ти направя услуга, но сега се опасявам, че ти погуби кариерата си. Довиждане – След това Аджами се присъедини към останалите във фойето.

С треперещи ръце и пламнало от унижение лице Даниел зарея поглед над празната аудитория, преди да затвори внимателно папката си и да се наведе към микрофона.

– Има ли въпроси?

Докато седеше под дъжда и гледаше как мастилото на телефонната му сметка започва да се разтича, Даниел отново се замисли за възрастната жена в дъното на аудиторията. Как би искал да си поприказва с нея на чаша чай и после да я удуши. Беше се втурнала в залата точно когато ледът се беше пропукал, и му беше задала точно този въпрос, който той се мъчеше да избегне.

След известно време той се изправи и тръгна нагоре по стълбите към апартамента си, където се сблъска с поредната неприятна изненада. Предната врата стоеше широко отворена.

– Крадци – прошепна той.

При нормални обстоятелства щеше да избяга и да ги остави да вземат каквото си пожелаят, но не и днес. Мокър до кости, той се промъкна

през вратата и намери чадъра, който беше подпрял там, за да не го забрави. Обикновено истински миролюбец, Даниел тръгна по коридора, готов за бой.

Като заобиколи внимателно зад ъгъла, той видя единия от тях да рови из бюрото му. Озовавайки се със скок в стаята, с готов за атака чадър, Даниел се изправи лице в лице със същата възрастна дама от конференцията. Тя вдигна поглед за момент, после продължи със заниманията си, прелиствайки безгрижно хартиите по неподреденото му бюро.

– Влезте – каза тя с лек акцент. Гласът ѝ беше спокоен, професионален. – Чистачката ви трябва да си е взела една година отпуска – каза тя, без да се усмихва.

За втори път днес тази жена го объркваше до състояние на почти пълно онемяване. Когато си възвърна присъствието на духа, той отпусна мъртвата хватка около чадъра и формулира въпроса си.

– Ъъ... Има ли нещо... Какво, по дяволите, правите в моя апартамент?

– Е, това е едно наистина прекрасно произведение на изкуството – каза тя, взе изящната скулптура на египетска жена, която Даниел държеше над бюрото си. Мраморният бюст със следи от оригиналната боя разкриваше деликатното и много красиво лице на млада жена. – Четиринадесети век пр.н.е., предполагам, вероятно от областта около Едфу. – Тя огледа купената на втора и трета ръка мебелировка, преди да попита: – Как въобще успяхте да си го позволите?

– Моля ви, внимавайте с това – каза той нервно. Даниел не искаше да обсъжда как беше придобил това съкровище. Да, това беше единствената му скъпа собственост, но за него тя беше много по-ценна от всякаква сума, която би могла да му донесе в долари. Посетителката, усетила загрижеността му, я постави внимателно обратно върху специалната полица над затрупаното бюро.

Даниел най-накрая определи какъв бе акцентът ѝ. Беше шведски, но толкова слаб, че предположи, че сигурно през по-голямата част от живота си е живяла в Щатите. Всичко в тази жена говореше за власт, привилегированост и пълна вяра в себе си. Единствено двусантиметровите стъкла на очилата, които уголемяваха очите ѝ до размера на монети от половин долар, разваляха ефекта. Сега тя се взря през тях в Даниел.

– Дойдох да ви предложа работа.

– Работа ли – Умът му запрепуска бясно. – Каква работа?

Тя направи няколко крачки към една снимка с рамка на стената и

отново смени темата.

– Това родителите ви ли са?

– Осиновите.

– А, точно така. Истинските ви родители са загинали в онази самолетна катастрофа през... кога беше, седемдесет и трета?

– А, да, чакайте да помисля – Даниел започна грубо да имитира възрастната жена, – да, смятам, че беше седемдесет и трета. Прекрасна година за ужасна смърт, не мислите ли?

Жената усети, че е направила болезнена грешка и се извини, но Даниел не я остави да се измъкне толкова лесно.

– Ама не, наистина, ако ще ви е забавно, хайде да си побъбрим за начина, по който починаха родителите ми.

Когато свърши, Даниел мина покрай нея и влезе в малката кухня да си вземе нещо за пиене. Той прикова поглед в пустошта, царяща в хладилника, докато жената не продължи.

– Името ми е Катрин Лангфърд. И бих искала да поразпитам върху едни много ранни йероглифи.

– Откога армията се интересува от йероглифи?

Катрин млъкна и се престори на смутена.

– Армията ли? Какво ви кара да мислите, че това има нещо общо с армията?

Даниел правеше предположение. Реши, че трябва да е извадила някаква значка или удостоверение за самоличност, за да накара подозрителния хазяин Владимир да отвори апартамента. А онзи шофьор отсреща на улицата беше подстриган като военен, нещо необичайно за улиците на Холивуд. Начинът, по който тя заобиколи въпроса, му даде отговора.

– Мисля, че съм прекалено стар, та да тръгна да влизам в армията – й каза Даниел.

Катрин беше много доволна от бързината и наблюдателността му.

– Много впечатляващо, докторе. Вижте, ще ми се да можех да ви обясня всичко, но в този проект е заложена определена доза секретност.

– Е, поне бихте могли да ми разкриете: защо ще се захващам с работа, за която не зная нищо?

Катрин вече беше приготвила отговора си.

– Вие нямате семейство или приятели тук в града. Хазяинът ви спомена, че ви е връчил предупреждение за изхвърляне заради просрочения ви наем, а на бюрото ви има купчина от неплатени сметки. Е, на мен ми се струва, че младият доктор Джексън се нуждае от работа. А след речта

ви днес следобед няма смисъл да седите до телефона и да го чакате да звънне.

Даниел не знаеше какво да каже. Всичко това бяха доста основателни причини да приеме каквато и работа да му предлагаше тя.

– Има обаче една още по-основателна причина да дойдеш да работиш за мен, Даниел.

Тази жена наистина беше нагла.

– И каква би могла да е тя?

– Да докажеш, че теориите ти са верни.

Тя разкопча елегантната си малка чантичка и извади няколко черно-бели снимки, които му подаде да разгледа. На снимките се виждаше големият покривен камък, който експедицията на Лангфърд беше открила близо до Гиза. Големият пръстен, който бяха намерили отдолу, беше заснет така, че вкаменелостите не се забелязваха. Докато преглеждаше снимките всички мускули на лицето на Даниел се отпуснаха. Изражението, което Катрин беше виждала и преди, ѝ подсказа, че току-що е наела най-новия член на екипа си.

– Достатъчно! – Тя грабна избелелите снимки от ръцете му и в замяна му подаде един друг плик.

– Какво е това?

– Предстоящото ти пътуване – обясни Катрин, докато се приготвяше да си тръгва.

Даниел отвори плика, хвърли един поглед на самолетния билет и изсумтя.

– Денвър? Вижте, както можете да предположите, не си падам много по летенето.

– Преодолей го – каза безизразно тя. После затвори вратата след себе си с усмивка.

4 Юма, Аризона

Лимузината без опознавателни знаци забави ход и спря пред скромна къща с две спални в покрайнините на Юма, Аризона. Въпреки че беше почти зима, обедното слънце превръщаше улицата в пещ и принуждаваше бедните души, които живееха там, да се крият вътре при климатичните инсталации. Даже на кучетата, овесили езици на сянка, им беше прекалено топло, за да станат и да залаят. За този ден важеше старият виц, онзи за човека от Юма, който умрял и отишъл в ада. Когато стигнал там, се върнал вкъщи да си вземе одеалото.

Вратите се отвориха и двама офицери от близката военно-въздушна база излязоха в жегата. Безукорно изгладените им униформи показваха, че и двамата са офицери, излезли по служба.

Първият офицер се качи на верандата и почука на вратата, а другият, който носеше дебела черна папка, разгледа гаража. Свидетелства за по-радостни дни: баскетболен кош над отворената врата на гаража, велосипеди, застанали мирно в очакване.

Предната врата се отвори, но веригата продължаваше да е закачена. През пролуката надзърна привлекателна жена на около 40 години. Тя знаеше, че този миг ще дойде, беше прекарала последните две години в страх от този момент и едновременно с надежда, че той ще настъпи. Сега те бяха тук и тя ги мразеше. Това означаваше, че е загубила битката за живота на съпруга си.

– Госпожа О'Нийл? – попита първият офицер. Вратата се затвори с трясък. Двамата офицери се спогледаха и тъкмо се канеха да почукат отново, когато тя отново се отвори широко. Сара О'Нийл, все още по пеньоар, със сплескана от сън коса, хладно огледа офицерите. Годишните стаж като учителка я бяха научили как да кара момчетата да замръзват на място, независимо колко стари или невинни бяха. Но миг по-късно яростното ѝ изражение започна да се стапя и на негово място се появи болка.

– Изтрийте си краката – каза тя, след което изчезна зад ъгъла към кухнята. Военните се подчиниха на заповедите ѝ и след това влязоха в къщата. Всекидневната, издържана почти изключително в бяло, бе олтар на чистотата. За нещастие обаче в нея липсваше онова, което двамата мъже търсеха.

– Госпожо О'Нийл, съпругът ви вкъщи ли е? – попита първият офицер.

От кухнята се разнесе звук от рязане на нещо върху дървена дъска.

– Да, вкъщи е – отговори тя.

След още един неловък миг той попита празната стая.

– Госпожо, мислите ли, че бихме могли да разговаряме с него?

– Можете да пробвате. Последната врата в края на коридора – каза тя и продължи да реже.

Докато прекосяваха дневната, те минаха покрай полица с внимателно подредени снимки, всяка в рамка. По-младият офицер взе една от тях: десетина души на парти около басейн в някакъв заден двор, които кривяха лица срещу обектива. Яркия контраст между изблика на жизненост на снимката и липсата ѝ в стаята беше призрачен. Военният внимателно остави снимката обратно и продължи.

В края на коридора двамата мъже стигнаха до отворена врата, водеща към още една подредена стая. Тя принадлежеше на тийнейджър, ако се съдеше по спортните награди и големия плакат на стената. Тук офицерите откриха това, което търсеха. На едно кресло седеше бос, гол до кръста, небръснат мъж, обут с джинси и гледаше през прозореца към собствения си заден двор. Мръсната му коса стигаше до яката. Преди няколко секунди той държеше пистолет, премяташе го из ръцете си, упражняваше се да го насочва към главата си и му се щеше да можеше да натисне спусъка. В мига, в който чу гласовете в хола обаче, той се беше навел и бе пхнал пистолета в горното чекмедже на бюрото.

Докато влизаше в стаята, по-младият офицер не се съдържа и се подсмихна – по целия път от базата дотук партньорът му беше разказал поне десетина истории за това колко страхотен и сръчен е бил О'Нийл преди да стане онази неприятност, ама пък това. Този дългокос размъкнат тип с плувнали във влага очи, все едно прекалява с наркотици. Какво ли секретно военно комюнике можеше въобще да бъде изпратено на този мъж, който приличаше на порутена стара сграда?

Офицерът с папката пристъпи напред.

– Извинете ни, полковник О'Нийл. Ние сме от канцеларията на генерал Уест.

След дълга пауза мъжът на стола извъртя глава и ги изгледа. Очите му бяха толкова безжизнени, че той като че ли не разбираше кой е влязъл в стаята.

По-възрастният офицер реши, че е най-добре да повтори казаното.

– Генерал Уест ни праща тук, сър. С бавен, празен жест той им

посочи да седнат и да кажат за какво става дума.

Сара излезе в коридора и забеляза, че не са затворили вратата. Тя си пое дълбоко дъх и отиде до килера в коридора, като се преструваше, че търси нещо. Чу гласа на съпруга си.

– ... на толкова години, следователно дори не знаете със сигурност дали тази заплаха все още съществува.

– Както ви казах, сър, всичко, което знаем, е включено в този доклад.

О'Нийл започваше все повече да се дразни от тези двамата. Те бяха от същата служба, която на времето го беше свалила от длъжност.

– Не ви ли притеснява вече това, че съм „нестабилен“? Не сте ли чели документите за отстраняването ми?

По-възрастният се поколеба за миг, преди да реши да свали картите си на масата. Той се наведе напред, за да подчертае колко е сериозен. Не беше сигурен как щеше да реагира О'Нийл на онова, което се канеше да каже.

– Не мисля, че разбирате, сър. Не искаме да влезете в този проект въпреки състоянието си. Искаме ви заради него.

Това накара О'Нийл да се вцепени. Не можеше да повярва, че имаха тази невероятна наглост да влязат в дома му, при положение, че знаеха в какво състояние е, а след това да го уведомят, почти между другото, че искат да се възползват от слабостта му. Беше поразен.

Той погледна към вратата и видя, че Сара стои там и се опитва да се прави, че не слуша. Обаче слушаше и изведнъж много я бе дострашало. Тя извърна глава само толкова, че да срещне погледа на съпруга си. Но в мига, в който го направи, по-младият офицер скочи на крака и затвори вратата с рязко шракване.

Щом остана сама в коридора, всичко се стовари върху нея с пълна сила. Беше сигурна, че двамата мъже са дошли да предложат на Джек някоя самоубийствена мисия. Колкото по-опасна бе мисията, знаеше тя, толкова по-голяма бе вероятността той да я приеме. И заради умението му да организира „нешастни случаи“, тя никога нямаше да го види отново. Започна да си представя последната ужасяваща глава от брака им: как стои въщи и чака телефонът да звънне, за да може някой младши офицер с успокоителен глас да ѝ каже, че Джек е убит.

Тя затвори килера, после се върна в хола, спирайки се да изправи снимката на полицата. Седна на дивана и спокойно огледа стаята, като за пръв път си позволи да се замисли дали няма да е по-добре той да замине. Знаеше, че той иска точно това. Можеше да окаже голяма

съпротива, за да го спаси, но, може би беше време да признае поражението си и да го пусне. В гърдите ѝ се надигна познатата тъпа болка, сигналът, който ѝ пращаше разбитото ѝ сърце...

След десет минути Сара надзърна зад пердето на кухнята, докато офицерите се връщаха към колата си без папката, която ги видя да донесят. Когато потеглиха, тя отиде в задната част на къщата, където чу, че душът тече.

Тя отвори вратата на спалнята и видя нещо, което почти мигновено я накара да се просълзи. Отгоре на завивките беше просната прилежно изгладената униформа на мъжа ѝ. До нея беше сложена черната папка, която мъжете бяха донесли.

5

Дешифрирането в Крийк маунтин

Докато взимаше завой след завой по лъкатушешцото двулентово шосе дълбоко в Скалистите планини в Колорадо, Даниел, който никога не се беше отличавал с добро шофиране, смяташе за нужно да поглежда в пътната карта всеки път, когато тръгваше да завива. И като капак на всички опасности кихаше непрекъснато. Зад дясното му рамо задната седалка беше обсипана с влажни носни кърпички.

И най-сетне, след цели четири дни на път, който трябваше да отнеме 36 часа, той видя знака.

„Крийк Маунтин, Охраняема зона на правителството на САЩ“.

Той отклони от шосето гълтащата бензин и изпускаща пара кола – черен Додж Чарджър модел 68 с касета на най-големите хитове на Елвис, пъхната постоянно в 8-пистовия касетофон, и пое по стръмния, ограден от дървета път към входа. Когато видя войниците при портала, изпита такова облекчение, че наду клаксона и им помахаше.

Като спря на портала, той се сблъска с двама не особено весели морски пехотинци с ръце на кобурите. Единият от тях излезе от будката и се приближи до колата.

– Аз съм Даниел Джексън – каза той, все едно че мъжете на входа трябваше да го очакват. – Мислех си, че няма да успея да стигна дотук.

– Документите ви?

Даниел светкавично се пресегна и сграбчи нещо от седалката и преди пехотинците да успеят да извадят оръжието си, той кихна в него и го метна над рамото си. После подаде купчината документи, дадени му от Катрин, на пазача, който внимателно ги прегледа. Даниел кихна отново.

– Доста сте настинал, доктор Джексън – отбеляза войникът, оглеждайки засипаната с боклуци вътрешност на колата.

– Ъ-хъ. Алергии – обясни му Даниел. – Винаги става така, когато пътувам.

Когато вдигнаха бариерата и му махнаха да минава, Даниел приляга Доджа да изкачи един последен хълм и излезе на разчистения участък сред гората, където се надяваше да открие всички бараки от гофрирана ламарина, джипове и тежката артилерия, които свързваше с думите „военна база“. Наместо това, откри над двадесет цивилни автомобили, паркирани близо до входа на голяма пещера, изсечена в планинския склон.

Единственият признак, че това наистина е военно съоръжение, беше групата морски пехотинци, които правеха упражнения на разчистения участък зад боровете. Даниел намери място за паркиране и изключи мотора, който продължи да пухти, докато той слизаше от колата и отваряше багажника. Най-накрая изтрещя шумно и замря.

Високият войник, който ръководеше упражненията, дотича зад Даниел, докато той се мъчеше да извади огромната си торба с книги от багажника.

– Даниел Джексън? – попита плувналият в пот войник. Но преди изнуреният от път археолог да успее да отговори, мускулестият войник вече го беше сграбчил за ръката и радостно я разтърсваше.

– Аз съм Ковалски. Подполковник Адам Ковалски. Къде се губите? Доктор Лангфърд помисли, че сте променили решението си.

– Реших да дойда с кола. Отне ми повече време, отколкото бях очаквал. – Мъжът беше висок метър деветдесет и пет, беше плувнал в пот и прекалената му дружелюбност не бе по вкуса на Даниел. – Значи това е военна база?

– Не съм упълномощен да разисквам това – изрецитира войникът стандартния отговор от учебника. Даниел не можа да съдържи усмивката си.

– Не, сериозно. Това да не е нещо като лагер за военни учени, резервоар за мозъци или нещо такова?

– Не знам каква степен на допуск до секретни документи имате, сър, и докато не разбере, не мога да обсъждам този въпрос.

Даниел хвърли на войника един поглед в смисъл „както и да е“, след което отново се зае със задачата по изваждането на книгите си от багажника, сега вече с допълнителния проблем от това, че някой го гледа.

– Да ви помогна ли? – Ковалски пристъпи напред. Даниел се опита да го предупреди:

– Внимателно. Това са книги и наистина са...

Ковалски повдигна торбата с една ръка и тресна багажника с другата.

– ... тежки.

Даниел, който не беше никакъв слабак, донякъде се разтревожи от лекотата, с която Ковалски успя да повдигне книжния товар. Той тръгна след войника към входа на пещерата, като си мислеше, че той може би е един от най-силните хора на света.

Минаха през две огромни бетонни врати и влязоха в мрачен,

приличен на пещера коридор. Когато очите му привикнаха към светлината, Даниел видя, че се намират в голяма зала с излъскан бетонен под. За негово учудване единствените две неща в залата бяха малка сива барака от гофрирана ламарина и будката на пазача до нея. Ковалски даде знак на пазача, без да забавя ход, и вратите на малката барака автоматично се отвориха. Даниел го последва в малката постройка.

– Всички наричаме това място телефонната будка – обясни Ковалски – като в „Действай сърчно.“

Даниел нямаше представа какво означава това, дори когато стаята около тях се разтресе и започна да слиза надолу. Малката стаичка всъщност беше асансьор, и то такъв, който се спускаше с много голяма бързина. На Даниел му се стори, че между етажите има доста разстояние. Той гледаше отминаващите цифри: 5, 6, 7... Ковалски, явно свикнал с това, подаде на госта дъвка.

– Изравнява налягането в ушите.

Даниел взе дъвката и нервно я задъвка. 13, 14, 15...

– Ъъ, за кой точно етаж сме ние?

Ковалски отвърна с каменно изражение:

– Това е секретна информация, сър.

Този път Даниел разбра, че е шега, но не смяташе, че е смешна. 21, 22, 23... Даниел отвори уста да каже още нещо, но асансьорът спря пред номер 28. Вратите се отвориха към коридор, стерилен като в болница. Даниел последва подполковника през бръмченето на неонов лампи, покрай затворени врати на канцеларии и зад няколко ъгъла, все по-дълбоко в подземния антисептичен лабиринт, докато Ковалски не спря внезапно и почука на една от вратите.

– Доктор Майерс? Тук ли сте, сър?

Вратата рязко се отвори и отвътре надникна лъскавата глава на мъж на средна възраст с изпъкнали очи. Той примига срещу Даниел зад бифокалните си стъкла, преди да каже:

– Вие трябва да сте новият.

Той излезе в коридора с изражението на човек, страдащ от лошо храносмилане.

– Джексън, нали? Аз съм доктор Фред Майерс, доктор по филология от университета в Харвард.

Надутият му начин на изразяване бързо му осигури неприязънта на Даниел, който от самото начало започна да се дразни. Разбира се, Даниел беше чувал за него – да си професор в университет като Харвард означаваше да си член на влиятелни консултативни съвети, да ти

публикуват статиите в най-уважаваните списания и да се ползваш от всички привилегии, които ти осигурява членството в академичната върхушка. От друга страна обаче на Даниел въобще не му пукаше за Майерс. Той бе един от онези елитни професори от Кулата от слонова кост, които от години не бяха показвали и грам оригинална мисъл. От друга страна знаеше, че без тяхната помощ никога нямаше да получи стипендията и помощния персонал, за да напредне в собствената си кариера. И освен това, въпреки че никога нямаше да си го признае, той жадуваше да получи одобрението му.

– Къде, по дяволите, съм попаднал? – почуди се Даниел на глас.

– В един скапан силов за ядрени ракети – прозвуча носов женски глас зад тях.

– Доктор Шор – Ковалски се извъртя на пети – докато доктор Джексън не получи допуск до секретна информация, не сме...

– О, я си затваряй устата, Ковалски, свръхразвит тестис такъв – изрепчи му се грубо тя, като по някакъв начин успя да накара забележката си да звучи като флиртуване. От канцеларията в другия край на коридора излизаше жена на около 40 години. Ниска, набита и агресивно секси, тя беше типът жена, която човек най-малко очаква да открие на работа в подземен военен бункер. Като се запъти право към Даниел, тя обясни с провлачен тексаски говор.

– Не се притеснявай, миличък. Това място е напълно преустроено, но по принцип все още е военно съоръжение, тъй че тези тикви се държат така, сякаш мястото е тяхно.

Даниел се усмихна. Знаеше, че тази жена му харесва.

– Както и да е. Здравсти. Аз съм Барбара Шор, показният астрофизик на екипа.

Сенките на очите ѝ бяха в тон с тъмно синия цвят на костюма ѝ и от това приличаше на жена, която човек може да срещне по-скоро в зала за боулинг. Те се ръкуваха и размениха няколко приказки в продължение на около една минута, преди тя да се обърне към Ковалски.

– Подполковник, хайде да заведем този приятен мъж в новия му кабинет и бъдете мил с него, или можете да забравите масажа, който ви обещах. – Въпреки змийския ѝ тон беше очевидно, че харесва високия военен.

Ковалски съдържа усмивката си, обърна се и поведе групата надолу по коридора към една врата, означена 28–42. Той бутна вратата и заяви:

– Ето тук ще работите.

Даниел не можеше да повярва на очите си. „Кабинетът“ му беше с

размерите на малка складова база. Стените, високи над шест метра, бяха покрити с големи отпечатъци с въглен и фотографски увеличения на йероглифи. На дългата работна маса беше сложено и включено голямо количество компютърно оборудване. На две по-малки маси имаше разнообразни артефакти, а полицата за книги бе претъпкана с всички възможни изследвания върху тълкуването на йероглифите (включително и фотокопия на всичко, което Даниел беше публикувал по въпроса). Имаше преносим касетофон, кафе-машина и малък хладилник. Но вниманието на Даниел бе привлечено и задържано най-вече от стената право срещу работната маса. На стената беше закрепено нещо кръгло и огромно, от пода до тавана, и беше покрито с чаршаф с големината на парашут. Даниел реши, че това трябва да е каменната плоча, покривният камък, който Катрин му беше показала на снимките. Той издърпа чаршафа на земята и разкри странното съкровище, открито в Гиза преди толкова години.

Това беше мигът, заради който бе изминал целия път от Лос Анджелис, и той не го разочарова. Изумен и зарадван, той стоеше там и зяпаше древния камък.

Междувременно Катрин Лангфърд се появи на вратата, кимна за поздрав на останалите и влезе в стаята. Като почака известно време, тя извести присъствието си на Даниел.

– Радвам се, че успяхте да дойдете при нас.

Даниел се обърна и я погледна. Устните му се размърдаха в опит да каже нещо, но от тях не излезе нищо. Той още веднъж погледна огромния монолит, преди да ѝ зададе логичния въпрос.

– Къде намерихте това нещо?

– Платото на Гиза през 1928 година – обясни тя и се приближи до него. – Виждате, че има два кръга йероглифи. С помощта на доктор Майерс успяхме да разчетем вътрешния пръстен, който представлява много ранна форма на йероглифно писмо. Но външният ни взе здравето. Символите, както виждате, не приличат на нито един от онези, които познаваме. – Катрин го остави да погълне информацията и след това разклати стръвта под носа му.

– Въпреки че показвахме тези знаци на неколцина експерти, включително и на един-двама от хората, които онзи ден си излязоха по време на сказката ви, никой до този момент не е успял да ги разгадае. Като Шамполион с Розетския камък и ние смятахме, че двата надписа може да са паралелни преводи, но ако са, не можем да открием приликите. Не ни помага и фактът, че текстът е изписан в кръг без никаква видима

пунктуация.

Докато доктор Майерс се впусна в пространно обяснение за различните програми за дешифриране, които са използвали, вниманието на Даниел беше привлечено от превода, написан на преносимата черна дъска близо до камъка. Известно време той слушаше с половин ухо, но накрая го прекъсна:

– Това е напълно погрешно.

Той отиде при дъската, изтри думата „Време“ и написа „Години“.

– Извинете, не ви разбрах! – задъха се Майерс и излезе напред да защити превода си. Погледна към Катрин за подкрепа, но тя му направи знак да се отдръпне, което той стори неохотно.

Даниел нямаше никакъв проблем с йероглифите. През последните три години беше научил едва ли не перфектно този мъртъв език, предшественик на писмената система, използвана от фараоните. Въпреки че много от символите оставаха същите, граматиката беше коренно различна. На света имаше вероятно не повече от десет човека, които можеха да разчетат тези ранни символи. Даниел погрешно сметна, че доктор Майерс е един от тях и заговори на изтъкнатия си колега през рамо, докато работеше.

– Използвали сте Бъдж, нали? Защо продължават да преиздават книгите му? – Като триеше и пишеше отгоре с невероятна скорост, Даниел навлезе в някакъв хипнотичен ритъм, опитвайки се да улови не само буквалното значение, но и смисъла на ръкописа. Изведнъж спря озадачен.

– Виж, това е странно – каза той повече на себе си. След думата кебех има адвербиално седжеменеф с делим предлог – Той се обърна бавно към Майерс и попита: – В неговия саркофаг? – Даниел сгърчи лице, сякаш неадекватността на превода му причиняваше физическа болка. – Не мисля, че е така – каза снизходително той. – Смятам, че „зазида и зарови“ е малко по-точно.

Докато Даниел продължаваше да работи, останалите в стаята си размениха невярващи погледи. Всички те бяха гледали Майерс, чиито научни степени и академични награди бяха поставени на видно място в рамки по стената на кабинета му, да се бори седмици наред, за да преведе надписа. Скоростта на Даниел беше невероятна. След няколко минути той привърши и отстъпи назад от дъската, като застана при камъните, той прочете на публиката си дума по дума (или йероглиф по йероглиф) древния надпис.

– Текстът започва отгук и гласи: „Един милион години на небето е

Ра, бог на слънцето. Зазида и зарови тук за вечни времена своята...“

Той отиде при дъската и използва гъбата като меч на Зоро, за да ликвидира последната дума от превода на Майерс: – ... не „Врата към небесата“. Правилният превод е: Старгейт (Звездна порта).

След това той прочете надписа още веднъж. Всички сезираха в Даниел, поразени от тази внушителна демонстрация на умение. Доктор Шор мина на пръсти зад Майерс, прошепна нещо в ухото му и го потупа по задника.

– Добре де – Даниел искаше да задържи превъзходството, което беше получил. – Би ли ми казал някой защо армията държи на работа един астрофизик и един археолог в ядрен силов за изучаването на египетски таблици, които са на пет хиляди години?

– Според рапорта, който имам са на десет хиляди. На вратата стоеше мирно един безукорен войн. Полковник Джек О'Нийл. Гладко обръснат, с висока военна пострижка, той бе човек, претърпял пълна и коренна промяна. Изразът в очите му вече издаваше не човек, преследван от духове, а самоувереност и власт.

Ковалски, забелязал нашивките със сребърни орли на униформата на О'Нийл, рязко застана мирно:

– Сър!

– Свободно.

О'Нийл отвори черната си папка, извади някакъв документ и го подаде на Ковалски да го разгледа. В този мъж нямаше нищо необичайно на вид, но независимо от това той стряскаше. Излъчването му бе коренно противоположно на това на учените в стаята. В същото време той изглеждаше напълно спокоен, свит на кълбо и готов за атака. Настроението в кабинета, още преди Ковалски да върне документа, бе станало мрачно, сякаш са открили гърмяща змия по време на търсенето на великденски яйца.

– Катрин Лангфърд, името ми е О'Нийл. Полковник Джек О'Нийл от канцеларията на генерал Уест. Аз поемам нещата от този момент нататък. – Катрин, в недоумение как да разбира това, се обърна към Ковалски, който вдигна поглед от документа, по-изумен от другите, и кимна.

Даниел не беше чул нищо след думите „десет хиляди години.“ Когато Катрин и останалите започнаха да засипват О'Нийл с въпроси, той изведнъж ги прекъсна.

– Чакайте малко. Десет хиляди години ли? Съжалявам, но това е невъзможно. Та египетската цивилизация въобще не е съществувала

преди.

– Всъщност – доктор Майерс видя възможност да разкаже на Даниел нещо, което той не знаеше, – звуковите и радиокарбонните тестове С-14 са решаващи. – Майерс посочи масите, на които се намираха „случайните находки“ от експедицията на Лангфърд – колекция фрагменти от сечива и парчета керамика. – Тези артефакти от свързани и застъпващи се пластове според тестовите принадлежат към същата епоха. Освен това – сега започваше да става направо надменен – те очевидно са епипалеолитни и неолитни. Вероятно са сродни с натуфийските в Палестина, следователно са поне толкова стари.

Даниел, който се опитваше да изцеди повече информация от тях, опита един друг подход.

– Това са покривни камъни. Под тях би трябвало да има гробница.

– Нещо, много по-интересно от купчина кокали, миличък – започна да обяснява Шор, но бе прекъсната от О'Нийл, който пристъпи между тях.

– Извинете, доктор Шор, но това е секретна информация.

– О, стига, полковник – измърка астрофизичката, – той е част от екипа.

О'Нийл я погледна като петел зърно. Когато видя, че с флиртуване до никъде няма да стигне, тя се обърна към шефа си:

– Катрин, какво, по дяволите, става тук?

Катрин направи знак на всички да запазят спокойствие. През дългите години, в които се беше занимавала с този проект, беше издържала на толкова много бури и претърпяла толкова големи неуспехи, че знаеше как да се справи и с това с лекота. Освен всичко се бе научила чрез компромиси да постига точно това, което иска. И в същото време не й се нравеше О'Нийл и начинът, по който генерал Уест го беше изпратил тук, без предупреждение. Предполагаше, че има нещо общо с пристигането на Даниел.

– От този момент нареждам – съобщи О'Нийл – никаква информация да не се подава на невоенен персонал без моето писмено разрешение.

Даниел, който представляваше пълното олицетворение на невоенен персонал, попита полковника дали не се шегува.

– Току-що изминах с кола целия път от Лос Анджелис дотук. Какво точно искате да правя тук? О'Нийл отговори с глас като бръснач:

– Вие сте преводач, така че превеждайте. После се обърна към Ковалски:

– Подполковник, искам цялата информация, която не се отнася директно до тези таблици, да бъде изнесена от това работно място и незабавно да се занесе в канцеларията ми. До извършването на това вие сте единственият упълномощен да остане в тази стая.

При това той се обърна и тръгна да излиза от стаята. Не съвсем наясно, Ковалски извика след него:

– Вашата канцелария ли, сър?

О'Нийл, който вече беше на вратата, му хвърли един поглед през рамо.

– Ще ми трябва и канцелария.

– Тъй вярно, сър!

Преди той да се отдалечи на разстояние, откъдето да не ги чува, Шор извика:

– Кой беше този маскираният?

Каза го достатъчно силно, за да може О'Нийл да я чуе.

Катрин вече беше в движение. Тя се спусна през вратата след О'Нийл. Ковалски и останалите от научния екип останаха да се гледат в недоумение. Той се надяваше, че ще се съобразят със заповедите, защото не беше в настроение да ги налага насила.

На Даниел все още му се щеше да повярва, че нещо не е разбрал.

– Не може сериозно да искате да ограничите достъпа ми до информация, момчета – каза той на Ковалски. – За да имам възможност да разгадая написаното на този камък, ще ми трябва информация. Иначе какво, по дяволите, правя тук въобще?

На Ковалски положението не му харесваше повече, отколкото на Даниел. Какво още можеше да добави? Всички бяха чули заповедите, които беше получил с такава категоричност. Вътрешно той се разкъсваше. Уест му бе отнел командването на проекта след почти три години, тъкмо когато приближаваха крайната цел. Сол в раната прибавяше и фактът, че заместникът му беше този странен тип О'Нийл, който според документите беше възстановен на служба, за да поеме работата.

– Квартирата ви е ей-там, точно от другата страна на коридора. Ако се нуждаете от нещо, незабавно ме уведомете.

– Не чухте ли какво ви попитах току-що? – Даниел беше пред избухване. Животът му си беше достатъчно голяма каша и без тези своеобразни военни глупости. – Как очаквате да разчета това нещо без никаква информация?

Ковалски не обичаше да му се крещи. Той беше от онези хора, които се държат с теб така, както и ти с тях. А това не беше подходящ

момент да му се пили на главата.

– Имам заповеди – каза той без всякава интонация. После посочи вратата, а изражението на лицето му подтикваше Даниел и останалите да я използват.

Даниел не можеше да повярва на ушите си.

– Винаги ли изпълнявате заповедите? Винаги?

– Реално погледнато, да.

– Полковник, може ли за момент – в коридора Катрин настигна О'Нийл – Мисля, че ми дължите някакво обяснение. Лично бях уверена от генерал Уест, че ще имам пълна автономност.

– Плановете се променят – сви рамене той.

– Очевидно – каза търпеливо Катрин, – но смятам, че е редно да се доуточните.

О'Нийл се опита да се измъкне с хитрост:

– Както разбрах, хората в щаба смятат, че нещата тук доста са се поразхлабили. А сте довели и още един цивилен.

– Полковник О'Нийл – по тона й личеше, че не се е хванала на вълицата, – Джексън беше одобрен. О'Нийл не искаше да лъже, затова замълча. Катрин усети това и зададе въпроса право в целта:

– Това няма нищо общо с него, нали? За какво е всичко това? Защо ви вкараха и вас?

Полковникът обмисляше всички отговори, които можеше да й даде. След като беше прочел досието на Даниел, Уест реши, че това е най-успешният им удар и сметна, че е време да вкара тежката си артилерия. Нещо у Катрин накара О'Нийл да се реши да й каже истината.

– Тук съм в случай, че успеете.

6 „Бинго!“

Хванал с две ръце голямата табла с гореща столска храна, Ковалски се пресегна и завъртя топката на вратата с крак. Направи няколко опита, преди да я отвори. Вътре в стаята с пълна сила гърмеше египетската опера на Верди „Аида“. Без да разсипе и капка, той влезе в стаята на заден ход. Но когато вратата се затвори, разбра, че го е загазило.

Лампата беше загасена и в стаята цареше пълен мрак. През последните дванадесет дни Даниел беше успял да направи просторния си кабинет също толкова разхвърлян и мръсен, колкото беше и апартаментът му в Ел. Ей. Колкото повече се обезсърчаваше, задето не можеше да преведе външния кръг с йероглифи, толкова по-зле ставаше в стаята. Съсредоточен върху въпроса как да не изпусне горещата храна, Ковалски беше достатъчно разумен да не тръгва да се препъва из хаоса.

– Джексън! Ей, Джексън, вечеря! Запали лампата бе, братче!

Музиката спря в средата на кресчендото. След миг лампата светна. Пред стената, на която беше закрепен покривният камък, пехотинците от персонала бяха издигнали за Даниел скеле от две нива на колелца, за да може лице в лице да изучава чудовището отблизо. На горната дъска на скелето се виждаше единствено ръката на Даниел, стискаща дистанционното.

– Добро утро, подполковник – разнесе се гласът му.

– Вече е почти осем вечерта – изпъшка Ковалски. През последните няколко дни беше започнал да възприема Даниел като истински трън в задника. С немалко отвращение той попита: – Защо не изчистите малко тук?

– Тази информация е засекретена.

– Ох, стига, професоре – Ковалски замече с крак камара пликчета от чипс и обвивки от шоколадови десерти, за да направи място за таблата. Съобщи на Даниел, че отива в града и го попита дали има нужда от нещо.

Даниел се превъртя по корем и провеси крака от скелето:

– Да. Можете ли да ми вземете един пункт за справка. И ако може малко контекст. Не, сериозно, Ковалски, оставете ме само десет минути насаме с проклетия портиер. Сигурен съм, че той знае повече за онова, което се е намирало под този покривен камък, отколкото аз.

Ковалски въздъхна все едно казваше „хайде, пак се почна.“

– Това може и да е така – каза той, знаейки, че наистина е, – но персоналът на портала има допуск.

– Вижте, подполковник – тонът на Даниел стана неприятен, – вие искате да ви разгадая този ребус. Искате да Дешифрирам текста на този камък, който никой друг не е Успял да разчете. Но не желаете да ми дадете информация, за да си свърша работата.

– Имате ли проблеми с храната тук? – попита Ковалски, като вдигна недокоснатия обяд на Даниел и го подуши.

– Какво ще кажете за това – на Даниел му дойде поредната блестяща идея. – Какво ще стане, ако някой анонимно ми пхне под вратата нерегистрирано копие от доклада? Никога няма да разберат кой го е направил. Няма дори да разберат, че го имам! Просто ще разгадая това нещо тук и можем да си отидем вкъщи щастливи и доволни.

– Джексън, направете ми тази голяма услуга и ме оставете на мира. Знаете, че съм подвластен на най-строги заповеди.

Даниел примигна. Опитите му да направи и най-малък пробив в бронираната пластинка, която Ковалски сигурно си беше имплантирал на челото, отново се проваляха. За него умът на военния беше също такава неразгадаема загадка като външния кръг йероглифи. И двете неща му идваха в повече.

Той се изправи, и седна на скелето.

– Тогавя не изпълнявайте заповедите!

Да не изпълнява заповедите ли? Ако Даниел беше войник, Ковалски вече щеше да му е наредил да тръгне към затвора за 30 дни арест. Но той беше цивилен и Ковалски трябваше да го преглътне. Онова, което най-вече го дразнеше у Даниел, не беше военен въпрос, а нещо човешко. В ума си Ковалски беше наясно, че тях двамата не само ги деляха светлинни години, но и че работеха при трудни условия. Като осъзна това, той направи опит да се държи по начин, който отчиташе и уважаваше различията им. Но Даниел, който не можеше да се контролира толкова и бе по-малко зрял, се държеше все по-надменно и снизходително с Ковалски, колкото повече се вкисваше от това, че не можеше да разчете йероглифите. Ковалски, който беше наясно със способностите си, знаеше, че не е мозъчен хирург. Но не беше и идиот и не обичаше да се държат с него като с такъв.

Високият войник поклати глава с отвращение: „Сигурно е трудно винаги да си най-големият умник в стаята“.

После, като задигна пържените картофи от таблата на Даниел, се

отправи към вратата.

В мига, в който вратата се затвори, Даниел тръгна да слиза от скелето. Беше решил, че тази нощ е настъпил часът. Нямаше да ги остави да го заключат в една стая с най-модерните изобретения за дешифриране и най-интересният археологически проблем на неговото поколение, а после да му откажат решаващата информация, от която се нуждаеше, за да го разреши. Той грабна празната кана за кафе и тръгна надолу по коридора. Нощният пазач Хигинс вдигна поглед от бюрото си към Даниел.

– Какво става, докторе?

– Как я караш, Хигинс? – Даниел се престори, че се прозява и се затътри покрай пазача – към водните запаси. Но щом зави зад ъгъла, Даниел се затича. Стигна бегом до канцеларията на полковник О'Нийл в другия край на коридора. От джоба на изпомачканата си синя престилка той извади една нокторезачка и се захвана с електронното устройство на вратата на О'Нийл. След като оголи жиците, той извади пилата за нокти и я сложи напреко на механизма за включване. Приспособлението даде на късо и изгърмя с лек електрически пукот. Сърцето му думкаше като тъпан. Даниел хвана дръжката, отвори вратата и влезе. Ето, сега вече го беше направил. Унищожаване на правителствено имущество. Сега нямаше връщане назад. Той затвори вратата след себе си.

Канцеларията беше горе-долу толкова уютна, колкото кабинетът на заместник-директора в гимназията на Даниел. Зад утилитарното метално бюро имаше нетапициран метален стол. На бюрото компютърът на О'Нийл беше оставен на програма за запазване на екрана и произвеждаше психидилични образи. Даниел отвори високите секретери в ъгъла, но с изключение на няколко телефонни указателя за местността, те бяха напълно празни. До секретерите в стената беше вграден тежък сейф с височина от около метър. Нокторезачката на Даниел не беше от същата класа, затова той се премести до бюрото и седна. Бързото претърсване не му донесе почти нищо. Имаше спретнато подредени канцеларски материали, снимка на О'Нийл с жена му и сина му в нечуплива рамка и библия в най-долното чекмедже, която вероятно си вървеше с бюрото. Дали О'Нийл не беше предвидил взлома на Даниел и систематично бе отстранил всички улики от кабинета? Или просто и със себе си се чувстваше толкова неловко и не на място, колкото и с останалите? Като последна надежда Даниел удари по шпацията на компютъра и извика основното меню. Той изписа думата „питане“ и компютърът му даде списък с опции. Слезе на персонал и накара машината да намери О'Нийл, Джек полковник.

Компютърът в стаята на Даниел бе прототип 586, а машината на О'Нийл беше от онези, които и семейство Флинтстоун сигурно са имали из къщи. Загубил търпение, той огледа стените за някакви указания. Имаше карта на Съединените щати, карта на звездите в северното и южното полукълбо и плакат, озаглавен „Метричната система.“ За нещастие на крадеца това бе най-скупният кабинет, в който някога беше стъпвал. Точно тогава видя пазача, или поне силуета му като изрязан на матовото орнаментно стъкло. Хигинс спря при повредената ключалка и дъхът на Даниел секна. След миг часовият продължи към тоалетните. Даниел прецени, че има две минути, докато той се върне.

Когато погледна пред себе си, на екрана беше изписано следното:

О'Нийл, Дж. полковник в оставка две години – върнат на действителна служба един месец.

Странно. Какво толкова важно имаше в покривния камък, че да върнат О'Нийл от оставка? И защо точно него? Какво имаше у О'Нийл, което да накара мозъчният тръст в канцеларията на генерал Уест да реши, че той е най-квалифициран за тази работа?

Даниел потърси в компютъра още няколко пъти, но всеки път единственият отговор беше: Секретно – достъпът отказан. За ум като този на Даниел, който процъфтяваше от прилива на нова информация, това бяха едва ли не най-обезсърчителните думи, които можеше да си представи. Утре ще дойдат в кабинета му и най-малкото ще го уволнят. В най-лошия случай – той дори не искаше да мисли за всички неприятности от правен характер, в които можеше да се забърка. Но независимо от това което щяха да му сторят ВВС или морската пехота, знаеше, че лошата му и без друго репутация сред колегите сега вече е на път към следователя по смъртните случаи.

Той побутна леко вратата и надзърна навън. Беше чисто, но Даниел не помръдна. Нещо не беше в ред. Той отново затвори вратата и се доближи до стената. Какво правеше О'Нийл с карта на съзвездията, със звездна карта? „... един милион години на небето...“ Един продължителен миг той се взираше в диаграмата, докато умът му бавно набираше скорост, след което запрепуска като прегряла парна машина, докато не се сблъска с идеята. Той буквално зяпна. Без да знае какво друго да направи, той се пресегна и откъсна картата от кабърчетата, после бързо напусна кабинета. Вече бе преминал половината разстояние към компютъра си, когато последният лъч светлина проблясна през затварящата се врата върху празната кана за кафе на бюрото.

Ослепително-бялата светлина на компютърния скенер

преминаваше по повърхността на картата на О'Нийл върху набързо разчистената маса, дигитализираше знаците ѝ и ги въвеждаше в компютъра. Даниел работеше като шесторък демон – беше в състояние на пълна концентрация. Надвесен над клавиатурата, той изолира няколко от главните съзвездия, после раздели екрана и започна да ги сравнява едно по едно с мистероглифите, които вече беше вкарал на диска. Съсредоточи търсенията си върху Орион заради това, че се виждаше и от северното, и от южното полукълбо. Два от символите на покривния камък бяха сходни, но не съвсем. Даниел се облегна назад и погледна изящната статуетка от 1400 година пр.н.е., която бе поставил върху компютъра, единственият му свидетел.

– На прав път ли сме?

Тя не каза нищо, но Даниел се изправи на стола и въведе няколко нови параметри, които му позволиха да завърти съзвездията като триизмерни предмети. Почти веднага откри силна прилика между Орион и един от загадъчните символи във вътрешния кръг. Същият символ се явяваше и в елипсовидния картуш в центъра на камъка. Но сходството не беше абсолютно. По-малките звезди, свързани със звездата Бетелгиус и образуващи „лъка на ловеца“, ги нямаше. А Ригел не беше свързан със Сириус по традиционния начин.

Тези думи: „по традиционния начин.“

Даниел се изправи, отиде при библиотеката в другия край на стаята и направи нещо, което не му се беше случвало от години. Направи справка с творбата на професор Бъдж. Като отвори на приложенията отзад на книгата, той откри друга карта на съзвездията, различна от първата. Усмихнат, той отново седна. Погледна още веднъж екрана, после книгата, после в очите на египетската си съучастничка.

– Бинго!

7

Седмият символ

Рано на разсъмване в мразовитата утрин сред боровете един Кадиллак лимузина от Военновъздушната база Лоури в ренвър премина пропускателния пункт и след няколко минути плавно спря пред зейналия като паст вход, който инженерният корпус беше изсякъл в планината. Няколко висши офицери набързо събрани от различни части на страната, слязоха бързо от колата и тръгнаха към входа. В центъра на групата, една крачка пред другите вървеше около петдесет-годишен военен със сурово изражение. Предната част на изопнатият му син мундир бе натежала от медали. Това беше генерал Уест. Той се ползваше с уважението и страха на всички, които служеха под негово командване, и беше известен с три неща: че винаги взима правилни решения в моменти на напрежение, че избухва в свръхчовешки пристъпи на гняв, когато заповедите му не се изпълняват точно както е искал, и че е най-добрият играч на покер във всички подразделения на въоръжените сили.

Групата премина през огромните бетонни врати – първата защитна линия на силоза, и навлезе в хладния мрак на вътрешността на планината. Обувките им трополяха по бетона като копита. Качиха се в чакащия асансьор и поеха по дългия път надолу.

Когато вратите се отвориха на 28-мия етаж, О'Нийл ги очакваше.

– Джек О'Нийл, как си, войнико? О'Нийл му стисна ръката и излъга.

– Добре съм.

Уест кимна, но знаеше, че не е така. След като започнаха проблемите на О'Нийл, той четеше всички документи подписани с името му, с които армията разполагаше, особено докладите за психичното му състояние, пристигащи от болницата за ветерани. Цели две години Уест чакаше подходящия момент, за да го използва отново. Това беше идеалната мисия.

– Ами Сара? – попита генералът. – Моите хора ми казаха, че се е държала малко нервно.

О'Нийл отговори уклончиво:

– Някои дни са по-добри от други, но тя се оправя.

От своя страна О'Нийл не си правеше никакви илюзии защо го е извикал генералът. Думите, които офицерът му беше казал тогава в дома

му, още отекваха в ума му. Не е бил повикан обратно въпреки състоянието си, а заради него.

Когато групата продължи към заседателната зала, Уест прошепна на полковника:

– Трябва да ти кажа няколко неща, които не можем да включим в доклада.

Подполковник Ковалски – неохотен придружител – отвори вратата на заседателната зала. Когато Даниел влезе с всички карти, книги и разпечатки, които заплашваха да се изсипят от ръцете му, го посрещна неприятна изненада.

– По дяволите – каза той на себе си. Очакваше разговор на четири очи с понички и кафе с прословутия генерал Уест. Това му изглеждаше достатъчно заплашително. Тази стая обаче беше претърпана както с военен персонал, така и с членове на научния състав, всички облечени официално. Даниел си беше със същите дрехи, с които се беше събудил преди трийсет минути. Той хвърли един замъглен поглед наоколо и разпозна няколко лица: докторите Майерс и Шор бяха там, някои от техниците, с които не му беше разрешено да разговаря от съображения за сигурност, и разбира се, О'Нийл.

Залата не приличаше на останалите в силоза. Беше подредена просто, но с вкус. Повечето място се заемаше от голяма кръгла махагонова маса, заобиколена от двадесет стола с прави облегалки. Даниел се почуди как са успели да докарат масата тук долу, при положение, че беше по-голяма от асансьора. От някъде беше внесена елегантна фигура от цветя, а кухненският персонал беше отрупал една маса с ястия, многократно превъзхождащи по качество кашата, която той беше чоплил през последните две седмици. В цялата обстановка имаше нещо надутото и лъскаво, сякаш беше попаднал на коктейл, организиран в офицерския клуб в Уест Пойнт.

Това никак не беше хубаво. Ако бяха нещо като археолозите, пред които беше застанал в Ел. Ей., тези хора щяха да решат, че теорията му за покривния камък е поредното антинаучно „ала-бала“. Нещата се влошаваха от факта, че всички те знаеха какво е заровено под камъка, докато той стреляше напосоки.

Забеляза Катрин, която разговаряше с група униформени военни. Тя намигна на Даниел, после заситни към него по килима, повела единия от мъжете.

– Даниел – възрастната жена се радваше, че го вижда, – ето един човек, с когото искам да те запозная. Това е генерал Уест.

Все още натоварен с документи, Даниел направи всичко възможно да подаде ръка на по-възрастния мъж.

– Здрасти – каза Даниел.

– За мен е удоволствие най-сетне да се запозная с вас, професоре. – Уест имаше вид на човек, който винаги знае какво да каже. – Прочетох няколко от вашите статии, преди да подпиша документа за участието ви тук. – Той не се свенеше да използва ласкателства.

– Така ли? – Даниел беше и изненадан, и изпълнен с подозрителност. – Как ви се сториха?

В този въпрос имаше елемент на предизвикателство, като че ли Даниел искаше Уест да докаже, че ги е разбрал. Последното нещо, което Катрин искаше, бе някакъв конфликт между тези двама души, затова се опита да смени темата. Но Уест ѝ направи знак, че желае да отговори на въпроса. Той погледна Даниел право в очите – навик от покера, след което блъфна.

– Имам само една критика. Позволете ми да ви го обясня с военни термини – поде Уест. – Толкова внимание отделяте за защита на фланговете си, че не успявате да вложите достатъчно мощ за превземането на целта. Докато пишете, вие през цялото време гледате назад през рамо, понеже се чудите какво ще си помислят за вас академиците.

– Е, научните методи на моя...

– Майната им на научните методи, синко. Има само две обяснения: или нямаш куража да видиш сметката на общоприетата мъдрост. Или – и той направи драматична пауза – общоприетата мъдрост има право, а ти си просто една шибана откачалка. Дай да видим кое от двете е вярно.

Генералът се обърна към Катрин и се извини за езика си, после викна на насъбралите се.

– Внимание всички! Много път изминахме, за да чуем това. Дайте да се захващаме за работа и да видим какво има да ни каже този млад човек.

Даниел отиде в предната част на залата и застана с гръб към голямата колкото стена черна дъска. Той огледа стаята, като се усмихваше на всички, сякаш това бе първото сутрешно занятие от новия семестър.

– Ако сте готов, можете да започвате – каза кисело Уест.

– А, добре. Така, донесъл съм някои неща, някои копия. Не знаех, че ще има толкова хора, затова ще трябва да ги ползвате на групи.

– Уест взе едно от навитите на руло фотокопия, без да откъсва поглед от Даниел.

Когато залата утихна, обяснението му започна.

– Така, очевидно това, което виждаме, е снимка на покривните камъни. Във външния кръг са символите, които приехме, че са думи за превод. Тъ, можете ли да преместите тези неща?

Даниел разгърна същата голяма звездна карта, която беше „придобил“ преди две нощи, и я разпростря върху масата. Докато правеше това, той скришом погледна към О'Нийл, но не получи реакция. Като огради едно от съзвездията той продължи лекцията си.

– Това е съзвездието Орион – обяви той – и въпреки че е изрисувано малко по-различно, то съвпада с този символ на таблиците, покривния камък. Тези символи не са фрагменти от неизвестен език. Те са всъщност каталог на съзвездията.

– Извинете, професоре – започна досадният доктор Майерс, – но този символ не би ли могъл да означава съзвездието Воловар?

– Или Цефей, или дори Арго? – попита доктор Шор. – Повече или по-малко те имат една и съща форма.

Даниел се усмихна. Въпросите му даваха възможност да се изфука малко. Той порови из камарата документи, откри дебелия том на Бъдж, запрелиства я и започна да обяснява.

– Разбира се, картата, която използвам в момента, показва гръко-римската система за организиране на звездите в съзвездия. Но плочите, които искаме да разчетем, са написани много по-рано, като е била приложена астрономията на египтяните. Той задържа книгата отворена, така че всички да я виждат, и отговори на задалите въпроса. – В по-старата система звездите са свързани по малко по-прост начин. Погледнете Бетелгиус, най-ярката звезда в Орион, както е изобразена на тази по-стара карта – каза той, като посочи в книгата. – Както виждате, тя е идентична със символа от плочите.

Всички, които седяха близо до по-малката карта, трябваше да се съгласят – двете очертания съвпадаха идеално.

– Сега, ако съм прав – продължи Даниел, – картушът, който се намира в средата на централния покривен камък, организира тези съзвездия-символи в уникална последователност, която образува адрес.

– Адрес ли? – попита Катрин. – Искате да кажете координати?

– Точно така. Ключът се крие в централната част на таблиците. Той извади от джоба си черен флумастер и нарисова символите от картуша вертикално по черната дъска. Когато Даниел се обърна, за своя радост видя, че дори полковник О'Нийл се беше навел напред и с интерес очакваше следващите му думи.

– Картушът всъщност е карта. Това, което ни дава, са седем точки,

необходими за очертаването на пътя към дадено назначение.

– Седем точки ли? – попита доктор Шор. Даниел начерта на дъската триизмерен куб, после отбеляза всяка стена на куба с точка.

– Да. За да открием местоназначението във всяко триизмерно пространство, трябва да намерим две точки, определящи точната височина, две точки за ширината и две за дълбочината.

Всеки път той изтегляше по една линия между точките на срещуположните страни на куба и в крайна сметка се получиха три пресичащи се линии.

– Картушът ни дава тези точки.

Генерал Уест зададе очевидния въпрос.

– Имате шест точки, а казахте, че ни трябва седем.

– Да, тези символи определят точно положението на крайната точка, но за да се състави карта на пътя към дадено място, трябва да имаме отправна точка.

– Много ми е неприятно, че трябва да повдигна този въпрос – изкиска се безкрайно неприятният доктор Майерс, на когото очевидно му доставяше удоволствие, че прави точно това, – но на картуша има само шест символа. Къде е седмият?

Даниел не можеше да повярва, че от всички хора точно доктор Майерс не разпознаваше седмия знак. Щеше да е много просто да унизи проядения от червеи педант. Даниел обаче реши да обърне цялата работа на игра.

– Това, което казва моят уважаван колега, е, че за неспециалист символите изглеждат само шест. За откриването на седмия са нужни опитни египтолози като нас, тъй като отправната точка не е вътре в картуша, както бихме могли да очакваме, а тук долу, под него.

Даниел допълни скицата, като нарисува елипсата, ограждаща съзвездията-символи, и накрая с две движения – знака с формата на обърнато У, който излизаше от долната част на картуша. Завършената рисунка изглеждаше като високо овално огледало, сложено на два крака.

– Този символ най-отдолу е отправната точка. Това е рисунка на мястото, където е намерена таблицата. – Даниел започна да рисува йероглифа на дъската. – Нали виждате тези две, въ, две такива смешни човечета от двете страни на пирамидата с един слънчев лъч точно отгоре. Това е и древният йероглиф за Земя. Слънчевият лъч означава бога Ра.

Даниел зачака някакъв коментар, въпрос, каквото и да е. Още една публика ли щеше да си излезе от лекцията му с отвращение? Всички се

взираха в рисунката, опитвайки се да проумеят последствията от онова, което им беше казал. Тъй като всички те знаеха какво е заровено под покривния камък, знаеха и какъв ще е следващият логичен ход. Както можеше да се предположи, първа проговори Катрин.

– Той го направи – обяви тя и стовари юмруци върху масата.

– Какво съм направил? – попита Даниел.

Доктор Майерс все още хранеше съмнения.

– На устройството няма подобен символ – припомни той на всички.

– Може би има йероглифен еквивалент или някакъв друг вид изображение.

Какво беше чул Даниел току-що?

– Устройство ли? – попита той без да се обръща отделно към някого. – Какво устройство?

Доктор Шор примигна. Току-що беше нарушила заповедта за предаването на секретна информация на Даниел. Тя погледна Ковалски, а той ѝ отвърна с поглед, който казваше: „Затваряй си устата да не стане беля“.

Катрин се изправи на крака. Погледна първо полковник О'Нийл, после генерал Уест.

– Смятам, че трябва да му го покажете. Той е единственият човек, който може да го идентифицира.

Уест погледна О'Нийл и се престори, че обмисля. Всъщност беше взел решението по време на разговора си с Даниел преди няколко минути.

– Покажете му го.

О'Нийл кимна на Ковалски. Той отиде при задната стена и приплъзна един капак, под който се разкри контролно табло, натисна едно копче и цялата стена започна да се плъзга настрана. Зад нея се разкри огромен прозорец в ниша, който гледаше към една много по-голяма стая отдолу. Още преди да отиде на прозореца, за да види какво има в стаята, Даниел внезапно проумя колко чудовищно голям е силовият ядрен ракетен преустроен или не. Целият лабиринт от канцеларии със стола, който му се беше струвал толкова обширен, беше само малка част от общото пространство.

По пода на силовия ядрен ракетен преустроен беше струпана всевъзможна сложна машинария за операции от изключително високо техническо естество. А в центъра на този стоманен пейзаж от компютри, жици, сензори и стоманени плоскости се намираше огромен пръстен. Същата загадъчна чудесия, която Катрин видя да се възправя от един пращен гроб в средата на нищото

преди повече от шейсет години. Сега той изглеждаше като централния компонент на една единствена безкрайна лъскава машина.

– Какво, по дяволите, е това? – бе единственият въпрос на Даниел.

– Старгейт – това е твоята Звездна порта – отвърна му Катрин.

Даниел усети как мозъкът му отказва, сякаш при този приток на странна информация умът му беше засякъл. Дебелият пръстен, повече от три пъти по-висок от него, беше качен на издигната стоманена платформа. От пода до платформата откъм вътрешната част на пръстена се издигаше широка рампа. Сега, когато беше изчистен и излъскан, материалът не можеше да се сбърка с метал. Той изглеждаше по-скоро на опал, полупрозрачен, но леко пречупващ светлината около себе си в няколко цвята едновременно.

– Намерили сте това нещо в Египет? – Даниел не можеше да повярва. Искаше да зададе още въпроси, но чу отсечената заповед на генерал Уест.

– Заведете го долу и вижте дали може да идентифицира седмия символ. – Когато О'Нийл тръгна към вратата, Уест добави: – Вие не, полковник. Трябва да поговорим.

Катрин поведе Даниел и дузина любопитни зрители надолу по тясно спираловидно стълбище до „Кабината“, където шепата техници, които извършваха надзор двадесет и четири часа в денонощието, видимо се смутиха от внезапното нахлуване на тази голяма група в спокойното им работно помещение.

Затъмнената стая се стори на Даниел като умален вариант на Залата за контрол на полетите в Хюстън, която беше виждал при изстрелване на космически кораби. Повечето от присъстващите се скупчиха около дебелия плексигласов прозорец за наблюдение. Даниел понечи да ги последва, но Катрин го дръпна при един видеоекран, на който в близък план се виждаха части от пръстена. Камерата от силоза беше насочена към онзи участък от пръстена, където в кристалната повърхност беше издълбан символът на Скорпион.

Камерата даде достатъчно близък план, за да може Даниел да оцени невероятно детайлната декоративна резбарска работа, вложена при изработването на пръстена. Виждаше се и един от седемте триъгълни обкова, закрепени по външния ръб на пръстена. Бяха изработени от ковано злато и във всеки от тях бе вграден голям къс обработен кварц.

В зеленикавата светлина на монитора Катрин внезапно му се стори дребна и съсухрена. Двата седнаха пред екрана и тя заобяснява.

– Макар и да не осъзнавахме, че символите на покривните камъни

са съзвездия, ние знаехме, че те отговарят на символите, гравирани по устройството Старгейт. Проблемът е, че не бяхме разбрали за седмия символ. Да видим сега дали можете да го откриете.

– Мич! – Катрин повика при себе си един от техниците, мъж със сънлив поглед, горе-долу на годините на Даниел. Надписът на табелката на ревера му гласеше: Техн. Спец. Опер. М. Стори. Катрин му обясни какво иска.

– Няма проблем, дайте да завъртим колелото – каза техникът и изписа дълга серия команди на компютъра. След няколко секунди Скорпион изчезна встрани от екрана и на негово място се появи Норма, а след това Змиеносец.

През плексигласа Даниел виждаше как вътрешната част на Старгейт се върти като колело в по-големия, неподвижен пръстен. В основата на устройството към вътрешната половина на пръстена беше закрепена специална апаратура. Електрозадвижваните ѝ гумени колела отговаряха за въртенето на пръстена. Един по един символите преминаваха по екрана: Везни, Воловар, Дева, Кратер. Постепенно посетителите в кабината започнаха да се скупчват около монитора, за да видят какво става. Даниел стресна всички, когато внезапно извика:

– Задръж!

Той се наведе напред и няколко секунди внимателно разглеждаше образа на екрана. Триъгълник с кръгче, кацнало на върха. После бавно вдигна черния си флумастер и за най-голяма изненада на Техн. опер. Стори изрисува символа от картуша точно върху символа, изолиран на монитора. Очевидно това бе един и същи символ, но просто достатъчно различен, че да пропуснеш приликата, ако не знаеш какво търсиш.

– Това е Земята – възкликна Шор.

– Таласа! – каза Майерс.

– Еврика – преведе Даниел.

– Било ни е под носа през цялото време. Стори вдигна вежди и поледна посетителите напълно объркан.

За Катрин обаче всичко изведнъж стана пределно ясно. Тя се спусна към задната част на залата, грабна вътрешния телефон и заговори приглушено с генерал Уест на горния етаж. Когато се върна при групата, тя издаде заповедта, която цял живот беше чакала да даде.

– Хайде да направим една проба.

Тези прости думи като магическо заклинание преобразуваха кабината в лудница от шумна активност. Един униформен войник закрепя разпределението на ролите, техниците се разгърчаха към постовете си,

подвиквайки през стаята за последните показания, редица големи принтери се включиха със спазми и с много писъци в стакато започнаха да бълват данни.

– Добре, Мич, дай да го подкараме пробно – каза Катрин, като си издърпа един стол до този на техника Стори. Тя кимна на доктор Шор, която извика първата серия цифрени координати.

Стори зачука по клавиатурата с показалците на двете си ръце, (колко жалко за 10-те му пръста (Victor from <http://bezmonitor.com>)) като по някакъв начин успяваше да запомни правилно цифрите, а след това натисна Enter. В същата секунда плъзгашото се вътрешно колело на Старгейт се завъртя, докато отгоре застана Телец. Като някаква чудовищна ключалка с комбинация пръстенът отчете движението с шумно изщракване. В този момент големият обков около най-горният кварцов камък се разцепи на две. Като половинки на мида двете му части се плъзнаха встрани. Сега парчето кварц с големината на юмрук беше свързано с центъра на пръстена посредством видима пътечка.

– Шеврон едно скачен – провикна се Стори. Колелото обърна посоката си, докато отгоре застана втората фигура на картуша – Змиеносец. Но този път се отвори един от подобните на мида шеврони близо до долната част на Старгейт. При това стаята започна да се изпълва с някакво нискочестотно бучене, което с напредването на процедурата по отключването ставаше все по-силно. Постепенно всичко в стаята започна леко да трепти.

– Шеврон три скачен – предупреди Стори стаята. После докато продължаваше да чука по клавишите, без да вдига поглед от клавиатурата, каза на Даниел:

– Направи ми една услуга и хвани тази чаша за кафе. Даниел се пресегна и сграбчи чашата, която се придвижваше с вибрации към ръба на масата.

– Благодаря.

– Няма защо.

– Шеврон пет е скачен.

Докато отделните части на „адреса“ се насочваха към горния край на Старгейт, а виещото бучене от машината се усиливаше, атмосферата в стаята ставаше все по-напрегната. Даниел повтаряше наум имената на съзвездията: Змиеносец, Козирог, Еднорог, Стрелец, Орион и накрая седмия символ – Земя.

– Шеврон седем е скачен!

Щом седмия знак застана на мястото си, друсането в стаята намаля

и премина в дълбок плътен тон. Звучеше почти като най-ниската възможна нота на стар орган. Даниел погледна Катрин, а очите му питаха дали това се е очаквало.

Преди да има възможност да отговори, кабината се изпълни с втора „нота“, по-висока от първата, която нахлу през предпазния прозорец. Звукът произведе смущаващ ефект върху Даниел, но той искаше да зададе на Катрин един въпрос.

– Шшшт... – С пръст на устните тя затвори очи и каза:

– Слушай.

Даниел се заслуша. Прозвуча трета нота, после четвърта, всяка следваща с малко по-висока честота. Странното беше, че всяка нота беше толкова различна от другите, макар и да се сливаха. Тогава той разбра. И когато прозвуча седмият и последен тон, той се усмихваше. Пръстенът беше произвел една единствена хармонична нота, много по-сложна, отколкото Даниел, страстен поклонник на класическата музика, можеше да си представи. Това не беше музика, но беше красиво.

Тогава започна да става нещо много по-странно. Като бледи змии, издигащи се във въздуха под звуците на свирката на факир, от кварцовите камъни, разположени по предната част на Старгейт, заизлизаха седем струи светлина. Сродна с лазерни лъчи, но очевидно подчинена на различни физични закони, светлината започна да струи към центъра на пръстена. Буквално се изливаше, сякаш някой беше пуснал система от градински маркучи и от тях бе заструила течна светлина. Лъчите, изливачи се нагоре от най-долните камъни, се държаха не по-различно от онези, които идваха отстрани или отгоре. Някак подобни на ярки течни въжета, те се поклащаха към центъра в произволен виещ се танц, преди да се разпръснат във въздуха.

– Супер гот – ахна Стори.

Катрин и Даниел го погледнаха в съгласие, после се спогледаха онемели.

Когато филизите светлина се удължиха, те се вплетоха едни в други и бързо започнаха да се разстилат, докато образуваха тънък слой плътна трептяща повърхност като тънък лист живак, разпънат върху празния център на пръстена.

Деликатната красота на картината заедно със странната хармония на тона предизвика вълна от еуфория у мъжете и жените в кабината. Всички се обръщаха, за да намерят потвърждение на обзелото ги чувство, като се усмихваха на останалите.

Но секунди по-късно настроението се промени драматично.

Миражът натрупа маса и започна да се плиска напред-назад като гъста локва развълнувана вода. След това избухна в стаята като гигантски ветрен конус, внезапно посегнал да сграбчи лицата им. Всички неволно се дръпнаха рязко назад, а някои паднаха на пода. Някой започна да пищи да го изключат, да го изключат, но преди да имат време да реагират, енергията беше засмукана бясно обратно през пръстена и изстреляна от другата страна с поразяваща, безбожна скорост, което създаде илюзията за тунел от устремна светлина или за бучащ кръгъл водопад, изливащ се право надолу към ада с два милиона километра в час. Само че този не се изливаше надолу. Беше обърнат настрани, насочен към далечната стена на силюза, и се носеше стремглаво към някакво място, много по-далечно от ада.

В този момент вече всички компютри в кабината надаваха писъци като при заколение, светлините пулсираха, със съскане се сипеха разпечатки, а техниците, прикрепени към всяка от машините, се мъчеха с всички сили да се справят с входящата информация.

Катрин изкрещя на хората, стоящи най-близо до прозореца за наблюдение, за да провери дали войниците около Старгейт са добре. За щастие бяха.

– То се насочва само! – извика един техник в дъното на стаята. Доктор Шор прескочи някакъв захвърлен кабел и се втурна да види какво има при него. Мъжът ѝ показва детайлна схема на вселената с пулсираща на екрана синя точка, която представляваше Земята. През монитора започна да преминава малко червено кръстче, което напусна земята и пое през галактиката, докато накрая спря в другия края на екрана. С разширени от изумление очи Шор извика на Катрин.

– Спря в една точка на Цирийската галактика. Станало е грамадно. Може да е луна или нещо такова, може би голям астероид.

– Цирийската галактика ли казахте? – Даниел се чешеше по главата. – Това не е ли...?

– От другата страна на познатата вселена? Да, там е – Катрин беше нервна, но очевидно се наслаждаваше на момента.

Телефонът извънтя и Стори бързо го вдигна, без да спира да чатка по клавиатурата. Беше генерал Уест, който се обаждаше от стаята точно над тях. Докато техникът слушаше, на лицето му постепенно се изписа недоверие.

– Какво? – попита невярващо той, но в следващия момент тонът на гласа му се промени. – Да, сър. Тъй вярно, сър, веднага, сър.

– Какво има? – надвика шума Катрин.

– Искат да изпратим сонда през пръстена – обясни Стори с разширени от скептичност очи.

– Сонда ли? – Катрин нямаше представа какво иска генералът. Тъкмо се канеше да вдигне отново телефона, когато видя, че двама войници вкарват някакво устройство с големината на хладилник с дълга механична ръчка – Подвижната Аналитична Лабораторна Сонда, Палсът, както още го наричаха, беше избутан до основата на една рампа, която водеше към Старгейт. Това беше огромно чудато едноръко стоманено чудовище, произведено от Кал Тек в Лос Анджелис, което изглеждаше като шейната на Дядо Коледа, преустроена за двадесет и трети век: миниатюрни видеокамери, устройство за атмосферни тестове, автоматизирана химическа лаборатория, тънки като лист хартия радарни чинии за улавяне на радиовълни. Неугледната чудесия бе изградена в продължение на три години и струваше няколко милиона долара.

Докато сондата се подготвяше, един взвод от осем-девет тежко въоръжени морски пехотинци влезе на бегом и зае защитни позиции около Старгейт. Даниел се изсмя. „Кого, по дяволите, очакваха да нахлуе и да им провали мизерното тестче? Още един блестящ пример за военна параноя“ – помисли си той.

Телефонът отново иззвъня. Този път доктор Майерс беше готов за скок.

– Доктор Майерс слуша. Да, генерале. Да, сър, подготвени сме да проконтролираме всяка активност, изпратена през Портата. Да, сър, би трябвало да може да запише този вид предаване, да.

Веднага щом затвори, Майерс незабавно се отправи към една от компютърните редици и заобяснява нещо на техниците. Повечето погледни в стаята все още бяха приковани в Катрин и очакваха нарежданията ѝ. Макар да ѝ беше неприятно, че я държат в неведение за сондата, тя огледа хората в стаята и ентузиазизирано извика.

– Хайде да я изпратим през пръстена и да видим какво ще стане.

Техниците в силоза закачиха сондата на дебела метална верига като онези, с които се изтеглят до първото спускане влакчетата на панаирите. Когато свършиха, те се обърнаха и погледнаха към заседателната зала над кабината. Генерал Уест кимна, за да потвърди пускането на сондата.

Техниците се разбягаха от рампата точно когато веригата се задвижи с поклащане. Докато сондата се търкаляше като танк нагоре по рампата към яростната светлинна буря, Даниел напрегнато попита Катрин:

– Няма ли просто да се разбие в стената?

– Не би трябвало.

Даниел отстъпи няколко крачки назад към дъното на кабината-в случай, че Катрин е сбъркала. Когато сондата стигна до върха на рампата и навлезе в енергийното поле, се чу ясно доловимо покачване на мощността. Веднага щом първите атоми на машината бяха видимо засмукани в тунела, цялото ѝ тяло беше погълнато от енергийното поле и някаква Ослепителна Бяла Светлина избухна във всички ъгли на стаята.

Когато успяха да се обърнат и да погледнат отново, сондата я нямаше.

Висшите военни в кабинета за миг избухнаха в одобрителни викове, докато не осъзнаха, че тестът не е приключил.

Онемял, изумен, зашеметен, Даниел се обърна за обяснение към Катрин.

Възрастната жена помръдна вежди и каза:

– Започва да става вълнуващо, нали?

– Какво се случва сега? – Даниел забеляза, че техниците все още не се отлепват от мониторите.

– Чакаме да видим дали сондата може да изпрати данни обратно през портата – обясни му Майерс.

Изчакаха една минута, но не се случи нищо. Даниел прошепна на Катрин.

Вие колко време сте се занимавали с това?

– Баща ми го откри при Гиза, когато бях дете. Но египетското правителство го отстъпи чак през седемдесет и четвърта. После трябваше да го вземем от англичаните, а после ни отне векове да получим финансирането.

– От Пентагона ли? – Даниел не скри отвращението си.

Това попадна на болното място. Катрин се озъби.

– Занимавам се с този проект от деветгодишна възраст. Отне ми повече от петдесет години да намеря парите – без тях целият проект щеше да бъде зачеркнат. Вие какво щяхте да направите?

Точно тогава доктор Шор извика:

– Нещо постъпва!

Сега беше ред на техниците да нададат вик. Всички погледи се обърнаха към доктор Шор, която наблюдаваше постъпващите през портата данни. След няколко секунди сигналът започна да замира.

– Губим го. Стигнахме 30 процента. 5 процента.

Когато доктор Шор обяви, че сигналът е замрял, вътрешният пръстен на Старгейт се завъртя от само себе си и се затвори.

Катрин се присъедини към повечето от останалите техници,

струпани около работното място на доктор Шор. Даниел се наведе към Стори и го попита какво става.

– Сондата – обясни му той – ни изпращаше данни, но всичко е дигитално кодирано и компресирано. Ще им отнеме няколко минути да го декомпресират, да декодират предадената информация и да видят дали има нещо, дето да си струва.

Докато групата техници, водени от доктор Майерс, се тълпеше около редица компютри в дъното, въздухът в стаята толкова се съгъсти от очакване, че общото кръвно налягане на присъстващите се покачваше главоломно.

След няколко секунди доктор Майерс обяви:

– Готово!

Сега стаята обезумя. Всички започнаха да се поздравяват и да размахват победоносно ръце във въздуха. Целият състав от учени започна да се прегръща – разполагаха с изключително важни, подробни данни за едно място в най-отдалечения край на вселената. След месеци бърхане в тези далечни подземни тунели вече започваше наистина вълнуващата – от научна гледна точка – част. Напълно непознати хора се пляскаха по ръцете като волейболисти. Майерс се приближи към Даниел и във възбудата си понечи да го прегърне, но в последния момент се ограничи с ръкостискане.

– Поздравления, сериозно. Свършихте изумителна работа.

А миг по-късно доктор Шор залепи на бузата му пет-шест целувки с думите:

– Ти си направо гений, без майтап. Даниел се усмихна и благодари за комплиментите. Не можеше да си спомни някога да е виждал група университетски учени обзети от такава радост. Докато празненството продължаваше, той намери Катрин и я дръпна встрани.

– Смятате да преминете през това нещо, нали?

– Да, точно затова е цялата тази работа. Докато произнасяше тези думи, в кабината влязоха група войници и заеха места около главния компютър. Двама от войниците, очевидно запознати със стаята, започнаха да обикалят, да вадят портативни твърди дискове и да събират бележници. Иззеха цялата информация, току-що получена от Палс.

Отначало много от празнуващите не забелязаха какво става, а тези, които обърнаха внимание, нямаха никаква представа какво правят мъжете. Но държанието на войниците даде ясно да се разбере, че не са изпратени да отворят бутилки с шампанско. Доктор Майерс отиде при тях и ги попита право в лицето:

– Какво става тук? Какво означава всичко това?

Точно тогава вътрешният телефон отново иззвъня и докато импровизираната веселба се превръщаше в серия яростни спорове, Катрин се втурна да го вдигне. След миг тя изкрещя с цяло гърло:

– Тишина!

След това се върна към разговора си с генерал Уест с цялото нетърпение на шестнайсетгодишно момиче, разговарящо с кавалера си за баба накрая на годината. За двадесет секунди тя произнесе „разбирам“ поне десет пъти, като с всеки следващ път изражението ѝ ставаше все по-мрачно. Сега всички утихнаха загрижено. Тя затвори телефона и се обърна към стаята.

– Генералът казва, че е много доволен и че трябва да се гордеем с работата, която сме свършили тук. Каза още, че всички сме уволнени. Те поемат нещата оттук нататък.

8

Военно разузнаване

Даниел не остана да чуе крясъците. За секунди той изтича на горния етаж и затърси генерал Уест по чистите бели коридори. Вместо него обаче хвана О'Нийл да излиза от заседателната зала.

– Какво точно мислите, че правите, по дяволите? – Даниел беше готов за бой. – Това ли разбира армията под лоялност? Забивате тези хора под земята за месеци наред и точно когато започва да става интересно, ги уволнявате?

О'Нийл почти не чу какво му казва Даниел. След срещата с генерал Уест в главата му се въртяха прекалено много неща, а освен това не му пукаше особено какво ще стане с научния персонал. Единственото, което искаше да направи точно в този момент, беше да се върне в кабинета си и да помисли за утрешния ден.

– Доктор Джексън – каза О'Нийл в опит да го поуспокои. – Благодаря за приноса ви към мисията Ако има нещо допълнително, ще ви се обадим.

– Казахте „мисия“. Кога ще преминете? – О'Нийл стрелна Даниел с поглед, който казваше „разкарай се“, и изръмжа:

– Съответната информация ще бъде съобщавана в подходящия момент.

– И кой ще вземе това решение? Пентагонът ли?

– Военното разузнаване. – каза О'Нийл.

– Това вече е явно несъответствие в термините³.

– Нямате представа колко сте прав – и О'Нийл продължи надолу по коридора.

– Наистина ли смятате, че ще успеете да задържите това нещо в тайна? Хващам се на бас, че научната общност ще поиска да разбере всичко.

Това не беше нещо, което О'Нийл можеше да подмине. Той се завъртя на пети и внимателно пое обратно към Даниел. Внезапно у този човек се появи нещо невероятно заплашително. Гърлото на Даниел изведнъж пресъхна. Той преглътна с усилие.

– Добре, професоре, кой ще им каже? Всички останали от

3. Intelligence – игра на думи: интелект; разузнаване – Бел. пр.

персонала са подписали клетвена декларация за секретност с изключение на вас. – Като застана лице в лице с Даниел, О'Нийл попита с подигравателна любезност:

– Вие ще им кажете ли, професор Джексън?

Вътрешно Даниел беше на границата да подмокри гащите. Но се помъчи да остане спокоен и сух външно. Нещо у О'Нийл му подсказваше, че само с помръдване на вежди той можеше да убие човек по осем различни начина. И не само че можеше, ами и при подходящите обстоятелства определено щеше да го направи. Даниел не се остави да бъде сплашен и отвърна на удара.

– Ако се наложи, да, разбира се.

– Ваша воля – думите на О'Нийл бяха изпълнени с презрение. – Но си направете една услуга. Когато утре се качите

на рейса обратно за вкъщи и спрете някъде по пътя да се заредите с онези боклуци, които винаги ядете, вземете последното издание на „Нешънъл Инкуайърър“ и прочетете историята на извънземното бебе, родено с глава на жаба и тяло на мъж. И като свършите с четенето, се запитайте дали сте го повярвали.

Даниел се замисли за момент за това как би могъл да докаже на света, че армията на САЩ притежава древно египетско съоръжение за космически пътешествия, заровено дълбоко в планината на Колорадо. Но още преди О'Нийл да стигне до същината на разказа си, Даниел знаеше колко безнадеждно ще бъде. Никой нямаше да му повярва. Особено щом излизаше от него.

– Има ли още нещо, професоре? Даниел се замисли за миг и реши, че е по-добре да опита друга тактика.

– Моля ви, задръжте ме в тази мисия. Прекарал съм по-голямата част от живота си в изучаване на езици, древен Египет, археология – тъкмо тези неща, около които се върти проектът.

– Оценявам това – отвърна О'Нийл. – Но решението вече е взето.

Е, щом молбите не вършеха работа, Даниел реши да се ядоса.

– Заложих репутацията си и посветих живота си на това. На какво сте посветили вие вашия живот, полковник!

О'Нийл понечи да отговори, но се усети навреме. Той хвърли един хладен, унищожителен поглед на Даниел и каза:

– Стягайте си багажа и се махайте от базата.

– Задръж малко, Джек. Мисля, че може да ни потрябва. Даниел и О'Нийл се обърнаха рязко и видяха генерал Уест, който се подаваше от вратата на заседателната зала. Той помахна на двамата мъже да влязат в

стоята.

Когато две минути по-късно Ковалски загаси светлините, Даниел и О'Нийл седяха един до друг в мрака и гледаха телевизия. Уест им беше заповядал да седнат и да разгледат внимателно декодираните образи, които сондата беше излъчила обратно през портата. Камерата на сондата премина по повърхността на голяма вътрешна каменна стена и продължи да се движи, докато не показа едно ярко осветено кръгло очертание – още един Старгейт.

– Спри кадъра и дай едър план – нареди генералът. При диск-плейъра стоеше адютантът на генерала, лейтенант Андерман, специалист по комуникационна техника. Той коригира дигитално образа, а след това даде детайлите от пръстена в едър план. Зашеметен, Даниел стана и се приближи до екрана.

– Тези символи... те са различни.

– Заради това исках да го видите – каза генералът. Лейтенант Андерман се намеси с обяснения.

– Според тези данни атмосферните условия са идентични. Атмосферно налягане, температура и най-важното, кислород.

Уест отиде и застана пред екрана. Обърна се директно към Даниел.

– Планираме кратка разузнавателна мисия. Нищо специално. Обледеняват района в периметър от четвърт километър, събирате колкото се може повече информация и я докарвате тук.

Андерман допълни:

– Щом стигнете от другата страна, ще трябва да дешифрирате знаците на онази порта и по същество да ги препратите обратно. Като с факс апарат.

– И точно тук е цялата работа. – Уест приклепна и погледна Даниел право в очите. – Няма да изпратя хората си там, ако не съм сигурен, че мога да ги върна обратно. Въпросът е, можеш ли да го направиш?

Даниел имаше друга идея.

– Защо да не се опитаме да установим повторен контакт от тази страна?

– Защото – обясни О'Нийл, – щом екипът ни премине от другата страна, целият силов щаб ще бъде евакуиран и запечатан. Не знаем какво може да премине тук от другата страна.

Сега Даниел разбра не само защо войниците бяха обградили Старгейт, когато преминаваше сондата, но и защо цялата операция беше разположена на такова невероятно място.

Даниел вдигна поглед към тавана. Всяка фибра на таваното му го

подтикваше да каже „да“, да обещае на генерала всичко, което искаше да чуе, в замяна на възможността да посети мястото, което видя на видеоекрана. Внезапно му се стори, че целият му живот всъщност е бил подготовка точно за този момент, когато щеше да се впусне в опасно пътуване към една непозната и забравена страна. Ако не отидеше, историята на живота му нямаше да има никакъв смисъл. Но какво ще стане с другите? Той погледна О'Нийл и особено добродушния Ковалски. Не можеше да изложи живота им на риск, само за да задоволи любопитството си. Моментът най-сетне беше настъпил, но сега залогът беше прекалено истински, прекалено висок.

Погледна още веднъж генерал Уест, който повдигна въпросително вежди.

– Да, мога да го направя – каза решително Даниел.

– Сигурен ли си?

– Напълно.

Уест кимна, след това изгледа всички воители в стаята един по един. Когато всички дадоха знак за съгласие, Уест реши.

– Чудесно. Вие сте в екипа. Тръгвате утре в шест нула нула часа.

Силно съсредоточен, О'Нийл седеше неподвижно на един съгваем метален стол, а над главата му се полюшваше мъждива 40-ватова крушка. Разучаваше триметровия земен профил, взет от експедицията на Лангфърд точно изпод Старгейт. Двете вкаменели човешки тела бяха сраснали направо в скалата преди повече от десет хиляди години, незабавно превърнати в сгърчена каменна скулптура. Мускулестите трупове бяха почти идеално запазени. Единствените поражения бяха на местата, където дългите скиптри в ръцете им бяха отсечени и взети за проби, както и няколко перфорации в телата, откъдето учените по генетика бяха извадили проби за ДНК. Но изкривените, подобни на метал черепа часови наред привличаха и задържаха вниманието на О'Нийл.

Откак пристигна в силоза и пое проекта, О'Нийл беше прекарал много часове в затъмнената стая в размисли за призрачния артефакт. Това бе единственият начин да се подготви за онова, което можеше да го очаква от другата страна на Старгейт. Приличаше му на някакво странно огледало, отразяващо собствената му съдба, начина, по който ще умре. Всяка кост в тялото му подсказваше, че те още щяха да са там, че ще трябва да се изправи срещу тези воители, едновременно толкова напреднали и толкова примитивни. Оставаха по-малко от 24 часа до момента, в който щеше да преведе екипа си на другата страна и да разбере.

Мисията не беше добра. Сондата беше успяла да премине, но

нямаше доказателства, че и човешки същества могат да оцелеят при това пътуване. Дори и да не срещнеха вражеска войска, шансовете да се върнат от нещо такова бяха в най-добрия случай малки. А шансовете на О'Нийл бяха още по-несигурни. Не само че Уест го беше натоварил с нещо равнозначно на самоубийствена мисия, а и О'Нийл нямаше намерение да се връща. Преди още хората на генерал Уест да напуснат дома му в Юма, той знаеше, че това ще е последното му назначение.

Това, което О'Нийл желяше най-силно през последните 22 месеца, бе да умре. Беше се превърнал в живо зомби: изтощен, съсипан, изпразнен от всичко. Неведнъж беше зареждал пистолета и беше слагал пръст на спусъка. Но отказваше да го направи. Не само защото това вероятно щеше да убие Сара, а и религиозните му убеждения не биха му позволили да се самоубие.

За човек, който през живота си е бил отговорен за толкова много насилие, този отказ беше направо ироничен. О'Нийл, черната овца на семейството, беше роден с хаос и безумие в сърцето си. До осемнайсетгодишна възраст три пъти беше изправян пред съда. Един снизходителен съдия му даде избор: да се запише в армията, или да прекара една година в изправително заведение на щата Вашингтон.

Той избра корпуса на морската пехота и още от първия ден доказа, че е изключително дисциплиниран и надарен войник. Само двадесет седмици по-късно той кандидатства и беше прехвърлен в тренировъчния квалификационен център на бойния корпус на морската пехота в Куонтико, Ванкувър. Там беше обучен в стратегията за проникване на вражеска територия, оцеляване в пустош, политически убийства, изработване и детонация на експлозиви, как да произвежда химически оръжия от подръчни материали. Издигна се бързо и беше включен в елитния отряд „Скок Две.“ Всичко вървеше отлично, докато не започна да ходи на „повиквания по домовете“ – обикновено политически убийства, които така и не стигаха до вестниците. Точно тогава О'Нийл осъзна две важни неща за себе си: той беше талантлив убиец, който дълбоко се презираше за убийствата, особено когато знаеше, че са на невинни хора. Никога не се оплака, никога не изкръшка. Зарови съвестта си и се научи да пие уиски. Престана въобще да изпитва чувства и си спечели прозвището „Вуду“, защото като че ли се съживяваше единствено когато „Скок Две“ отиваше на акция. В продължение на седем години всичко, което някога живееше в него, потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко на дъното. Външно той бе страховитият воин, който оставяше делата да говорят вместо думите. Вътрешно беше празен. И точно тогава срещна

Сара.

Тя току-що бе завършила някакъв малък йезуитски колеж в околността и започна работа като учителка в базата. Запознаха ги общи приятели и нещата тръгнаха от само себе си, макар и никой да не разбираше наистина какво вижда свежо цвете като нея в резервирания, мълчалив млад ефрейтор. Тя го намираше за очарователен и го караше да се смее. Започнаха да се виждат всеки ден и две години по-късно Сара му каза, че е бременна. О'Нийл побесня и я обвини, че го е направила нарочно, за да го притисне да се ожени за нея.

В отговор Сара си стегна куфара и замина за дома на родителите си в Бостън. Само десет минути след като тя си беше отишла, О'Нийл направи обезпокояващо откритие: беше се влюбил в Сара прекалено дълбоко, за да се оттегли.

Три дни по-късно в средата на една буря той се появи в къщата на родителите ѝ и цял ден чака в колата, докато тя излезе да говори с него. Шест часа те запотяха прозорците на Форда с дъха си и се дърляха като две мокри котки, и накрая в 4:30 сутринта влязоха в къщата и събудиха родителите ѝ. О'Нийл се представи, после поиска ръката на дъщеря им. През тринайсетте години на брака им О'Нийл никога не наруши обещанието, което ѝ даде през онази мразовита вечер.

Дори онзи последен ден в Юма О'Нийл си спомни ангажимента, който беше поел. Застанал на вратата, докато Сара плачеше истерично и за последен път се опитваше да осъществи човешки контакт с него, О'Нийл ѝ припомни, че ѝ е обещал да я обича и цени докато е жив. Що се отнасяше до него, тези дни бяха отминали.

Постоя там за минута, като се опитваше да проговори, искаше да ѝ каже довиждане. При всеки опит думите засядаха в гърлото му. Накрая просто се обърна и се отдалечи.

Когато Уест го завари да седи в слабо осветената, хладна стая, О'Нийл беше преседял там половин час, загледан в сгърчените фигури.

Той не вдигна поглед, когато чу защитната врата да се отваря. Не беше нужно, знаеше, че Уест ще дойде да го потърси.

– Студено е тук – отбеляза Уест, докато се приближаваше до варовиковата плоча.

– Мислех, че сам ще се занимавам с това – каза най-сетне О'Нийл.

– Така и ще стане – увери го Уест. – Щом екипът приключи наблюденията и се върне, ще останеш сам.

О'Нийл се беше примирил със заповедите, но изказа мнението си пред Уест.

– Колкото повече хора изпратим, толкова по-голяма е вероятността нещо да се обърка. А и Джексън може да представлява проблем. Той е хитър. Няма да се съгласи с този план, ако се досети какъв е.

– Тогава твоята задача е да не допуснеш това да стане.

През целия следобед и до късно вечерта антисептичните коридори на канцеларийния комплекс в силоза приличаха на спално отделение в колеж в деня след последните изпити. Всички врати стояха отворени. Кашони с книги и куфари с лични вещи запречваха коридорите, където се сбогуваха заминаващите. Неколцина ядосано обсъждаха начини да се заемат отново с проекта, но повечето бяха просто тъжни, че си заминават и несигурни какво ги чака в бъдеще. Понеже по принцип си беше особняк, на никого не се стори странно, че Даниел не си стяга багажа достатъчно бързо, за да хване последния автобус до летище Денвър. Накрая, след като Шор и Майерс се бяха отбили да кажат довиждане, Даниел затвори вратата и започна да се приготвя.

Ковалски му беше отпуснал една маслиненозелена камуфлажна униформа. Закопчаваше последното копче, когато вратата се отвори.

Беше Катрин. Изглеждаше уморена.

– Мислех, че не обичаш да пътуваш – каза тя с изнурена усмивка.

– Преодолях го – Даниел се радваше да я види. Притесняваше се какво ще си помисли Катрин, когато чуе, че той участва в мисията. Не я познаваше отдавна, но много я харесваше и уважаваше, и при никакви положения нямаше да я предаде.

Тя намери най-близкия свободен стол и потъна в него, облекчена да изпъне крака.

– Слушай – поде тя с приятния си британски акцент, – смятаме, че при пътуването през пръстена някои от стъклата на инструментите по сондата са се изпочупили. Просто като предпазна мярка накарах един тип в работилницата на Военно-въздушната академия в подножието на планината да ти направи специален калъф за очилата. От олово. Към шест би трябвало да пристигне.

Мисълта да отиде където и да било без очилата си разтревожи Даниел. Изведнъж си представи как върви пипнешком като слепец на непознатата планета и картината не беше от най-хубавите.

– Благодаря, наистина си много... ъъ, грижлива.

– Точно така. Ще ти сложа и обяда в кутия – Катрин се присмиваше сама на себе си.

Даниел се усмихна, после каза:

– Мислех си за онова, което казах долу в кабината. Сещаш ли се, за

взимането на пари от военните. Виж, съжалявам ако...

– Това сега не е важно – прекъсна го Катрин. – Това е. Тя се изправи, прекоси стаята и го погледна сериозно в очите.

– В мига, когато зърнах как извличат този пръстен от пясъците в Египет, знаех, че ще се случи нещо такова – че ще бъде направено някакво невероятно пътуване. И естествено смятах, че аз ще бъда тази, която ще го предприеме. Но сега вече съм една стара жена, затова ти ще отидеш вместо мен.

Даниел понечи да каже нещо, но Катрин го изпревари.

– Доволна съм. Ако не мога да съм аз, искам да си ти. Тя се пресегна и откачи от врата си медальона, който Даниел винаги я бе виждал да носи.

– Това беше открито заедно със Старгейт – му каза тя. – Винаги ми е носило щастие.

Даниел взе древния бронзов диск и го повъртя в ръцете си, разглеждайки гравираниите изображения.

– Това е Окото на Ра – изключително рядка и ценна вещ. Не мога да го приема.

Катрин сложи ръка на бузата му.

– Донеси ми го обратно – каза тя, преди да се запъти към вратата.

– Почакай малко – Даниел бързо отиде до компютъра си и взе древната статуетка на египтянката.

– Права беше, тази находка е от 14 век пр.н.е. Пази ми я, докато се върна.

Катрин се усмихна и прие бронзовата статуетка, а после на излизане от вратата се провикна:

– На добър път!

Даниел кихна, докато тя излизаше през вратата.

9

Евакуацията

Според схемата отпътуващият екип трябваше да се събере в 5:45 сутринта извън силоза. Ковалски, който отговаряше за последната проверка на екипировката и за даването на финални нареждания, пристигна рано и за свое учудване завари Даниел да седи в коридора и да чете книга. Прекалено изнервен, за да спи, той беше прекарал по-голяма част от нощта в ровене из най-древните йероглифи, които успя да открие – неща отпреди Първата династия – в опит да запамети колкото-се може повече от тях. На пода около него цареше обичайната бъркотия, която Даниел създаваше където и да отидеше.

– Джексън, къде смяташ, че отиваш, в библиотека ли? Събери тия неща.

Ковалски, надъхан и готов за бой, очакваше Даниел да скочи, когато му се дава заповед. Даниел от друга страна нямаше никакво намерение да получава заповеди от някакъв издут от тестостерон, обучен в армията бабанко, който въобще не можеше да разбере колко важни биха могли да се окажат тези йероглифи.

Той погледна подполковника с очи, подути от дългата безсънна нощ, и спокойно си издуха носа.

Ядосан, Ковалски реши да не спори. Той подхвърли на Даниел голям плик и продължи към следващата си задача.

Пликът съдържаеше тънкия оловен калъф за защита на очилата му от вибрациите на пръстена. Имаше и бележка от Катрин, която гласеше:

– Не ти ли обещах да ти опаковам обяда?

На дъното на плика намери пет двойни шоколадови десерта.

При Ковалски се явиха още двама войници. Това бяха ферети и Браун, лица, които Даниел помнеше от онази сутрин, когато дойде в базата. Ферети, чието поведение отговаряше на името му, бе неспокоен мъж с рошави вежди, който като че ли не го свърташе на едно място. Той непрекъснато беше в движение, вечно си ровеше из джобовете, гледаше на всички страни, разучаваше всичко. Изглежда беше най-добрият приятел на Браун, макар че не можеше да си приличат по-малко. Браун бе спокоен младок с бавни движения и акцент от Мисисипи, който се кискаше на всяка глупава шега, пусната от Ферети, и не изглеждаше подходящ за мисията. Само по вида му Даниел никога нямаше да

предположи, че е опитен атмосферен физик, динамитен блус-китарист и, също като Даниел, възпитаник на Бъркли. Всъщност Даниел никога нямаше да научи кой знае колко за нито един от двамата, най-вече защото те бяха „сгъстили редиците си“ и бяха решили да се държат хладно с него. Според слуховете, които се носеха из базата, Джексън бе надут цивилен с политически връзки, който по някакъв начин беше преодолял О'Нийл и Уест и се беше напъхал в отряда. Никой уважаващ себе си военен нямаше да се сближи с него. Негласният план беше всички да му направят живота колкото се може по-труден.

Даниел разбра намека и продължи да чете. В 5:44 и 45 секунди зад ъгъла се появи О'Нийл. Той допълнително привлече вниманието, тъй като носеше черна барета. Шестимата войници застанаха мирно в редица за оглед и стегнато козируваха на полковника. Даниел, седмият, се затътри до мястото си в края на редицата.

Абсолютно сериозен, О'Нийл зададе на групата един единствен въпрос:

– Някой иска ли да каже нещо, преди да тръгнем?

Отговор не последва. Полковникът тръгна покрай редицата, като се вглеждаше във всяко от войнишките лица, дълбоко в очите им и изведнъж...

„Апчихуу!“

Всички присъстващи погледнаха към Даниел, който си бършеше носа с парче тоалетна хартия.

– Добре тогава. Да тръгваме.

И О'Нийл се запъти към вратите, водещи към „Кабината“.

За разлика от предния ден, когато в „Кабината“ при всеки монитор седеше по един техник, тази сутрин вътре имаше само двама души – техникът Стори и един друг. Останалите от научния екип бяха или евакуирани, или в процес на заминаване. Генерал Уест не се майтапеше: искаше силовият да бъде напълно запечатан, преди заминаващият екип да прекрачи през Старгейт.

С кимване О'Нийл даде знак, че са готови. Като заговори по микрофона, така че останалите работници в силоза да го чуят. Стори обяви:

– Започваме началната последователност. Докато „Заминаващият Взвод“ преминаваше покрай него, Стори се вгледа в последния човек в редицата – Даниел. Както и по-голямата част от научния екип, техникът също чувстваше, че макар и да се радва, че поне един от тях тръгва, адски му се щеше това да не бъде Даниел: новакът в екипа, когото повечето от тях смятаха за досадно, арогантно човече. Така че Стори със смесени

чувства вдигна палци към Даниел, докато той минаваше покрай него.

Взводът влезе в силоза и се скупчи в основата на рампата, която водеше до центъра на пръстена.

– Перманентните камери включени – съобщи един глас по високоговорителите.

Даниел облиза устни и се опита да преглътне, осъзнавайки, че уста му е напълно пресъхнала. Наистина ли щеше да премине през това? Знаеше, че сондата е пристигнала непокътната, но той не беше направен от метал. Ами ако нещо се объркаше? Ами ако Старгейт не можеше да събира повторно в едно човешки личности?

От този ъгъл пръстенът изглеждаше дори още по-голям и много, много по-страшен. Цялата група стоеше вкаменена и мълчалива, докато техниците донастройваха за последно компютрите си. Накрая през високоговорителите се чу гласът на Стори и заботи из стаята, докато съобщаваше координатите.

– Наляво 11,329 – а после, след като пръстенът се завъртя на Телец:

– Надясно 148,002 – докато при регулаторната скоба застана Змиеносец.

Даниел усети как стомахът му се свива и нещо стяга гърлото му, когато тайнствените обертонове заструиха от пръстена. Отделните светлинни лъчи се процедиха от кварцовите камъни и постепенно се сляха във финото блещукащо енергийно поле. Когато седмият символ застана на върха и боботещият звук, излизаш от пръстена, разтреса всичко в стаята, групата се отдръпна надалеч от пръстена. Миг по-късно тънкото силово поле нарасна на дебелина и започна да ври, след което се разписка над ръба на пръстена и бурно се разля из стаята. За части от секундата то се полюшна във въздуха в незначитане на всички закони на гравитацията, преди да бъде засмукано яростно обратно през пръстена към другата страна и да се образува призрачния тунел от светлина, кръглият водопад, който с бясна скорост преминаваше през стената на силоза. Сега оглушителният рев утихна, а Старгейт започна да повтаря хармоничните си тонове.

Техниците избутаха до началото на рампата количка, натоварена с оборудването. О'Нийл посочи към Ковалски и още един войник. Двамата застанаха зад количката и я избутаха до горната част на рампата, само на метър от зейналата паст на пръстена. Когато хармоничната прогресия на пръстена достигна дванадесетата си степен, всичко беше готово.

Един от техниците се приближи до О'Нийл, посочи количката и му

каза нещо, което Даниел не можа да чуе. О'Нийл кимна и стисна ръката на мъжа. След това и двамата техници се отправиха на бегом към защитните врати, които се заключиха зад тях.

– Започваме финалната последователност – прозвуча гласът на Стори по високоговорителите. – Добър път – добави той, преди да се затича към последния асансьор.

О'Нийл се обърна да погледне към големия прозорец за наблюдения на заседателната зала. Даниел проследи погледа му и видя генерал Уест да вдига една телефонна слушалка, която беше свързана с говорители във всички части на силоза.

– Последна евакуация – каза той и се доближи до прозореца. Погледна надолу към хората си, помахаша им простичко за поздрав и се обърна към изхода, а защитната стена на прозореца плавно се затвори.

Мъжете на горния край на рампата не откъсваха очи от О'Нийл, който даде заповедта с един пръст – „тръгвай.“ С помощта на дистанционното управление офицер Браун изпрати количката в енергийното поле. Щом предният ѝ край влезе в контакт с енергийното поле, тя се изпари сред фонтан от светлина. Бяната скорост, с която тежката количка беше засмукана през пръстена, накара мъжете пред прага на пътуването да потреперят от страх.

С изключение на един. Като хвърли бърз поглед назад към войниците си, О'Нийл влезе със спокойна, равна крачка в бялата паст на развълнувания, блискащ се басейн. За миг като че ли спря по средата на крачката, докато движението му напред се усили милион пъти. Беше изчезнал.

Ковалски даде заповед на следващия войник, Райли, да измине последните три метра по рампата. Нервен, войникът се опита да застане на ръба на силовото поле. Даниел примигна, като си представи как половината човек бива транспортиран на онзи край на галактиката, а другата част от него остава в силоза. За щастие енергията на пръстена бързо се разпростря, обърна го и го отнесе цял.

Един по един Ковалски нареждаше на войниците да се изкачат по рампата. Ферети изчезна сред мъгла, а след това и Браун. Сега останаха само Даниел и Ковалски. Подполковникът му направи знак, че ще тръгне последен, но Даниел замръзна.

– Без колебания – извика Ковалски. После превърна думите си в дела и скочи на бегом в пръстена. Повися там за част от секундата, закован за блещукащата повърхност на енергийното поле, преди да бъде засмукан.

Даниел се изкачи нерешително по рампата, докато стигна на няколко сантиметра от бушуващата светлина.

Стаята се изпълни с някакъв дълбок кух звук от захлопване, звука от затварящите се над него огромни бетонни врати на силоза. Ехото отекна в стените на силоза. Като млад фараон, зазидан в пирамидата си, Даниел бе единствената жива душа, останала сега в тази гигантска постройка. Той затвори плътно очи и пристъпи напред.

10

От другата страна на портата

Скоро след дванадесетия си рожден ден Даниел беше придуман от втория си баща да се опита да влезе във футболния отбор на гимназията – една от най-неудачните идеи на този човек. Даниел се отказа още след като изтече един час от първата тренировка, веднага след като премина през „Изпитанието“. От самото начало се виждаше, че положението не е никак хубаво. Трябваше да пробяга в права линия между две редици поголеми момчета, които започнаха да го мачкат с големите си подплънки на раменете. Когато треньорът наду свирката, Даниел се изправи и попита:

– Защо ми трябва да правя такова нещо? Но треньорът – едър, почервенял кресльо, бързо убеди Даниел, че наистина е искал да участва в самоубийственото упражнение. Съотборниците му пък го скъсаха от бой. Тази случка е достойна за внимание, тъй като вероятно беше единственото физическо изпитание, подготвило го по някакъв начин за пътуването, което се канеше да предприеме – много по-грубото придвижване през Старгейт.

Щом погледът му попадна върху ярката повърхност на прага, той видя как стените на силоза се устремяват към него като срутраща се къща. Прекалено бързо, за да може да реагира. Докато трепне и вече беше излязъл далеч от атмосферата на Земята, набираше скорост през безшумния катраненочерен мрак, блъскаше се сляпо през шеметната междузвездна тъмнина. За секунда усети, че се плъзга, а после някаква гънка в енергийното поле го изпрати през глава напред. Никаква гравитация, никакъв контрол, никакво усещане за горе и долу, само мимолетни пролясъци от нещо, което приличаше на стени на тунел.

Докато прелиташе покрай нещо, подобно на нови звезди, внезапно го обля светлина, достатъчно дълго, за да види краката си – удължени, разтеглени на километри пред него. После те се огънаха и главата му прелетя покрай тях, докато той се носеше фронтално към сблъсък с някаква гигантска планета. Писъкът му не искаше да прозвучи. Той падна на повърхността и премина като стрела от другата страна, като отново се удари в изгарящите електрически стени и се завъртя във вакуум от светлина и звуци. След това пристигна.

Даниел премина на парчета. Пръв се показа върхът на дясната му

обувка. След това се материализира лявата му ръка. Върхът на носа му се разгърна и се превърна във все още примижалото му лице. За части от секундата парчетата се клатушкаха на светлината в долния край на Старгейт, докато пристигаха нови молекули и запълваха дупките.

Когато Даниел отново се събра в едно, пръстенът го изхвърли на твърдия под като ненужен багаж, покрит със скреж. По-късно предположи, че този скреж е продукт на молекулната му реконструкция. Точно както микровълновите печки затоплят предметите, като повишават степента на молекулно движение, така и Старгейт замразяваше товара си, като плътно сбиваше молекулите в момента на повторното съставяне. За по-малко от една стотна част от секундата атомите на тялото на Даниел бяха притиснати в едно при степен на нулево движение, достатъчно дълго, за да се покрие той със слой лед.

Замръзнал и напълно неориентиран, той не беше в състояние да контролира падането си. Изпадна от пръстена и се строполи на земята, но не на толкова твърдо, колкото ако беше минал пръв. Целият екип лежеше на куп на стъпалата в основата на Старгейт, върху количката с оборудването. Изминаха няколко секунди, преди първият от тях – Ковалски – Бикът, да успее да се отърси от замайването и да се изправи. Когато отново можеше да фокусира, той се огледа и видя, че стаята прилича на касапница. Точно до него, свит като заледено новородено, лежеше Даниел, а до главата му имаше локва повръщано.

Когато откри, че не може да диша, първият импулс на Даниел беше да пропъзли на четири крака обратно през лъча и да се върне при кислорода на Земята, преди да се е задушил. Точно тогава усети как две силни ръце го хващат за раменете. Паникьосан, той се опита да се бори.

– Джексън, добре ли си?

Ковалски изправи Даниел до седнало положение и издърпа ръцете му над главата. Той отново започна да диша. Щом първият вдъхнат въздух от новата атмосфера навлезе в дробовете му, острата болка го накара да отвори очи и той се закашля.

Преминаването през пръстена му беше изкарало въздуха. Щом се увери, че Даниел е добре, Ковалски отиде да провери следващия войник. Мразовитостта на скрежа проникна по-дълбоко в кожата на Даниел. Той потрепери от чувството, че хиляди иглички го пробождат навсякъде.

Като си спомни кой е и къде е, той отместил поглед от ярката светлина, която се изливаше от втория Старгейт, почти идентичен с първия, и видя блестящите очертания на останалите, разпръснати около него в

различни фази на възстановяване.

Преминаването не беше това, което очакваше. Не че си беше представял, че ще бъде някакво възторжено преживяване от типа „Джена, телепортирай ме, моля те“, но не беше очаквал и да бъде толкова смазан.

– Всички ли са добре? – попита Ковалски. Зашеметени, загубили ориентация, войниците измърмориха утвърдително, а шегаджията на групата, лейтенант Ферети, подметна саркастично:

– Това беше супер, хайде пак да го направим!

Смехът им причини болка. Един по един те се надигнаха, а тези, които успяха, се изправиха на крака. Кашлящи и треперещи от студа, те се събраха при количката с оборудването. О'Нийл тръгна да дава нареждания, когато вътрешният пръстен на Старгейт започна да се върти. След това внезапно изсрака и спря, като се затвори и потопаи стаята в пълен мрак.

Гласът на О'Нийл преряза тъмнината.

– Добре, момчета, да се хващаме за работа. Фаза едно. Само основните неща.

С остър пукот О'Нийл запали една осветителна шашка, която припламна с прашене и съскане и освети стаята с оранжевобяла светлина. Екипът много прецизно започна да разтоварва само онова оборудване, което им трябваше за първата разузнавателна експедиция. Ковалски запали втора осветителна шашка и я вдигна над главата си. Даниел наблюдаваше как Фриймън сърчно сглобява някаква специално изработена видеокамера, а Браун прикрепва миниатюрна радарна чиния върху оборудване за събиране на технически данни с големината на раница. Докато войниците продължаваха да се подготвят, Даниел излезе от мъжdivия кръг светлина и тръгна към най-близката стена в търсене на следи.

Стаята представляваше висока черна кутия от мрамор. Даниел пристъпи полека напред, докато се натъкна на стената, после прекара пръсти по изгладената повърхност. Въпреки че големите камъни бяха старателно изсечени и вградени, никъде нямаше следи от нещо написано. Даниел навлезе още по-дълбоко в мрака, като опипваше празните стени като слепец.

Екипът привързваше екипировката си, готов за път. Ферети, Поро и Райли включиха мощни фенери, лъчите на които се пресякоха в тъмнината, докато изучаваха стаята. Мъжете се събраха при голямата врата, единственият вход или изход от помещението. О'Нийл провери осветителната шашка през вратата и надникна в следващата стая. Тя беше къс каменен коридор.

Всичко изглеждаше ясно, затова той даде знак на Фриймън да включи силната светлина отпред на камерата си. После се обърна и посочи.

– Ферети, води групата. Първи екип, тръгни.

С готов за стрелба автомат, Ферети прекрачи прага към тъмния коридор, следван от Браун и още един войник.

– Ковалски, ти и Фриймън покривайте тила. Райли с мен. Да тръгваме.

Те също хукнаха към коридора.

Ковалски се огледа, сякаш беше загубил нещо. С приглушен стон той каза:

– Джексън, да тръгваме.

Даниел рязко прекъсна проучването на стената и изприпка по коридора.

След няколко метра коридорът се разширяваше в помещение, напomniaщо абсидата на катедрала. Даниел вече беше настигнал Фриймън. Забелязал нещо, той се пресегна, сграбчи обектива на камерата и насочи светлината ѝ към пода. Дватама с Фриймън стояха на ръба на кръг с диаметър към четири метра. Приличаше на метален диск, вероятно от мед, вграден прецизно в повърхността на пода. Фриймън погледна Даниел и вдигна рамене. След още две крачки на Даниел му хрумна друга идея и още веднъж сграбчи камерата, като този път насочи светлината ѝ право нагоре. И естествено, на тавана беше вграден същия диск, идентичен с първия и точно над него. Даниел стоеше и се взираше в тавана, докато Фриймън, отегчен и без желание да изостава, не се дръпна и продължи напред. В този момент Даниел вече беше доста сигурен, че тези срещу-положни дискове не са направени от мед.

Като се промъкваше предпазливо през тъмния коридор, нащрек за някаква следа от опасност, екипът стигна до голяма галерия. Тази обширна зала бе построена в монументален архитектурен стил и доукрасена с полирани облицовъчни плочи. По някакви причини Даниел имаше чувството, че тя смътно му напомня за нещо. Покрай стените се издигаха високи декоративни колони, които поддържаха каменния покрив. Сега се изкачваха нагоре. Подът на огромната галерия беше построен под плавно увеличаващ се ъгъл. Даже О'Нийл беше впечатлен от залата, но не дотам, че да се отвлече от задачата си да намери изход. Екипът вървеше нагоре по Голямата галерия, на фона на която изглеждаше направо нищожен.

Фенерите им разкриха мъглявите очертания на стръмен наклон в

края на Голямата галерия, който се изкачваше до още една зала. С единствената задача да се оглежда, Даниел правеше точно това. Докато въоръжените до зъби войници очакваха сражение, Даниел чувстваше, че се пренася в някаква археологическа нирвана. В същото време не можеше да се отърси от мистериозното чувство, че познава това място. Не беше дежавю. Просто не можеше да го определи точно.

Щом се изкачи пръв по наклона, Ферети внезапно приклепна. Това движение предизвика верижна реакция у всички останали членове на екипа. Преди Даниел да разбере какво става, Фриймън изгаси светлината на камерата и се просна на пода. Всички погледи бяха приковани във Ферети, който се надигна толкова, че да огледа какво има в другата стая.

Без да се обръща, той им даде знак да продължат. Даниел понечи да тръгне, но Фриймън се пресегна изотзад и го сграбчи за глезена.

– Не ти, Тъпчев. Стой си долу.

О'Нийл изтича безшумно до началото на наклона, после издраска нагоре до позицията на Ферети. След моментно съвещание О'Нийл даде сигнал на екипа да се приближи. Даниел направи справка с Фриймън и получи разрешение да тръгне. Когато се събраха на върха, видяха, че Ферети е вече далеч напред в другата стая. Тя представляваше нещо като Предверие. В края на тази стая имаше светлина, слънчева светлина. На всеки няколко метра в това предверие – поредната голяма стая с форма на кутия – се издигаха огромни каменни колони. Екипът гледаше как Ферети се стрелва от една колона към следващата, докато стигна до място, от което се виждаше откъде идва светлината. Той се обърна и направи знак на групата, че всичко е наред. О'Нийл в отговор изпрати още двама войници в коридора, за да посрещнат Ферети. Когато се убеди, че мястото е безопасно, останалите също излязоха напред.

След като екипът се събра в Предверието, О'Нийл се посъветва с Браун, който вече беше отчел някои атмосферни показатели.

– Условията са подобни на тези вътре. Показанията за радиация, електромагнитни и други въздействия са нормални.

О'Нийл изслуша доклада, а след това погледна зад ъгъла и проучи последния коридор. Удовлетворен от видяното, той се обърна към взвода и отново посочи Ферети и Браун, които незабавно се завъртяха и тръгнаха. Като се придвижваше колона по колона, екипът се приближи към огромния вход и ярката дневна светлина навън. Няколко крачки преди прага О'Нийл вдигна ръка във въздуха и спря движението на войската си. Без да се обръща, той даде знак двама души да застанат от

двете страни на входа на около шест метра един от друг. Когато те надзърнаха навън и дадоха знак, че всичко е чисто, О'Нийл измина последните няколко крачки напред и се наведе да огледа зоната над входа. Едва тогава той ги изведе навън под слънчевите лъчи, за да видят за първи път този нов свят.

Екипът излезе на дълга каменна рампа, която продължаваше в океан от пясък. Те едва повярваха на очите си, когато не видяха нищо друго, освен безжизнени кафяви пясъчни дюни, които се простираха във всички посоки под наситено синьо небе. На около 40 метра, при долния край на каменната платформа, полузаровени в пясък, се възправяха два обелиска. Екипът оглеждаше този сух, кафяв свят, всеки потънал в собствените си мисли. Освен горещия ветреца нямаше никакво движение, никакъв звук. Никакви признаци на живот на този пясъчен близък на Земята.

Преди да излезе навън, Даниел си беше изградил теория за това как ще изглежда тази масивна постройка. Той пристъпи под слънчевите лъчи и докато другите стояха като хипнотизирани от пустошта на този нов свят, Даниел се обърна и вдигна глава да разгледа постройката, от която току-що беше излязъл. Не беше това, което очакваше. Вратата заемаше само малка част от външността на постройката. От двете страни на вратата имаше масивни каменни пилони, които се извисяваха над входа. В стените на пилоните бяха оставени тесни цепнатини – прозорци, през които влизаше въздух, и които при нападение можеха да се използват като бойници. Тези пилони бяха в почти същия стил като онези пред древните храмове на Луксор и Карнак. Всичко започваше да става ясно.

Докато останалите стояха вцепенени, О'Нийл действаше.

– Заемете позиции около входа. Искам да огледам по добре къде сме попаднали.

– Чакайте, ще дойда с вас – каза Даниел. О'Нийл не отговори. Даниел се помъкна след тримата войници, които затичаха надолу по плавно спускащата се пътека. Както дюните, така и температурата около тях ставаха по-високи. Даниел предположи, че температурата на въздуха е над 30 градуса С, а на пясъка – поне 50 градуса С.

Ковалски, доста по-висок от метър и осемдесет, и Ферети, доста понисък, стигнаха първи до края на наклонената рампа и заеха отбранителни позиции при основата на обелиските. Когато се приближи, Даниел видя, че тези мраморни стълбове, високи над десет метра и завършващи с малки пирамидални орнаменти на върха, са различни от всички други, които беше виждал на Земята: не бяха покрити с йероглифи.

Изумен, Даниел не можеше да повярва, че теориите му се доказваха пред очите му.

След като огледа двете колони, Даниел изтича покрай войниците и се покатери на първата дюна, където вече стоеше О'Нийл, загледан назад. Когато стигна върха, той се обърна и погледна назад с надежда да види по-ясно и че тя подкрепи още повече хипотезата му.

Това, което видя, го зашемети. Беше много повече от онова, на което се беше надявал и в най-смелите си мечти. Не само че цялата постройка бе напълно египетска по модел, но и нещо повече – от това разстояние се виждаше, че тя е просто вход към една много по-голяма постройка. Постройка, по-прочута от всяка друга в човешката история: пирамида. Но тази пирамида беше толкова чудовищно, феноменално голяма, че като че ли бе надвиснала точно над Даниел, готова да се срути и да го смаже. Трябва да беше два или три пъти по-голяма от Голямата пирамида в Гиза, за разлика от порутените пирамиди в Гиза, по тази нямаше никакви признаци на разруха. Гладките ѝ облицовъчни камъни бяха точно на мястото и сякаш блестяха под горещите слънца. В електриково-синьото небе зад пирамидата имаше не едно, не две, а три слънца.

Сега Даниел разбра защо вътрешността на сградата му изглеждаше позната. Това беше много по-напреднал вариант на пирамидата на Хуфу. Може би тъкмо това бе постройката, която древните египтяни са се опитали да възпроизведат тогава. В миг на триумфално веселие той осъзна, че през цялото време е бил прав. Скочи на крака и изкрещя към дюните:

– Знаех си!

О'Нийл нямаше представа за какво говори Даниел. Хладно гледаше как Даниел си устроява в пясъка импровизирано тържество за победата, смее се, замахва насам-натам из въздуха и крещи:

– Знаех си! – поне двадесет и пет пъти. Като престана да обръща внимание на Даниел, О'Нийл отново се зае да премисля нещо. Спря се на един план, изправи се и тръгна обратно нагоре по каменната рампа, за да издаде заповедите си.

11

Една малка, невинна лъжа

Той седеше под сянката между две дюни и гледаше как офицерът Браун забива дълбоко в земята галванично обработените сондажни шанги и събира почвени и скални проби. Браун прехвърляше образците в номерирани стъклени банки и мърмореше на касетофона някаква безкрайна мъгла от факти и числа. Двамата с Даниел бяха на петстотин метра от обелиските, но дори от това разстояние пирамидата – тази изключително примитивна и мистериозна постройка, като че ли беше надвиснала застрашително точно над главите им.

Даниел беше влязъл отново в пирамидата в търсене на информация, и най-вече – на надписите, които очакваше да открие. Съзвездията, изсечени по въртящото се вътрешно колело на Старгейт, бяха единствените знаци. Липсата на надписи стресна и обърка Даниел. Докато гледаше как Браун внимателно изпълнява процедурите си, той мислеше усилено каква трябва да е следващата стъпка на екипа.

Наблизо О'Нийл беше открил естествена скална тераса и с помощта на бинокъл съсредоточено оглеждаше безкрайния пейзаж от кафеникави дюни. Ковалски и Поро се изкачваха по пясъчния хълм към върха на скалата, където стоеше О'Нийл. И двамата бяха плувнали в пот.

– Полковник, направихме оглед в периметър от четвърт километър. Не открихме нищо. Само камари пясък. Даниел ги чуваше ясно.

– Добре, чудесно – каза О'Нийл. – Хайде да прибираме и да се върнем всички вътре. Искам до един час да сте преминали обратно. Ще отбележа оборудването, което искам да остане тук.

О'Нийл погледна към Даниел и тръгна към него. Ковалски не беше сигурен, че е чул правилно. Той извика след полковника.

– Как така „да сте преминали“? Вие да не би да смятате да останете малко повече?

Той се шегуваше, но внезапно осъзна, че това не е шега. О'Нийл продължи да върви през пясъка към Даниел.

– Сър? Сър, нали и вие ще се върнете с нас? Отговор не последва.

Когато стигна до Даниел, О'Нийл спря и извика на хората си, разпърснати по околните дюни:

– Стягайте си нещата! Време е да се връщаме.

– Да се връщаме ли?

Даниел знаеше, че това е невъзможно. Още не беше събрал достатъчно информация. Той зарея поглед над дюните, като се преструваше, че разглежда пирамидата. Знаеше, че О'Нийл всеки момент ще му даде заповедта, която не можеше да изпълни.

– Пригответе се за тръгване, трябва да те върнем вътре, за да се захванеш със Старгейт.

Ковалски, Рали и Ферети се приближиха точно навреме, за да чуят как Даниел казва на О'Нийл:

– Нужно ми е още време. Трябва да разузнаем наоколо. Не може да няма други постройки тук, други следи от цивилизация. Ако открия...

– Би било добре, Джексън, но не при това пътуване. На нас ни трябваше, за да се върнеш обратно вътре и да установиш повторен контакт със Старгейт на Земята.

Войниците се качиха на върха на дюната и наобиколиха О'Нийл в стремежа си да разберат плана му. Даниел беше в неловкото положение да им съобщи лошата новина. – Въобще не разбирате – изплю камъчето той. – Тази постройка е почти точно копие на пирамидата на Хуфу. – Ето! Сега вече знаеха цялата грозна истина.

– За какво, по дяволите, говориш? – попита Ферети с обида в гласа. Очевидно Даниел надценяваше познанията на групата по египтология.

– Това, за което говоря, е, че вътре в тази пирамида няма да намерим никакви йероглифи или рисунки на съзвездия. Никакви надписи от какъвто и да е род. Проверих навсякъде.

– Изплюй камъчето, Джексън – Ковалски изведнъж силно се интересува от онова, което имаше да им каже Даниел.

– Вижте, координатите на Земята бяха отбелязани на големи сложно изработени плочи, нали? – опитваше се да звучи окуражително. – Следователно и тук трябва да има нещо такова. Единственото, което трябва да направим, е да разширим търсенията си и да ги намерим.

Ковалски избухна спонтанно. Той изкрещя в лицето на Даниел:

– Единствената ти задача беше да завъртиш оня шибан пръстен и да ни върнеш къщи. Е, можеш ли да го направиш или не?

Даниел преглътна шумно.

– Не, не мога.

О'Нийл възпря Ковалски, като сложи ръка на гърдите му и застана между него и Даниел, спокоен както винаги.

– Не можеш или не искаш? – попита той.

– Ти ни каза, че можеш да го направиш – изрева Ковалски.

– Допусках, че ще имам информа...

– Допускал си? – Отвращението на О'Нийл беше явно. Тогава Ковалски загуби търпение. Той се пресегна отстрани на полковника, сграбчи Даниел за ризата и го издърпа напред.

– Това не влизаше в сделката, Джексън!

– Подполковник – спокойният глас на О'Нийл накара Ковалски да замръзне, но не го убеди да пусне униформата на Даниел.

– О, това е чудесно, това е много приятно – започна да нарежда Ферети – това означава – поправете ме, ако греша, – че ще си останем тук. О, това е направо супер.

Ковалски беше опрял потното си чело в това на Даниел, а очите му излъчваха неподправена омраза.

– Слушай ме сега, лъжливо копеле такова – той повдигна Даниел от земята, – накарай онова нещо да проработи или ще ти счупя врата. – Ковалски усети, че е на границата да го направи, затова тласна Даниел и го събори по гръб в пясъка.

– Достатъчно – обяви много съдржано О'Нийл. – Ще установим базовия лагер точно на това място. Ковалски, организирай команда за пренасяне на запасите.

– Базов лагер ли ще установяваме? – Ковалски не вярваше на ушите си. – Целта на мисията беше да разузнаем периметъра от четвърт километър и да се върнем обратно през устройството. Каква полза има да...

О'Нийл беше приключил с приказките.

– Достатъчно, подполковник! Тази мисия не е под ваше командване.

Това като че ли бе най-неподходящият начин да кажеш неподходящото нещо на неподходящ човек в неподходящо време. Ковалски внезапно и заплашително пристъпи към О'Нийл. За секунда всички бяха сигурни, че ще стане бой.

Нямаше нужда никой да напомня на Ковалски чие е командването. Това беше болното му място, откак О'Нийл внезапно се появи и му отне властта. До този момент той успяваше да потиска гнева си, като го скриваше дълбоко под професионализма си. Но му беше ясно, че целият проект започна да отива по дяволите в мига, в който с него се захвана О'Нийл. И ето ги сега тук. Бяха откъснати в този пустинен ад със запаси от вода най-много за три дни. Успехът на мисията не беше от особено значение за О'Нийл, което караше Ковалски да подозре, че той може би изпълнява някакъв таен план, нещо, замънено от него и генерал Уест. Имаше всички основания да мрази О'Нийл.

Когато Ковалски пристъпи към него, О'Нийл не помръдна да се

защити, с което на практика предизвикваше по-едрия мъж да го нападне. Но в следващия момент Ковалски направи това, което О'Нийл очакваше – подчини се на заповедите.

След един напрегнат, изпълнен със заплаха миг, Ковалски подбра снабдителната команда.

– Фриймън! Райли! Поро! Обратно вътре! – След това се обърна и заслиза тежко по дюната – първите крачки по дългия път обратно към пирамидата.

О'Нийл отново насочи вниманието си към Даниел, като задържа за минута погледа си върху него, преди да каже:

– Сега изложи на опасност живота на всички, без мен. Върви с хората и им помогни да разтоварят оборудването и да го върнат.

Даниел не смяташе, че тръгването след Ковалски в мрака на пирамидата е най-безопасният курс на действие в момента, но то изглеждаше толкова страшно, колкото оставането в пустинята заедно с О'Нийл, затова тръгна надолу по дюната след войниците.

Час по-късно войниците вече доста бяха напреднали с изграждането на базовия лагер – забиваха в земята дълги колчета за палатки, разпоковаха допълнителни комуникационни принадлежности, подреждаха кашоните със запасите, за да направят сянка. Никой от войниците не обсъждаше ограничените дажби храна и вода, но всички мислеха за това.

Даниел беше сигурен, че Ковалски го е натоварил с най-тежкия предмет в количката. Бавна и изнурителна работа беше да влачиш в жегата касата с размери 4×2х2 през хълмистата пустиня и нагоре по стръмния склон на последната дюна. На около половината път той спря да си почине и се заслуша в спора на редовия състав.

– Не мога да повярвам! Не можем да мръднем оттук!

– Пристъпът на Ферети още не беше преминал.

– Стига, господин Прорицателю. Престани да гледаш нещата само от лошата им страна – каза Фриймън.

– Прав е – съгласи се Райли, като вдигна поглед от колчето, което зачукваше, – ако не се върнем скоро, те просто ще включат Портата от Земята.

– Виж какво, тъпако – започна Ферети да поучава Райли,

– задай си въпроса как си дошъл тук. Онова там двулентово шосе ли беше? Не. Изстреляха те през този шантав енергиен топ с около 50 милиарда километра в час и те превърнаха в шибана нулева маса, в междувъзден Мунчо, нали? Помисли сега: в колко посоки наведнъж пътуваше? В една! Една посока! Е, не само че силовият сега е по-празен от

църква в деня на заплатите, ами даже онези техничарчета наистина да се върнат вътре и да включат отново проклетата кофа за галактически бок-лук, какво ще направиш? Срещу течението ли ще плуваш?

Офицер Браун също слушаше. Той вдигна поглед от скенера, който сглобяваше, и каза:

– Ферети е прав. Лъчът се движи всеки път само в една посока. В дълбоки лайна сме нагазили.

В стаята на Портата О'Нийл повдигна последния кашон от количката с оборудването и тръгна към вратата. Той погледна дългия коридор, в който цареше пълен мрак, разпръсван на места от редицата осветителни шашки. Не видя никого. Незабавно остави кутията на пода, върна се при количката с оборудването и клекна в нея. Бръкна в джоба си и извади инструмент със странна форма, после се наведе и заработи с него. След миг в коридора се чу гласът на Ковалски.

– Сър! Базовият лагер е в експлоатация, сър.

О'Нийл спокойно скри инструмента в дланта си и се обърна да посрещне неканения гост с обичайното си невъзмутимо изражение. Той кимна одобрително.

– Искам да се извиня, че избухнах преди малко – започна Ковалски. Ръката на О'Нийл незабелязано се плъзна в джоба му. – Причината за това отчасти е – продължи Ковалски, – че тук изглежда става нещо повече от онова, което се вижда на пръв поглед.

– И какво е това? – Попита О'Нийл, намеквайки, че на Ковалски не му влиза в работата да знае всичко.

– Например – упорстваше военният, – защо казахте, че няма да се върнете с нас? Какво имавте предвид?

– Извинението се приема – каза с равен глас О'Нийл, – а този кашон е за базовия лагер.

Ковалски не помръдваше от мястото си в очакване на по-човешки, по-разумен отговор. О'Нийл не отстъпи.

– Свободен сте, подполковник.

Бесен и отвратен, но нежелаещ да го покаже, Ковалски се наведе и взе последния кашон. Направи така, че О'Нийл да види колко лесно го вдига, като използваше силата си, за да отправи към полковника завоалирана заплаха: ако искам, мога да те разкъсам с голи ръце. След като подчерта това, Ковалски сложи кашона на рамо и излезе.

В мига, в който той си отиде, О'Нийл отново се захвана с количката. Пъхна странния инструмент в един процеп между панелите на дъното и като го завъртя силно, разкри някакво тайно отделение. Изхвъркна

вратичка на панти. О'Нийл бръкна вътре и извади два тежки стоманени цилиндъра. Блестящите тръби очевидно бяха двете сглобяващи се части на сложно технологично устройство. Той срещна белезите-водачи на дебелите цилиндри и ги бутна един в друг, докато се сглобиха с остро изщракване. Щом устройството беше сглобено, в единия край на тръбата се отвори малко прозорче, не повече от два на два сантиметра. Под него имаше квадратен оранжев ключ. О'Нийл взе ключа и затвори прозорчето. Много предпазливо постави механизма с големината на пън обратно в тайното отделение и го заключи.

Той се изправи и като се увери, че никой не го гледа, напъха ключа в един прорез на колана на униформата си. После тръгна навън, за да се присъедини към хората си.

Даниел изтегли сандъка на върха на последния пясъчен хълм и го домъкна до скалната тераса, която О'Нийл бе избрал за база. Изтощен и с болки в цялото тяло, той се просна по корем на пясъка с въздишка на огромно облекчение.

Войниците дадоха да се разбере колко малко ги е впечатлило това, като не му обърнаха абсолютно никакво внимание и продължиха със задачите си. От него капеше пот, а пясъкът залепваше за влажното му тяло. Точно каквото му трябваше – униформата и лицето му бяха покрити с маска от фина мръсотия. Но това беше най-малкият проблем. Имаше чувството, че долната част на гърба му е била използвана за мишена в състезание по мятане на томахаки, а по врата и ръцете му вече плъзваха първите болки от слънчево изгаряне. Зачуди се как ли се чувства човек при слънчев удар и дали ще разбере, като го получи. После си спомни, че е на друга планета и върху него се стовари алергията му от пътуване. Кихна 11 пъти бързо един след друг...

После катурна сандъка на дългата страна, седна под оскъдната му сянка и започна да преглежда запасния си комплект. Клечки за зъби, таблетки за обеззаразяване на вода, леко одеало, комплект за шиене, компас, слънчеви очила, ментови бонбони, два ножа, осветителни шашки, капсули, хамак, въже, лейкопласт, бинт, материали за първа помощ, но не и онова, което търсеше:

– Не мога да повярвам. В този пакет има всевъзможни ненужни неща, само не и крем против изгаряне.

Никой от войниците дори не го погледна. Даниел опита отново.

– Ферети, Поро, някой от вас да носи крем за слънце? Направо изгорях тук.

– Джексън, този сандък ни трябва тук – съобщи му сухо Ферети.

Даниел избърса от лицето си пясъка, доколкото можа, и отново се наведе и помъкна сандъка. Гърбът така го заболя, че той реши да направи два тура. Откачи капака и отвори сандъка. Когато видя какво е влачил през пустинята, той отскочи с вик назад.

– Господи. Война ли ще водите тук, бе, момчета? – В сандъка бяха подредени около двацет полуавтоматични пушки.

– Благодарение на теб ще имаме време да изкараме една война – изска Ферети. Вече беше достигнал до точката на кипене, а видът на Даниел, зяпащ тъпо оръжията, го разгорещяваше още повече. – Защо не направиш нещо полезно, Джексън, например да си почетеш малко.

Той запрати с една ръка двадесеткилограмовата раница на Даниел по права линия към него. Уцели го право в гърдите и той се изтъркала тромаво по билото на дюната. Приземи се десет метра по-надолу сред зрелищен порой от пясък и хвърчащи книги. Докато успее да се изправи и да се изплюе няколко пъти, полупразната му раница се беше изтъркала до началото на склона. Очевидно нямаше да му е лесно да се оправи с войниците.

Ферети застана на ръба на дюната и погледна как Даниел се изправя със залитане. Искаше да е сигурен, че не се е наранил, преди да се захване отново с работата си. Когато Даниел погледна нагоре, над него нямаше никой. Между него и скалата бяха само той, книгите му и много пясък. Неохотно, с болки по цялото тяло Даниел пое по дългия, горещ път до основата на стръмния хълм. Наведе се сковано за последната книга, като се опитваше да я стигне, без да си изкривява гърба. Хвана я, но както я тъпчеше в раницата, изведнъж пусна всичко на земята.

Нещо беше минавало оттам.

На няколко крачки от него в пясъка имаше отпечатьци от нещо като копита. Даниел внимателно се приближи. Стъпките бяха врязани толкова надълбоко, че можеше да ги е оставило само някакво много тежко животно. Следите, очевидно скорешни, се губеха покрай следващата дюна. Първият му импулс бе да извика останалите и да им покаже какво е открил, но пък беше сигурен, че те ще използват случая да го унизят отново. След кратко колебание реши да види какво има зад следващата дюна. Сключи ръце зад гърба си в опит да изглежда абсолютно безобиден и тръгна по следите покрай първата дюна, а след това и покрай следващата. Стъпките го отвеждаха все по-дълбоко в някакъв лабиринт от високи хълмове, който свършваше в основата на стръмен петметров пясъчен насип. На Даниел му бяха необходими няколко опита, преди да успее да издрапа до върха и да се огледа.

И тогава го видя. Вцепенен от страх, той се вираше в гротескната гледка пред себе си. На по-малко от хвърлей разстояние едно огромно причудливо животно вдигна глава и изгледа Даниел през маранята над пясъка. Горедолу с големината на слон, някакъв ужасяващ дългокост-мест хибрид между мастодонт, камила и воден бивол.

За огромното си туловище животното имаше абсурдно тънки крака.

Двете млекопитаещи стояха под изгарящото слънце и дълго се вираха едно в друго, преди по-едрот да се обърне с шумно изпръхтяване. То наведе глава към земята и зарови в пясъка, вероятно за храна. Започна да копае с хилавите си предни крака. Даниел наблюдаваше как силното животно изхвърля големи струи пясък, при риенето.

– Къде е Джексън? – попита Ковалски още преди да стигне до върха на хълма с базовия лагер. Цялата група войници започна да се кикоти. Всички погледи се обърнаха към Ферети.

– Професор Джексън си изпусна книгите надолу по дюната – обясни Ферети, като посочи към края на каменната тераса.

Начинът, по който го каза, предизвика силен смях у мъжете, но на Ковалски въобще не му беше весело. Той отиде до ръба на възвишението и погледна надолу. В дъното на високия хълм лежеше изоставена раницата на Джексън.

Мрачно сериозен Ковалски се обърна пак към Ферети и този път получи точния отговор. В следващия момент издаде серия отсечени команди. Вдигна лагера по тревога и определи група за издирване. Нареди на Браун и Поро да грабнат пушките, манерките и полевите телефони. Тримата тъкмо тръгнаха, когато пристигна О'Нийл.

Когато му обясниха ситуацията, той повтори почти дума по дума всички заповеди на Ковалски с едно изключение. Той щеше да отиде с групата за издирване вместо Поро.

Докато Даниел наблюдаваше как животното копае, нещо в козината му проблясваше на слънцето. Отражението идваше някъде около устата на животното.

Отначало Даниел не го забеляза, защото то изглеждаше естествена част от вида на пасящото животно, колкото и необикновена да беше. Но щом съзнанието му регистрира гледката, той незабавно тръгна към животното и докато вървеше право към него, бръкна в джоба си. Извади шоколадов десерт и разкъса със зъби опаковката, като отхапа една голяма хапка. Животното престана да копае, когато усети, че човешкото същество се приближава, и вдигна поглед, потенциално заплашително.

Даниел се колеба достатъчно дълго, за да си зададе въпроса дали

има слънчев удар или наистина знае какво прави. Не, сигурен беше, че металното отражение може да означава само едно. Приблужи се достатъчно, за да види, че животното има сбруя, стремена и юзди, които висяха до земята.

Човекът си пое дълбоко дъх. Пред него стоеше безпогрешно доказателство, че не са сами. Това означаваше, че на планетата има разумен живот, видове, способни да изработват сечива и да опитомяват други животни, които да им помагат да си вършат работата. Пулсът му се ускори, но той продължи да се придвижва напред.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-бавно му се искаше да върви. Животното изглеждаше много по-голямо, отколкото преди минута, гърбът му беше висок към два метра. И много по-грозно. На пръв поглед му се беше сторило като много по-едър братовчед на *Ovibos moschatus*, рогатия мускусен бик от северноамериканската тундра. При по-внимателен оглед обаче животното не приличаше на нищо друго, освен на ранен, не съвсем успешен експеримент при кръстосване. Можеше да произхожда от мамутите от плейстоцена или от подобната на кон антилопа *Hippotraginae*, или може би от измрелия космат носорог. Или може би и от трите. Имаше голяма гърбица и дълга гъста козина, увиснала на мръсни сплъстени кичури. В мазната, покрита с пяна кожа на муцуната му от двете страни на пънообразна глава се блещеха чифт изпъкнали влажни очи. Блестящите му ноздри сочеха право напред и бяха влажни и необикновено големи. То изгрухтя срещу човека. По брадата му се стичаше слюнка. Изглеждаше дружелюбно.

Едновременно отвлечен и очарован, Даниел бавно пристъпи напред. Въпреки че и гърбът го болеше, той не смяташе, че е в голяма опасност. Сбруята, направена от някакъв вид кожа и увивни растения, показваше, че животното вероятно е питомно, и освен това изглеждаше прекалено бавно и трмаво, за да може да му избяга, ако се стигнеше дотам. Като истинско градско момче Даниел нямаше представа колко опасно беше положението. Той нямаше опит с добитък и не знаеше, че даже и някоя съсухрена стара млечна крава може да убие с къч мъж в разцвета на силите му. Като повечето хора Даниел искаше да вярва, че между него и всички животни и бебета съществува някаква специална симпатия. Само човешки същества над деветгодишна възраст го смятаха за толкова неприятен.

Протегнал ръка с шоколадовия десерт, той се приближи още повече, като преглъщаше нервно. Когато стигна на няколко крачки от животното, той спря на място и очите му се разшириха драматично. По

потната муцуна на животното се движеше червено кръстче. Трябваше му една минута, за да осъзнае, че кръстчето е лазерно устройство за прицелване. Той хвърли безумен поглед около себе си и забеляза Ковалски, който се целеше от една далечна дюна. О'Нийл и Браун се изкачиха на върха и застанаха от двете му страни.

Даниел вдигна ръце във въздуха в знак, че се предава.

– Не стреляйте – извика той на войниците. – Това животно е абсолютно питомно.

В мига, в който Даниел вдигна ръце във въздуха, животното започна тремаво да коленичи. Очевидно двете ръце във въздуха бяха команда, на която господарите му го бяха научили. От наблюдателния пункт на войниците им се стори, че Даниел знае за какво говори. Животното изглеждаше не по-заплашително от крава на ролкови кьнки, докато свиваше крака под себе си и лягаше в пясъка с приковано към челото червено лазерно кръстче.

– Не го храни – предупреди го О'Нийл от върха на високия хълм, като забеляза десерта.

– То има сбруя – извика в отговор Даниел, – просто не стреляйте!

Въпреки че Ковалски нямаше намерение да стреля, ако животното не нападне, Даниел имаше чувството, че всеки момент ще последва изстрел. Трябваше да докаже, че животното е питомно, преди спътниците му да са го очистили. Като се усмихваше нервно, той им извика:

– Гледайте само. Няма причина за безпокойство. – Много притеснен, Даниел измина последните няколко крачки до легналото животно и протегна ръка с десерта. Той бавно се наведе напред и усети как ръката му потъва между двете дебели устни. Даниел затвори очи и стисна зъби. Дъхът на животното беше съкрушително вонящ. Когато по ръката му се плъзна мощният език с големината на пещерна змиорка, Даниел не можеше да изтърпи повече усещането от допира с горещата слюнка и си дръпна ръката с крясък на отвращение, но незабавно се обърна и пусна една фалшива усмивка за войниците. Те вече се приближаваха. Между първата група хълмове се виждаха само каските им. Животното зарови муцуна в пясъка, намери десерта и го съдъвка заедно с хартията.

Даниел протегна ръка и потупа новия си космат приятел. Въпреки че изпускаше остра, зловонна телесна миризма, то изглеждаше с много приятен нрав.

– Ти си добро момче, нали? – попита Даниел грозния великан с висок, напевен глас, който използваше изключително за дружелюбни животни.

Докато галеше и чешеше мръсната козина на звяра, Даниел разгледа юздите и седлото, които бяха направени от животинска кожа и недобре пречистено желязо. Този, който ги беше направил, притежаваше повече умение, отколкото оборудване.

– На кого си, красавецо? – попита Даниел, като се пресегна да почеше животното под мокрото му месесто ухо.

Не трябваше да го докосва на това място. По-бърз от подплашен заек, този камион с крака се изправи и търти да бяга през глава. Даниел едва успя да се отмести от пътя му, но за нещастие стъпи право в една примка на юздите. Секунди по-късно юздите се изпънаха, сграбчиха крака на Даниел и рязко го повлякоха. В следващия момент Даниел усети, че сърфира с главоломна скорост през неравната пясъчна пустиня, влачен от този дяволски як.

Ковалски се прицели, но беше прекалено късно. Звярът препускаше между еднометровите дюни, а Даниел подскачаше отзад като консервена кутия, завързана за задницата на кола. Войниците се втурнаха след него, но невероятната скорост на животното бързо увеличаваше разстоянието помежду им.

Вързан за глезена, Даниел се носеше със скорост 50 км/ч по безкрайна „дъска за пране“, която му дереше гърба. С подскачане и усукване той излиташе отстрани на едната дюна, само за да се забие в следващата сред страхотен порой от пясък.

Когато теренът се изравни, а панталоните му започнаха да приличат на балони, пълни с тежък пясък, той разпери ръце встрани, за да контролира по някакъв начин движението, наподобяващо на човешки катамаран. Въпреки постоянният вихър от пясък, ритан в лицето му от препускащите копита, Даниел се изправи и се опита да достигне заплелата се обувка. Почти я беше стигнал, когато над ризата му изхвъркна медальона, който Катрин му беше дала. Носеха се право срещу огромна стена от пясък. В последната секунда животното кривна в страни от нея, но пътникът му не успя и изхвъркна във въздуха от естествения трамплин. Точно в този момент медальонът изхвърча над главата му. Той се опита отчаяно да отскочи назад, но точно тогава юздите отново се изплъзнаха и го дръпнаха в друга посока. Той се понесе по корем върху горещата земя, а носът му се напълни с пясък.

Най-сетне животното спря. Даниел, който приличаше на цирков клоун с пълната си с пясък униформа, кихаше като коте, подушило мелничката за пипер. Като по чудо нямаше нищо счупено. Погледна ръката си и видя, че е стиснал верижката с един пръст. Обърна се с пшкание по

гръб, седна, освободи обувката си от юздите и започна да вади пясъка от устата, очите, ушите и носа си.

Скоро забеляза О'Нийл, Браун и Ковалски да заобикалят на бегом последната дюна и да се приближават към него с насочени срещу животното пушки. Когато групата се приближи, животното се обърна и започна да ближе Даниел по лицето.

– Разкарай си смърдящата уста от мене – изпищя той и се опита да избута от себе си отблъскващата муцуна. Животното не се трогна, и продължи да търка носа си в него и да го ближе. О'Нийл стигна пръв.

– Полковник, разкарайте това нещо от мен. За негово учудване О'Нийл свали оръжието си, заобиколи Даниел и се приближи до ръба на близката скална тераса. Браун и Ковалски направиха същото. Като видя, че няма да получи помощ от така наречените свои другари, Даниел избута гадното животно и отиде да види какво са зяпнали войниците.

– Какво толкова интересно видяхте? – попита той, докато се изкачваше по склона.

Пред погледите им се простираше дълбока клисура, която завършваше с грандиозни бели скали. Десетки хиляди човешки същества се катереха по скалите, маршируваха в редици по дъното на долината и пълзяха нагоре по множество гигантски стълби.

12

„Толкова по въпроса за комуникацията“

Десетки хиляди дрипави, мръсни хора се трудеха в организирани големи групи, в дружини от по двеста човека и повече. Някои от тях работеха по тесните тераси, изсечени в ослепително белите скали, други на калното дъно на тази колосална минна галерия. Всичко говореше за ужасна човешка мизерия. В убийствената следобедна жега миньорите се катереха на всички страни, като пристъпваха по тесни тераси, изсечени във варовиковите скали. В дъното на долината, където подпочвените води им пречеха да стигнат по-надълбоко, работеха в млечнобялата кал. На няколко места по периметъра на вдлъбнатината с формата на стадион имаше големи хлътвания – там, където меките стени бяха поддали и се бяха срутили в калното дъно, заравяйки всичко по пътя си.

О'Нийл оглеждаше сцената през бинокъла си. Малки деца на не повече от седем-осем години работеха редом с мъжете. Основната им задача очевидно беше да пренасят торби с нещо като руда или въглища по мрежа от тесни пътеки, които се виеха като вени до върха на клисурата. Но най-драматичният начин за влизане или излизане от този каньон – дело на човешка ръка, бяха въжените стълби. Стотици такива изплетени на ръка стълби висяха навред между отделните нива, но на половин километър от екипа двайсетина от тях достигаха невероятна дължина и свързваха дъното на кариерата със стена, издадена на сто метра по-нагоре. Неравни по дебелина и с изпочупени стъпала, те изглеждаха опасно запуснати. Независимо от това всичките се люлееха напред-назад под тежестта и движението на четиридесет-петдесет момчета едновременно – някои от тях се катереха с товарите си, а други ги подаваха надолу.

Това бяха хора с тъмен цвят на кожата. Едните работеха голи до кръста, а другите носеха дебели роби от раменете до глезените. Като се имаше предвид силната жега, гардеробът им беше доста причудлив. И което беше още по-лошо, главите им бяха покрити с качулки или шалове, увити като на бедуните в Сирия или Йордания.

Минната кариера се простираше на около три километра навътре в долината. От мястото на екипа работниците изглеждаха като мравки, пълзящи навред по повърхността на долината, една работна група от поне сто човека работеше на около хвърлей под войниците. При работата им се вдигаха облаци бял прах, който бе толкова гъст, че изглеждаше

невъзможно да се диша. Хората бяха покрити с прахоляк и приличаха на неземни прашни призраци.

Екипът беше зашеметен, загубил ума и дума. Смятаха, че са подготвени за всичко. Триметрови извънземни с огромни розови глави нямаше да ги изненадат и наполовина колкото това, на което попаднаха: човешки същества. През екипа премина вълна на разпознаване. Внезапно осъзнаха, че са сродни с тези хора. Дори О'Нийл направи нещо напълно необичайно за него. Щом установи, че работниците не са въоръжени, той подаде бинокъла на Браун, който явно изгаряше от нетърпение да погледне.

Умът на Даниел запрепуска бясно. Човешки същества тук, на другия край на познатата вселена? Каква беше връзката? Можеха ли тези хора да бъдат потомци на земни жители? Или, още по-обезпокоително, възможно ли бе ние да произхождаме от тях? За всеки отговор на Даниел изникваха хиляди въпроси.

Всичко се промени в мига, когато един от работниците вдигна поглед и срещна този на Даниел. Викът му накара сто глави да се обърнат към върха на дюната. След това работата в долината спря като дълга верижна реакция и хилядите глави се обърнаха да видят какво става. Онези, които стояха достатъчно близо, съзряха четирима мъже в зелени дрехи на фона на огромната стена бял пясък.

Ковалски и Ферети инстинктивно насочиха пушките си за стрелба и понечиха да отстъпят нагоре по хълма на подобри позиции. О'Нийл им даде знак да свалят оръжието и гледаше как го зяпат любопитните миньори. В нарастващата тълпа нямаше заплаха, но нямаше и знак, че са добре дошли. Нито една от страните не знаеше какво да предприеме.

– Изтегляйте се – реши Ковалски. После се поправи. – Да се изтеглим ли, сър?

– Какво ще постигнем с това? – каза О'Нийл след кратък размисъл. – По-добре да отидем и да се запознаем със съседите. – Той тръгна надолу по склона.

– Какво прави сега, по дяволите? – Браун знаеше много добре какво прави той.

– Дайте да тръгнем след него – каза Ковалски и се изправи.

Двадесет хиляди очи се вторачиха в странните посетители, които слизаха надолу към долината по една от стените. Някои гледаха вцепенени по скалите, оставили сечивата си на земята. По неравното дъно на долината продължаваха да се стичат хора, тълпящи се да видят първите непознати пътешественици в цялата им история. Докато слизаше надолу

в клисурата, Даниел имаше чувството, че нещо го поглъща.

Начело вървеше О'Нийл. Той наблюдаваше как тълпата става все по-голяма, но за щастие не забеляза признаци на враждебност. Хората изглеждаха миролюбиви и любопитни. Но в начина, по който се стичаха от всички страни, имаше нещо причудливо. О'Нийл не можеше да разбере точно какво странно имаше в поведението им. Той се взря в тълпата с най-ледения си поглед, като нарочно се опитваше да ги сплаши. Но когато видя, че това не е необходимо, следващата му стъпка бе да разговаря.

– Джексън, ела тук. – Той направи знак на египтолога да се приближи. – Разговаряй с тях.

– Какво? Как точно смятате, че...

– Просто намери начин и говори с тях, Джексън. Даниел се поколеба, но след това се престаши. Пред очите на изучаващите го внимателно миньори той бавно подмина О'Нийл и слезе до основата на скалата. Приблужи се до един от миньорите – мършав мъж с черни зъби, и произнесе историческите първи думи между двете коренно различни култури:

– Ъъъ... здравейте?

Мъжът се обърна и нервно се изсмя. Отделянето му от останалите очевидно никак не го радваше.

– Аз съм Даниел. Даниел – повтори той, като се сочеше. – А вие?

Празни погледи.

Даниел опита с официален поклон по японски. Този път имаше по-голям успех. Няколко от мъжете най-отпред тромаво отговориха на жеста му. Беше начало.

– Ессалат имана – каза много официално Даниел, като се поклони още веднъж. Миньорите вдигнаха вежди и се спогледаха. Очевидно не говореха арамейски. Превключвайки, Даниел се опита да говори древноегипетски – език, който през последните 1700 години не е бил чуван на земята. Тъй като никой не знаеше как се произнасят словесните еквиваленти на йероглифите, Даниел можеше единствено да пробва напосоки.

– Некет сеннефер адо ни – обяви той. – Идваме в мир.

Миньорите продължиха да го зяпат с учтив интерес, но очевидно без да го разбират. Той опита няколко леки вариации във вокалната структура на изречението, но и това не помогна. Или не разбираха древноегипетски, или той не знаеше да го говори.

Изпробва няколко по-малко вероятни възможности. Поздрави

тълпата на берберски, омотски, староеврейски и хадийски. Но нищо не помагаше. Моментът беше силно обезсърчаващ за Даниел. Беше прекарал целия си живот в изучаване на тези езици и достигна такива нива на съвършенство, които далеч надхвърляха обикновеното им използване. Сега му бе дадена невероятната възможност да ги използва наистина и откри, че не стават за нищо.

Даниел погледна нагоре към горещите слънца в размисъл за следващия си ход и започна разсеяно да си играе с медальона около врата си, когато изведнъж един от близкостоящите мъже изпадна в пълен амок и започна неистово да крещи. Викаше нещо на останалите миньори, а на лицето му беше изписан животински ужас.

– Натуру я я! Натуру я я! – не спираше да крещи той, докато отстъпваше свит от страх, сякаш Даниел всеки момент щеше да започне да го бие с камшик. Всички започнаха да падат на колене колкото се може по-бързо и „заеха позиция“, като заровиха лица в пясъка в поза на жалко покорство. За няколко секунди думите „натуру я я“ бяха повторени във всяко кътче на минната кариера и накараха многохилядното множество миньори да се проснат по лице в белия пясък. Даниел се запрепъва назад.

– Какво, по дяволите, им каза? – запита го О'Нийл.

– Нищо. Казах само здравейте.

– Дявол да го вземе. Казах ти да общуваш с тях.

– Как? – Даниел посочи угодническите маси.

– Ох, да му се не види, Джексън, просто комуникирай. Загубил търпение, О'Нийл огледа тълпата, после се приближи наслуки към първия попаднал му човек – момче на петнайсетина години. Издърпа момчето на крака с една ръка, а другата протегна за поздрав. Момчето не разбра, затова О'Нийл сграбчи ръката му и енергично я раздруса с думите:

– Здравей. Съединени Американски Щати. Полковник Джек О'Нийл.

Момчето изглеждаше така, сякаш беше изпаднало в мъртвешко вцепенение. Беше толкова обезпокоено и объркано, че всеки момент щеше да се разплаче. Когато видя това, О'Нийл пусна ръката му и го остави да побегне, изплашено до смърт.

– Големият комуникатор – коментира сухо Даниел.

– Полковник, вижте вляво – Ковалски привлече вниманието им към нещо, което се движеше към тях по дъното на долината. Идваше още едно такова подобно на мамут животно, но това беше добре натимарено, със сребърни украшения и грижливо сресана козина. На гърбавия си

гръб то носеше украсено с балдахин седло, чийто пътник бе скрит зад драпираните завеси на прозорците. Докато се приближаваше в раван, животното пореше безмълвната тълпа като царска лодка, плъзгаща се между водни лилии.

До него вървеше същото момче, което стисна ръката на О'Нийл, и говореше възбудено на закритата носилка. Изведнъж Завесата на прозореца беше издърпана и ездачът ядосано изкрещя нещо на момчето, което незабавно се дръпна назад.

Животното пристигна, съпроводено от малка свита, която включваше и няколко жени. Войниците предположиха, че ги чака среща с някой от надзирателите на това предизвикващо жалост предприятие, и заставаха в подходящи пози. Но когато вратичката се отвори, от животното удивително пъргаво слезе слабичък старец. Беше облечен в тъмночервена роба, различна от тези на останалите. На главата си имаше шал, вързан като шаловеите на бедуините в Средния изток. Сивата му брада бе грижливо оформена.

Докато се приближаваше към групата, изражението му издаваше сериозност и съсредоточеност. Той се приближи направо към Даниел и без предупреждение падна на колене и започна да произнася бързо нещо като катехизис или молитва. Говореше скоростно, на сантиметри от краката на Даниел, който се обърна към спътниците си и попита:

– Какво прави този?

– Не знаем, пресвети господарю – каза Ковалски с насмешка и подгравателен поклон. Очевидно тези хора смятаха Даниел за нещо, което той не беше.

Даниел се наведе и се вслуша в дългата молитва на стареца. Думите по звучене напомняха омотски или берберски. А даже и хадийски. Каквото и да беше, Даниел не можеше да го разпознае. Изведнъж, също толкова неочаквано колкото почна, молитвата свърши. Старецът се изправи на крака и всички в долината сториха същото. Той направи знак на жените да излязат напред. Две от тях го направиха, понесли вода в пръстени чаши.

По-младата жена се приближи до Даниел и му подаде парче много мек плат. После вдигна кана да полее вода. Дали искаше да намокри кърпата? Той я протегна към нея в шепата си. Тя вдигна един пръст и направи знак „не, махни я.“ Когато Даниел най-сетне разбра какво трябваше да направи, беше прекалено късно. Погледна момичето в очите и красотата ѝ, невъзможно магнетичните ѝ очи, му подеихаваха като електрошок. Главата му се завъртя като самолет в опашен свредел и го

върхлетя дежавю. Но как може да имаш дежавю за някого, за когото си абсолютно сигурен, че никога не си виждал? Може би това бе първият признак на слънчев удар. Трябва да е изглеждал странно, защото девойката се пресегна с кърпата и избърса челото му. Даниел беше изненадан от нескритата нежност на жеста ѝ, от грижовността, с която тя избърса челото му с мократа кърпа.

Тя отново протегна каната и този път Даниел, загледан в очите ѝ, знаеше какво да направи. Той събра шепи и ги подложи под водата, която тя му наля, а след това я изпи, докато я гледаше многозначително.

Девойката, около 20 годишна и ужасно свенлива, пристъпи към Ковалски. С разочарование Даниел отбеляза, че тя избърса челото му по същия начин. Беше просто част от някаква церемония. Старецът отново му заговори. Той се опита да се съсредоточи. Изведнъж му дойде идея.

Даниел разкъса опаковката на един полуразголен шоколадов десерт и го подаде на стареца да го опита. Човекът разбра какво прави Даниел, но очевидно се опасяваше да вкуси екзотичното кафяво вещество. За него, както и за човешките същества навсякъде, непознатата храна изглеждаше отблъскваща и потенциално отровна. След известно колебание той посегна, взе десерта и отхапа малко. Тревожните му очи се разшириха от съсредоточеност, докато дъвчеше. После внезапно цялото му лице грейна в усмивка.

– Бонивае – каза той.

– Бонивае – изрече Даниел, изпълнен с трепет, че общува.

– Бонивае – повтори старецът, ентузиизиран от новия вкус.

– Какво означава това, по дяволите? – прекъсна ги Ковалски.

– Нямам представа – отговори развълнувано Даниел. Като сочеше и ги приканваше, мъжът с червената роба използваше езика на знаците, за да покани гостите си да отидат някъде отвъд високите стени на кариерата.

– Канят ни някъде.

– Къде?

– Откъде да знам? Някъде в тази посока. Отрядът се обърна към О'Нийл за разрешение. Но той още не беше го взел. Наблюдаваше стареца като ястреб, дебнещ за някаква измама. Не искаше да попадне в капан.

135

Старецът изглеждаше озадачен от мълчанието. Той повтори показната с по-отчетливи, по-широки жестове. Даниел се опита да убеди О'Нийл.

– Нали търсим следи от цивилизация? Добре, сега явно сме попаднали право в целта. Ако искаме да открием символите за Старгейт и да се върнем вкъщи, ще трябва да отидем с тях. Това е най-добрата ни възможност.

О'Нийл не помръдваше от мястото си, безизразен като тухлена стена. Въпреки че това бе доста убедителен аргумент, той знаеше, че Даниел е по-ентузиизиран да играе роля на археолог-аматьор и не се интересува от друго. Не беше убеден, докато Браун не добави допълнителна информация.

– Той вероятно е прав, сър. Отчетох някои показания за това, което копаят. Добиват същия кварц, от който е направен Старгейт.

– Добре тогава. Друга възможност няма – заключи О'Нийл. – Обадете се в базовия лагер по радиостанцията. Кажете им да охраняват района, докато се върнем.

Излязоха от кариерата по широка зигзаговидна пътека. Старецът водеше керван от десет хиляди човека. На върха на пътя имаше още два обелиска, отбелязващи входа. Даниел изтича напред и тръгна редом със стареца, за да проучи маниерите и облеклото му.

Името му беше Касуф и въпреки че според етикета трябваше да върви сам напред, той искаше да научи нещо повече за посетителите, затова позволи на Даниел да се движи редом с него. Не беше сигурен дали са богове, но при спада на производството в кварцовите мини напоследък не искаше да поема никакви рискове. Виждаше, че оръжията им са много модерни, а обноските им не бяха съвсем дружелюбни. Бяха опасни в много отношения. Богове или не, Касуф не искаше да рискува, затова реши, че е най-добре да се държи с тях все едно, че са.

Този, който вървеше до него, този с очилата, който кихаше толкова често, изглеждаше дружелюбен и миролюбив. И много приказлив. Касуф слушаше внимателно бърборенето на младия мъж, но не разбираше нищо.

Даниел никога не беше срещал толкова затруднения при общуването през целия си живот. Чувстваше, че е на ръба да избухне, затова си пое дълбоко дъх и няколко минути повървя редом със стареца в мълчание. Горещо-долу единственото нещо, което научи преди да се върне при войниците, бе, че огромните товарни животни се наричат мастаджи.

За всяко от тези пъноглави животни се грижеше по един юноша, различен на вид от работниците. По-чисти и по-млади от тях, пастирчетата имаха поразителни прически – дълги страховити къдри, висящи от избръснати почти до голо глави. До Касуф вървеше като че истинският

водач на пастирите, същото момче, което преди няколко минути неволно се ръкува с О'Нийл.

Името му беше Скаара. Беше хубаво слабичко момче, което вървеше с изпънати назад рамене и високо вдигната глава. Беше ядосан на себе си, задето избяга от О'Нийл преди малко, и решен отсега нататък да бъде безстрашен.

Керванът се виеше из пустинята. Изминаха цял километър, преди безезникавият кварцов прах около минната кариера да отстъпи пред естествената почва на планетата, същият силициев двуокис, който войниците откриха около пирамидата. Колко ли века бяха изсичали парчета кварц от огромните стени на кариерата и ги бяха качвали по стълбите торба по торба, за да се получат тези странни бели дюни.

Даниел продължаваше с опитите си. Като се върна в редицата, той започна да вади душата на миньорите около себе си и да им задава въпрос след въпрос, все неразбираеми. Искаше да научи имената на разни неща, с надеждата, че може да попадне на някоя лингвистична следа, която да го научи да говори езика им. Направо подскачаше надолу по пътеката, безкрайно заинтересуван от всичко около себе си, но имаше две неща, които го разсейваха: ходофобията му се обаждаше, като го караше да киха през две минути; и разбира се, момчето.

Тя беше само на няколко крачки зад него и Даниел не спираше да си измисля поводи, за да се обърне. Всеки път, когато погледите им се срещнеха, и двамата поглеждаха нервно встрани. По средата на опита му да изкопчи от объркания миньор до себе си нещо за земеделието им, Даниел усети, че някой го докосва по едно доста интимно място. Настръхнал, той се извъртя и откри зад себе си същото отвратително чудовище, което го беше влачило през пустинята. Сега животното се опитваше да демонстрира привързаност. – Махай се – Даниел замахна срещу животното. То издаде звук, напомнящ на блеенето на десеттонна коза. Всички, които бяха достатъчно близо, за да видят случката, я сметнаха за доста забавна. Избухнаха в смях, но никой не се смееше по-силно от едно странно на вид пастирче. То беше по-ниско от останалите и черепът му имаше чудата форма. Над кроманьонските му вежди главата му беше издута, сякаш нещо се опитваше да излезе отгоре. Големите му конски зъби бяха толкова криви, че приличаха на бели томаховки, забити в червена мишена. Името му бе Набе.

– Мастадж – ухили се широко момчето.

Както животното начело на кервана редом до Касуф, така и това, което се опитваше да се гушне на Даниел, се наричаха мастадж. Имаше

обаче голяма разлика между гордото животно, което пристъпваше тържествено отпред, и лигавото, зловонно чудовище, досаждащо на Даниел.

Керванът зави и пое надолу по една дълга долина със стръмни скалисти чукари отдясно. След двадесет минути стигнаха до проход в скалите. Даниел погледна назад и видя, че хиляди хора все още се спускаха в редица от последното възвишение към долината. Касуф ги поведе нагоре по склона към прохода между хълмовете. Когато стигна на върха, той спря и извика Даниел отпред, за да му посочи едно място отвъд следващата дълга долина.

В далечината Даниел видя високите стени на огромна крепост, град. Това бе древното поселище на тези хора, издигащо се като остров в безкрайния пясъчен океан. Изпълнен със страхопочитание, Даниел се обърна и извика на войниците:

– Виждам град.

Когато О'Нийл изтича напред, за да разузна обстановката, Даниел отново имаше време да открие с поглед момичето в тълпата. За секунда те се погледнаха право един в друг, после се престориха, че забелязват нещо друго. Тази размяна на погледи не остана незабелязана за Касуф.

– Прибери си езика – сгълча го О'Нийл, като дойде на върха на хълма. Огледа обстановката, после слезе обратно при хората си. Обясни им, че ще влязат в оградения град един по един, на интервали от 10 крачки: Браун, после Ковалски, после Джексън, после той. Ковалски знаеше, че в този ред О'Нийл щеше да пожертва хората си, ако се окажеше, че е засада.

Когато О'Нийл отиде да обясни последователността на Даниел, Ковалски се обърна към Браун.

– Щом влезеш, погледни нагоре и назад. Аз ще бъда на две крачки зад теб.

Когато стигнаха на двеста метра от града, възрастният – Касуф, направи знак за нещо. Една от жените му донесе дълъг животински рог. Старецът го доближи до устните си и изсвири съобщение за града. Редица високи врати се отвориха между двете главни кули. Кулите, високи към трийсет метра, бяха направени от същия материал като останалата част от града – масивен сламеножълт камък. Крепостната стена, която ограждаше града в двете посоки с дължина от няколкостотин метра, беше неравна и съвсем малко по-ниска от кулите – с големината на шестетажна сграда. Касуф бе изпратил няколко момчета напред, преди О'Нийл да успее да ги спре, тъй че когато Браун стигна пред портата, на

входа вече се тълпеше група любопитни зяпачи.

Още преди да мине през вратата Браун знаеше, че ако тези хора им бяха устроили засада, нямаше начин да я избегнат. Вътре в града имаше високи сгради, сгъчкани по тесни улички. Навсякъде гъмжеше от народ. Навред по горните етажи на сградите, свързани с мрежа от мостчета, беше наблъскано със зрители, които може би криеха оръжия под дългите си роби.

През последните няколко минути Даниел бе връхлетян от нов пристъп на кихане, с което привличаше удивените погледи на вървящите до него, а сега и на хората, наблюдаващи от полегатите сиви покриви. За да засили неудобството му, мърлявият му приятел – мастаджът, го побутваше с мазния си нос, просейки си още вкусотии. Когато се приближи към вратите, достатъчно широки за десет души рамо до рамо, разстоянието между него и момичето намаля. Сега вървяха буквално един до друг и Даниел усети някаква гореща вълна да облива лицето му. Помъчи се да се сети нещо подходящо, което да й каже, и тъкмо се канеше да отвори уста, когато мастаджът пак го побутна с муцуна в една чувствителна област. Даниел бързо извади последния шоколадов десерт от джоба си. Преди да му махне обвивката, го размаха пред муцуната на животното.

– Малка хапка – обясни му той и обели десерта. Големите месести устни обаче посегнаха и го захапаха целия.

– Малка хапка казах! – Но животното вече дъвчеше щастливо. – Сега престани да ме закачаш. Зад себе си Даниел чу гласа на О'Нийл:

– Казах ти да не го храниш.

Миньорите, които вървяха наоколо, подхванаха думите „Малка хапка“ и започнаха да ги повтарят на глас. Смърдящият мастадж имаше ново име.

Мъките на Даниел свършиха, когато едно от момчетата издърпа мастаджа за юздите към едно оградено място до самите градски стени. Животното издаваше горестни стонове, задето го разделят от новия му хранител.

Когато вдигна поглед нагоре, Даниел почувства едновременно изумление и безпокойство. Това не беше град за човек, страдащ от клаустрофобия. Неравните стени се възвисяваха над тях, докато вървяха по централната улица. От двете страни между сградите се виеха тесни улички. От всеки ъгъл, от прозорци и мостчета, струпани по вратите и надвесени от терасите, жителите на града се тълпяха да ги гледат с огромно любопитство. Екипът сега се намираше изцяло във властта на

тези хора, за които не знаеха почти нищо.

Когато влязоха стотина метра навътре в крепостта, стигнаха до широк открит площад, където Касуф беше спрял да ги изчака. Докато площадът се пълнеше с хора, Даниел разглеждаше сградите наоколо. Основният строителен материал беше камък – големи, изкуствено издялани блокове, Но най-учудващият елемент, беше дървото. Паянтовите стълбища, които се изкачваха несигурно отстрани на сградите, дъсчениите пасарели, свързващи горните етажи и вратите към многобройните жилищни помещения – всички бяха направени от чепато розово дърво. Около прозорците и по корнизите на сградите в камъка бяха врязани сложни геометрични орнаменти. Но Даниел никъде не откри нещо, което да прилича на надпис.

Касуф се качи на малка платформа и вдигна жезъла си, за да въдвори тишина в тълпата. Когато това стана, той се обърна към посетителите и започна да нарежда нещо, което също прозвуча като молитва. Щом свърши, той посочи с жезъла си някакъв покрит предмет, окачен между две сгради. В този момент един мъж на скелето дръпна покривалото. Когато то падна на земята, Даниел се взря в предмета в пълно изумление.

С плетеница от дебели въжета под арката беше закачен огромен златен диск, към четири метра в диаметър. На повърхността му беше изобразено точно копие на медальона на Даниел – този, който Катрин беше открила в Египет. Щом огромният диск се показа, целият град падна на колене като една голяма човешка вълна, и се поклони на посетителите. Гледката беше величествена.

– Мисля, че ни смятат за богове – произнесе със запъване Даниел.

– Какво според теб може да ги е навело на тази мисъл?

Той погледна огромния диск, а след това и по-малкото му съответствие, висящо на врата на Даниел. Посегна и хвана в ръка древното съкровище като придърпа Даниел към себе си. Полковникът го погледна подозрително.

– Какво точно означава този символ? – попита заплашително той.

Сигурен беше, че Даниел знае много повече от това, което казва.

– Това е знакът на Ра, египетски бог на Слънцето.

Докато обясняваше това, Даниел усети, че стомахът му се свива. – Изглежда, че го почитат. Сигурно мислят, че той ни праща тук.

Удовлетворен, че Даниел казва истината, О'Нийл пусна медальона.

От платформата Касуф изнасяше нещо като реч, като често-често сочеше към екипа. Някъде по средата на речта радиостанцията на Браун

рязко се включи. Сигналът беше толкова далечен, че Браун си сложи слушалката и увеличи звука докрай. През пукота на електростатичните смущения чу нещо, което звучеше като гласа на Ферети.

Случи се толкова бързо, че ги свари почти неподготвени. Отначало Ферети беше заповядал на екипа да слезе от билото и да се скрие. Бързо осъзна грешката си и се закатери обратно нагоре по хълма. Грабна късовълновото радио и като коленичи, покрил глава с куртката си, закрепва колкото се може по-силно в микрофона. Опитваше се да предупреди останалите от екипа. От оглушителния шум наоколо – висок, пищящ вой – едва чуваше собствения си глас.

– Трябва да напуснем базовия лагер!! Повтарям: трябва да напуснем базовия лагер!! – крещеше той.

Както беше клекнал, усети, че нещо се стоварва отгоре му. Беше Поро, който се препъваше сякаш по върха на възвишението.

– Да тръгваме – изкрещя той на Ферети, – да се махаме оттук.

Ферети кимна. Трябваше да се върнат обратно в пирамидата или бяха загубени.

– Обади се, базов лагер. Не те разбираме – каза настоятелно Браун в микрофона. – Повтори, базов лагер! – Вниманието на всички беше вече насочено към драмата на крещящия в радиостанцията Браун. Каквато и церемония да се опитваше да спази старецът, усилията му бяха напълно осуетени.

Обезсърчен, Браун се отказа. Погледна О'Нийл и каза:

– Няма смисъл. Има някакви смущения в сигнала. От върха на крепостната стена, близо до главната порта, прозвуча плътен сигнал от рог. Миг по-късно се чу и втори рог и през града се понесе нисък тръбен звук. Всички глави на площада се обърнаха в едно натам. Нещо не беше наред.

О'Нийл взе мигновено решение.

– Тръгваме незабавно обратно. Да вървим. Ковалски и Браун скочи на крака и тръгнаха, преди Даниел да успее да попита защо.

Първият импулс на О'Нийл беше да изостави Даниел, да го зарече там сам, та да му го върне. Но в следващия миг се обърна и повлече Даниел за ръкава на якето по тясната уличка. Пътят за портата беше запрещен от поне хиляда човека. Докато войниците се блъскаха напред, отвсякъде се пресягаха ръце да ги спрат, а хората правеха отчаяни опити да им обяснят нещо неотложно. Казваха на войниците да не си тръгват.

Отначало О'Нийл ги разблъскваше учтиво, но твърдо. Но като видя, че шепа мъже затварят главните порти, той се затича като обезумял,

като разчистваше пътя пред себе си, удряйки напосоки всички, които му се изпречеха на пътя. Мъжете, които затваряха портата, не обърнаха внимание на рева на О'Нийл. Току-що бяха залостили вратата с първата от трите напречни греди, когато О'Нийл пристигна на входа заедно с двамата си войника.

– Отворете вратата! – заповяда гръмогласно той и им показа какво иска с жест.

Всички започнаха да говорят едновременно, като размахваха ръце и сочеха над стената към пустинята. Ясно беше, че няма да им съдействат, затова О'Нийл повика Ковалски.

– Мислиш ли, че можем сами да вдигнем тази греда?

Ковалски му хвърли поглед, който казваше „с лекота“. Застанали рамо до рамо, те представляваха страховита гледка, и двамата по-високи и по-мускулести от тези слаби и изпити мъже. Никои здравомислещ човек нямаше да се противопостави на тези двамата. И въпреки това, дока-то вървяха към портата, един от пазачите сграбчи О'Нийл за китката.

– Не го прави! – изкрещя Даниел.

О'Нийл вдигна пушката над главата си и стреля три пъти във въздуха.

Всеки от трите изстрела разтърси тълпата. Никога преди това не бяха чували пушечни изстрели и инстинктивно застинаха от ужас. Всички замръзнаха по местата си, зашеметени и уплашени. Касуф, следван от двама градски старейшини, настигна екипа и нервно излезе пред тълпата, за да види какво става.

– Ша шай ти ю – извика старецът.

– Браун, помогни на Ковалски да отвори тази врата. О'Нийл зорко следеше тълпата, готов да стреля по следващия, който помръдне.

Даниел беше сигурен, че О'Нийл всеки момент ще започне да стреля срещу хората. Нямаше представа защо полковникът се е побъркал и се опитва да настрои срещу себе си тези странни пустинни хора. Да си тръгнат, преди да са проучили града, мислеше си той, би било самоубийствена грешка. Все още се нуждаеха от знаците за Старгейт.

– Ша шай ти ю. Ша шай ти ю. – Пастирчето Скаара, което с нежелание се здрависа с О'Нийл в кариерата, пристъпи много бавно пред тълпата. О'Нийл вдигна пистолета си и се прицели между очите му.

– Ша шай ти ю – продължи да повтаря тихо то. Приблужи се до мъжа с черната барета с вдигнати пред себе си разтворени ръце, като внимаваше да не изглежда заплашително или да показва страх. Свикнал да се оправя с големите мастаджи, Скаара знаеше как да се доблужи до

подплашено животно. О'Нийл дръпна предпазителя, но момчето продължаваше да се приближава, като повтаряше същите думи и сочеше наблюдателните постове по горния край на стената. О'Нийл хвърли бърз поглед към пътеката върху дебелите стени. Около десетина човека ги наблюдаваха отгоре и някои от тях му помахаха да се качи. Момчето посочи полковника, после нагоре към стените, а след това погледна през събраните си като очила палци и показалци.

– Иска да погледнеш от другата страна на стената – преведе Даниел за О'Нийл.

– Знам какво иска.

О'Нийл се обърна към Ковалски, преди да последва момчето нагоре по стълбата.

– Убий ги, ако се опитат да направят нещо. След като се огледа за последно, О'Нийл влезе след Скаара в една от кулите, възправящи се от двете страни на портата. Те се заизкачваха по вито, тясно стълбище, построено за по-дребни хора от американския войник. Излязоха на каменната пътека в средата на двойната стена на града. Като застана така, че екипът му да може да го вижда, О'Нийл дълго-дълго гледаше от другата страна на стената.

– Какво има, полковник?

На Ковалски не му харесваше да стои в неведение, когато държеше хиляди хора на мушката.

През пустинята като приливна вълна се носеше огромен кафяв облак, широк колкото хоризонта, който се приближаваше към града. О'Нийл усети как вятърът на върха на стената се усилва.

– Пясъчна буря. Приближава се насам – извика той. Скаара посочи отвъд стената и научи О'Нийл на думата за пясъчна буря: „Ша шай ти ю“

– Отлично! – каза саркастично Даниел. – Това щеше да бъде отличен повод да застреляме всички!

Внезапно добил увереност в правотата си в морално отношение, Даниел отиде при войниците и натисна пушката на Ковалски към земята.

– Не ме бутай, Джексън – предупреди го подполковникът.

О'Нийл се наведе над парапета и извика:

– Ще трябва да останем тук, докато отmine бурята.

Ферети осъзнаваше, че сигурно е твърде късно, но трябваше да опита. Повлякъл петнадесеткилограмовата радиостанция, той тръгна с мъка да си пробива път през бурята, препъвайки се по дългата рампа

към пирамидата. Поривите, които вдигаха тон след тон пясък, бяха достатъчно силни, за да го пометат от рампата към дюните, ако загубеше равновесие. Вдигна фланелката пред лицето си, за да се защити от прахоляка. Примижал, за да не влиза пясък в очите му, той се движеше все по-бавно, тъй като го беше страх да не стъпи встрани от рампата.

Мина през високия отворен вход и зави зад ъгъла, като обърсваше ситния пясък от очите си. Щом изранените му и плувнали във влага очи се избистриха, той включи радиото.

– Ало, ало Браун, как ме чуваш?

Докато последните членове на базовия отряд на Ферети влизаха със залитане, той вече се връщаше обратно навън в бурята в опит да улови сигнала вън от каменните стени.

След около минути му се стори, че чува гласа на Браун през пукота от смущения, но не можеше да е сигурен. Бурята виеше прекалено силно. За всеки случай, ако Браун го чуваше, Ферети закрепя в предавателя, опитвайки се да ги предупреди за бедствието, което се приближаваше към тях. След няколко минути той се оттегли по-навътре в подобното на пещера убежище. Оставил радиото колкото се може по-близо до вратата, той завъртя копчето за звука докрай и сложи каската си отгоре, за да го предпази от праха. С хрущящ между зъбите си пясък Ферети влезе навътре при останалите от екипа.

Нямаха представа дали разузнавателния отряд е намерил безопасно убежище при „хилядите хора“, за които им беше казал Браун по радиото, или се задушават някъде из пустинята. Но всички усещаха, че шансовете им да оцелеят в тази мисия постепенно намаляват. Седяха в полукръг с лице към входа, гледаха как тъмният вятър носи пясъка навън и никои не проговаряше.

След малко Фриймън стана, изключи радиото и го дръпна няколко метра по-навътре от входа.

– Хабиш батериите – каза той на Ферети. В тая буря няма да хванем никакъв сигнал. Трябва да пробваме пак, като отmine.

– Това е страшно, братче, много страшно – поклати глава Ферети. – Две години съм бил в Саудитска Арабия и никога не съм виждал такова нещо.

Искаше да се изрита сам. Ако не беше хвърлил торбата с книги по Даниел, ако имаше малко повече самоконтрол, нямаше сега да седи безпомощно тук и да си представя как екипът на О'Нийл се задушава някъде до смърт. Знаеше също, че без Даниел статистическата вероятност да се приберат въщи е равна на една голяма нула. Бяха в капана на

някакъв кошмар и той Лично беше заковал пироните по ковчега.

– Нещо не ми е ясно. Защо просто не се опитаме сами да включим Старгейт? Дали е чак толкова трудно? – предложи прагматикът Райли.

– Ей, това е идея – Ферети подбели нагоре очи, а след това обясни защо няма да стане. Ако завъртиш това нещо в обратен ред, ще се рематериализираме някъде в безкрайния вакуум на откритото пространство. Имаш ли представа колко хиляди милиони шибани комбинации има по това колелото?

– Не. Колко? – попита кисело Фриймън. Ферети започна да пресмята наум, но след това забеляза, че Фриймън му се хили насреща.

– Затваряй си устата, Фриймън.

Войниците отново се умълчаха, приковали поглед в големия правоъгълник на входа. Приличаха на част от древна сюрреалистична драма – публиката, чакаща в огромна каменна зала да влязат артистите.

На няколко километра от тази необичайна сцена, отвъд тътена и съскането на вятъра, по хоризонта започна да се изкачва продълговат астероид, който ставаше все по-ярък с падането на нощта. Тази безформена перла беше луната на планетата. Изведнъж тя бе засенчена от триъгълно очертание, което се движеше по небето. Няколко секунди по-късно сянката се плъзна и изчезна.

Последната светлина на последното слънце бързо гаснеше зад плътната завеса на носения из въздуха пясък. При това светлината на сцената в предверието започна да намалява, очертанията на радиостанцията се разтвориха и потънаха в настъпващата нощ.

Войниците чуха, че нещо се приближава откъм входа. Всички насочиха пушките си натам. Чуваше се непогрешимият звук на метал, дрънчаш върху друг метал. Каската на Ферети вибрираше върху радиото. В следващия миг цялото оборудване, а след това и целият под на пирамидата започна да се тресе.

– Земетресение! Само това ни трябваше, земетресение!

– Не е земетресение, – надвика боботенето Фриймън, като потърси убежище между колоните.

Друсането и шумът ставаха все по-силни.

Един летателен апарат с формата на пирамида кръжеше над бурята и бавно се снижаваше. Ярки лъчи прорязваха нощното небе около него. Тази летяща пирамида се приземяваше на площадката отгоре на голямата пирамида на земята.

Разгънаха се дълги механични подпори, които се насочиха надолу като ноктите на орел, докато триъгълният кораб се снижаваше точно

над върха на огромната каменна постройка. Подпорите за приземяване се застопориха в гнездата си. Това бе обяснението, което поколения учени не успяваха да намерят, отговорът на загадката на голямата пирамида, наречена Хуфу. Била е построена като площадка за кацане на точно този вид летателно средство.

Щом кацна благополучно, части от бронираната повърхност на гигантския космически кораб се задвижиха. Започнаха да се отварят и разгъват огромни участъци от външните стени. Като сложно техническо оригами той започна да се превръща от космически кораб в последен етаж на пирамидалния дворец.

Преди да завърши дългата и сложна трансформация, в пирамидата се усети ново присъствие. Дълбоко навътре в зданието, където в пода и в тавана бяха вградени еднаквите медальони, между двата диска заструи синя светлина, която ги свърза един с друг. Лъчът се разшири и постепенно се оформи като затворена светеща тръба.

Разтреперани, с насочени на всички страни пушки, войниците шепнешком се питаха какво да правят. В същото време по тъмните коридори бързо се приближаваше нещо. Ферети запали една шашка и точно се канеше да я хвърли към входа, когато чу шум зад себе си.

Обърна се точно навреме, за да види надвесеното над него същество с глава на чакал. Твърде късно беше да направи нещо друго освен да ахне.

13

Церемонията

– Мисля, че не трябва да ядем нищо – прошепна Ковалски през музиката. Истината беше, че умираше от глад и искаше да разбере дали останалите имат намерение да рискуват с храната.

Даниел, който си играеше с парче жилав, пикантен „хляб“, се наведе над масата и каза с зловещ глас:

– Може да го приемат като обίδα.

Пирът беше започнал преди един час, но още не беше сервирана храна. Докато по злокобния диск, който като че ли ги гледеше отгоре, играеха светлините на факлите, гостите седяха по турски до дълги ниски маси, изнесени на двора и поставени върху шарени тъкани килими.

В откритото пространство между масите група възрастни музиканти стържеха и дрънкаха по струнните си инструменти и като че ли през цялото време свиреха една и съща мелодия. Малко преди това ефрейтор Браун достави наслада на тълпата с импровизациите си на един от техните инструменти. Стотиците хора, наблъскани в двора, го приветстваха, когато взе подобния на цитра инструмент с три струни и изпълни няколко прости блус рифа. Като гледаха от Ковалски и Даниел, зрителите зашпракаха с пръсти и затакуваха с крака, въпреки че песента на Браун им беше толкова непозната, колкото и настоящата мелодия за новодошлите. Като че ли само Даниел се наслаждаваше на виещата музика, която му напомняше за напевите „бали“, изпълнявани на нубийските сватби по време на посещението му в Горен Египет.

Масата беше сложена за двадесет и двама, до един мъже. Доколкото Даниел можеше да разбере, жените в това общество трябваше тихичко да сервират, а после да изчезнат. Касуф бе сред осемнадесетте местни, до един по-възрастни, брадати и въпреки вечерната жега, пременени в дебели сиви роби с тежки качулки. Те очевидно бяха Старейшините на града, политическите му водачи. Изглежда си прекарваха чудесно.

В кръга от светлината на факлите се появи шествие от облечени в ослепителни копринени премени жени, които носеха всевъзможни съдове с ястия: чинии и табли от теракота, отрупани със зеленчуци, груби железни бокали, чинии с мезета, салфетки и ножове, супени лъжици и тенджери, купи с пенливо вино и накрая, два дълбоки дълги метър и нещо подноса с похлупаци, които трябваше да бъдат изнесени на прътове.

Всичко беше поставено на зле сглобените маси, които хлътнаха в средата, заплашвайки да се срутят. Ковалски вдигна похлупака на тежкия поднос пред себе си. Когато видя какво има вътре, той отскочи ужасен назад.

В плитка локва супа лежеше огромен озъбен гущер, приготвен цял – с кожата, очите, опашката и всичко останало. Пепелявосивата му люспеста кожа беше като на пустинна змия. По време на готвенето устните на животното се бяха дръпнали назад и разкриваха ярките му жълти венци. Краката и главата му стърчаха от димящата супа, сякаш бе умряло спокойно, докато е лежало във ваната.

– Може ли да повърна, сър? – попита Браун, само донякъде на шега.

– Не могат сериозно да очакват да ядем това, нали? Като един целият екип се обърна и погледна към другия край на масата. Старейшините ентусиазирано им сочеха да започнат да ядат. Четиримата пътешественика се усмихнаха едновременно и отново погледнаха отблъскващото влечуго в собствен сос. Без да престава да се усмихва широко, Ковалски се обърна към Даниел.

– Щом не искаш да ги обиждаш, да ти откъсна ли една хубава, голяма, сочна кълка?

– Не може да е по-лошо от храната в силоза – отговори Даниел. Знаеше, че ако е храна и е в обсега на Ковалски, тя бързо ще изчезне.

– Може да е отровна – настоя Браун. – Никой от нас не трябва да я яде.

– Прав е, Ковалски.

Гласът на О'Нийл звучеше заповеднически.

– Не можем да си позволим да загубим Джексън. Опитай я ти.

Ковалски беше прекалено гладен, за да негодува от подтекста на решението на О'Нийл. Взе един от дългите ножове и след като получи насърчение от Старейшините, отрязва един от тънките задни крака на влечугото. От нерви го изпусна в бульона и силният плясък предизвика смях наоколо. Ковалски вдигна поглед и видя, че целият град го гледа. Успя да пусне една усмивка, докато вадеше кълката от подноса и я слагаше в чинията си. Отрязва едно тънко парче и го поднесе към устата си. С дълбока въздишка той лапна извънземното месо и го задържа върху езика си. Хората от града пак се разсмяха, този път заради изражението на лицето на високия мъж. Той захапа месото и понеже не се случи нищо лошо, продължи да го дъвче и го глътна.

– Има вкус на пиле.

– Безопасно ли е да се яде?

– Откъде да знам? – докато си отрязваше второ парче. – Питай ги дали имат сол.

Касуф много загрижено наблюдаваше как Ковалски дъвче храната. За него приемливостта на яденето беше въпрос на живот и смърт. Даниел видя колко е загрижен старецът и реши да го успокои с думите, които го чу да казва, след като изяде десерта.

– Много е вкусно, въ, в смисъл... Бонивае! – каза той успокоително.

– Бонивае? – Касуф изглеждаше ужасен. На неговия език това означаваше сладко.

Обезсърчен, Даниел изруга под носа си. След всичките си пътувания и езикови курсове, не можеше да изрази простото понятие за „вкусен“. Касуф вече говореше ядосано на някои от сервиращите. Даниел се намеси.

– Не бонивае. Има вкус на пиле. Пиле – каза бавно той. Касуф никога не беше виждал пиле и не разбра. Даниел бързо тикна палци под мишниците си и размахна импровизираните крила: кудкудяк, кудкудяк.

Никой нямаше представа какво прави той. Хората го гледаха безизразно от другия край на масата. Тогавя Касуф, който силно се страхуваше да не нагуби гостите си, се опита да наподобя имитацията на Джексън, като любезно се усмихваше. Размахал ръце като госта си, достопочтеният водач на тези хора закудкудяка в отговор.

– Джексън, спри най-накрая – каза Ковалски между две хапки.

Но най-силното желание на Даниел беше да осъществи разговор и той не се отказа. Въпреки че му се наложи да опита още няколко пъти, той най-накрая успя да ги накара да разберат, че яденето е хубаво.

Постепенно Ковалски и Браун все по-смело започваха да опитват множеството екзотични блюда, които им се носеха. Шегуваха се и се смееха заедно със старейшините на масата, като научаваха имената на храните и ги обръщаха в смешен английски. Само О'Нийл оставаше с каменно изражение по време на вечерята. Той мислеше и чакаше както обикновено. Не яде нищо друго, освен няколко парчета почернял хляб и изпи водата чак след като я обработи с хлорни таблетки.

Даниел се беше преместил на другия край на масата и се опитваше да говори с Касуф, но езиците им бяха толкова различни, че успяваха да изразят само най-простите понятия. Имаше хиляди въпроси, но не и думи, за да ги зададе. С помощта на пантомима той вече няколко минути се опитваше да попита нещо за кариерата, когато я видя отново.

Тя поднасяше хляб на старейшините в другия край на масата. Даниел напълно загуби нишката на разговора. Касуф се обърна да види какво гледа младия мъж.

Беше ослепителна. Черната ѝ коса сега беше спусната и падаше свободно по раменете ѝ. Беше облечена с парче син плат, завързан около кръста ѝ като пола, и проста блуза с цвят на презрели кайсии. Когато се приближи, Даниел не можа да не забележи колко прозрачна е блузата ѝ. Той отмести смутено поглед, но след това бързо я погледна отново, като се опитваше да задържи погледа си над раменете ѝ. Следеше всяко нейно движение, докато тя минаваше покрай пируващите. Усещаше колко абсурдно се държи, като се оставя да бъде така завладян от едно момиче, което не познаваше и вероятно не можеше да опознае. Но съвършенството, надминаващо външната ѝ красота, го привличаше неудържимо. Той гледаше ръцете ѝ. Тъмните ѝ очи, усмивката ѝ. Беше елегантна и във всяко от движенията ѝ личеше интелигентност. Нещо в нея му беше толкова познато, толкова очаквано.

Първия път, когато я видя, тя му се бе сторила плашлива и свенлива, но след това разбра, че посредством срамежливостта си тези хора изразяват учтивост на публично място – а те бяха безкрайно учтиви. Всеки мъж, на когото прислужваше, с радост започваше разговор с нея, сякаш му беше любимата племенница. Съсредоточеността, с която слушаше, и блясъкът в очите ѝ, когато отговаряше, разкри на Даниел много неща: че се движи свободно сред управляващата класа на града, че е уверена в себе си и че има добро чувство за хумор. Няколко пъти тя каза нещо, което размиваше гостите ѝ. Изглеждаше достатъчно умна, за да „манипулира гълпата“, но и достатъчно топлосърдечна, за да се радва истински на това.

Ако се върнеше обратно на Земята, се надяваше някой ден да си намери жена, поне наполовина очарователна като тази.

– Ето я и нея, Ромео – каза Браун, ухилен подигравателно. Трябваше човек да е сляп или малоумен, за да не забележи, че Даниел е хлътан до уши.

– Не знам за какво говориш – опита се да се защити Даниел.

– Няма да е лошо, нали? Двамата можете да си изкарате медения месец в пирамидата. Да си наемете едно апартаментче в града. Ти да си намериш работа в кариерата. Може допълнително да даваш частни уроци по гръцки и латински. Да си направите семейство.

Даниел хвърли убийствен поглед на офицера, който явно се забавляваше като за световно. После, стъпил обратно на земята, той се

обърна и се престори, че слуша музикантите, които продължаваха стържещото си, хъхрещо изпълнение.

Шегата на Браун го прободеше като нож в сърцето. Ето че седи на другия край на вселената и проучва един непознат свят, пирува с екзотичните му обитатели, но не може да избяга от болезнената истина за себе си. Когато ставаше дума за противоположния пол, той беше нереалистичен, романтичен гламчо.

В следващия момент тя коленичи до него и му протегна кошницата си. Беше свела поглед и като че ли едва-едва се усмихваше. Той бръкна в кошницата и избра нещо, което приличаше на ягода с косми. С останалите се държеше топло и радушно, но сега бе приковала поглед към пода. Натъжен, Даниел даде знак, че е готов, и я остави да продължи нататък.

Замислен за други неща, Даниел тръгна да пъха ягодата в устата си, когато ръката ѝ го спря. Тя взе плода от устата му и като коленичи много близо, му показа, че първо трябва да го обели. Махна малките коренчета и коравата люспа и отдолу се показа мекият, зелен плод.

Външно Даниел остана спокоен. Престори се, че наблюдава с интерес простата операция, която тя му показваше. Но отвътре имаше чувството, че всеки момент ще се взриви. Пълна, сковаваща ума паника. Момичето го чакаше да вземе плода от ръката ѝ. Когато той не понечи да го вземе, тя направи нещо, което я удиви не по-малко от него. Поднесе плода към устните му и много нежно му го даде да го изяде.

В този жест имаше повече нежност, повече интимност, отколкото и двамата бяха очаквали. Неудобството им нарасна, когато чуха, че няколко човека изахкаха и изохкаха. Даниел се обърна и погледна хората. Стотина любопитни чифта очи го гледаха, а притежателите им се усмихваха. След миг момичето вече го нямаше. Даниел успя само да я изпрати с поглед.

Касуф погледна една група по-възрастни жени. Те се посъветваха нещо, после му кимнаха. Беше взето някакво решение.

– Приятелката ти май я боли глава – подвикна му Ковалски и забележката му явно беше разбрана и от онези, които не говореха английски.

– Затваряй си устата и си яж гущера, подполковник.

Ковалски го послуша.

– Джексън – извика О'Нийл от края на масата, – ела за малко.

Даниел стана и отиде при полковника, който седеше наполовина в сянката и си палеше цигара.

– Каза, че онова нещо е египетски символ, нали?

– Това е уджат, по-известен като Окоето на Ра – обясни Даниел. – Този мотив има няколко варианта, но в ранните гробници в Хиераполис и Абидос се откриват...

– Добре, добре, все едно – На О'Нийл не му пукаше. – Видж, съвсем логично е, че ако познават един египетски символ...

– ... ще познават и други! Можем да си пишем. Дай да опитам.

Развълнуван, той се изправи и се запъти към предната част на масата, където седяха старейшините. Вниманието на целия двор се съсредоточи върху него. Той коленичи и се загледа в утъпканата земя, като се опитваше да измисли подходяща дума-символ. Надраска първото нещо, което му дойде на ум: пир.

Когато вдигна поглед, всички старейшини изглеждаха така, все едно са се задавили с храната си. Касуф се изправи и изкрещя нещо на Даниел. Той се паникьоса. Този йероглиф, реши той, на техния език вероятно означава нещо гадно. Той бързо изтри символа и започна да пише първото изречение с йероглифи, което беше научил на времето, първото упражнение в граматиката на Гарднър:

„Той казва: този, който идва в мир и прекосява небесата, е Ра.“

Даниел още не беше стигнал до средата на двадесет и трите знака на изречението, когато сандалът на Касуф се стовари върху творбата му. Старецът отвърна поглед от написаното, докато го триеше с крак. Междувременно започна да дава нареждания на тълпата да се разпръсне, като час-по час се усмихваше нервно на Даниел. Касуф беше в трудна позиция. От една страна боговете изрично бяха забранили писането под всякаква форма. Той, като пастир на народа си, беше отговорен за спазването на това правило. От друга страна тези хора вероятно бяха изпратени от Ра. Дали забраната за писане засягаше и самите богове? Дали това не беше проверка? Касуф не знаеше. Избра да спре Даниел по същия начин, по който взимаше повечето решения – по навик.

Когато стотиците хора започнаха да се тълпят неохотно към изходите на двора, Даниел се върна при другарите си.

– Защо става така, Джексън, че всеки път, когато се опитваш да общуваш с тези хора, предизвикваш някакъв взрив? Какво по дяволите, написа?

– Нищо, просто реагират неадекватно. Написах „угощение“.

– Реакцията им наистина е доста силна – каза Ковалски.

– Знам. Все едно, че ги е страх от писането.

– Най-вероятно не им е позволено да пишат – заключи О'Нийл. –

Не знам какво има, но тези хора безумно се страхуват от нещо.

Когато изличи и последните драскулки на Даниел, Касуф изтича при Даниел и падна на колене, като не спираше да говори. Изглежда се извиняваше. По време на речта му се появила група младежи и вдигнаха масата. Ковалски се пресегна и грабна едно последно парче гущерово месо, преди да го отнесат. След миг Касуф даде знак и групата възрастни жени се насъбра около Даниел, като говореха на своя език, кикотеха се на собствените си шеги и си играеха с дрехите и с косата на Даниел.

Пристигнаха още няколко жени и поведоха войниците към спалните помещения, докато останалите дърпаха Даниел към неговото.

– Да отида ли с тях? – попита той О'Нийл, горящ от желание да го направи. Въпреки отговорността, която лежеше на раменете му да върне екипа през Старгейт, в главата му се въртеше само едно нещо. Жените го водеха към същия изход, през който беше излязла младата жена.

– Отивай – каза О'Нийл. Щом тези хора нямат писменост, реши полковникът, нищо не можеше да им помогне да отворят Старгейт. Даниел вече не му беше нужен. О'Нийл пренареди списъка си с хора, с които най-лесно може да се раздели, и постави Даниел на първо място.

Нещо влачеше Ферети по мраморния под. Почти в безсъзнание, той имаше чувство, че го е блъснал влак. Бореше се да отвори очи, да остане жив, да не заспи. Този, който го влачеше, изведнъж спря и го остави да се сгромоляса на пода. Той се концентрира върху дишането си. Усещаше вкуса на кръвта в устата си, а мраморният под охлаждаше бузата му. Когато най-накрая отвори очи и фокусира, видя къде са го довели – при един саркофаг. В средата на стаята стоеше каменен сандък с формата на ковчег, висок към метър и половина. Никога по-рано не беше виждал саркофаг, но когато погледът му го фокусира, веднага разбра какво е. Предположи, че е за него. Но миг след това то започна да се движи. Една по една гранитните стени на сандъка се разтваряха като цветчетата на механичен лотосов цвят. В същото време отвътре се издигна платформа, наподобяваща тясно легло. Върху тази платформа лежеше човешко тяло, увито в тъмен, мокър плат. За ужас на Ферети фигурата се съживи. Много бавно тя се изправи и избута настрани влажното покривало. Когато то се смъкна от лицето на фигурата, Ферети чу собствения си вой. Пред него стоеше блестящо златно лице, жив вариант на смъртната маска на Тутанкамон. Отчасти хуманоидно, отчасти извънземно. Черните кухни на очите се взряха в него за миг, а след това маската се извъртя. Ужасеният войник чу, че нещо зад него се движи и в следващия момент прикладът на някакво подобно на пушка оръжие се стовари

върху тила му.

Когато жените си тръгнаха, Даниел се просна на голямото, неравно легло в средата на стаята и въздъхна с неимоверно облекчение.

– Смърдя като пор – каза той на стените. През последния половин час групата ентузиазирани матрони го бяха насапунисали, обръснали, разсъблекли, изкъпали, напудрили, сресали, масажирали, парфюмирали и облекли в дълга бяла роба. Дюшекът беше целият на буци, сякаш беше пълен с кълба канап. Не му пукаше. Толкова хубаво беше да лежи и да се отпусне. Цялото му тяло го болеше и сърбеше, беше изгорял и готов за сън.

Каза си, че трябва да отдели поне един час, за да си запише всички неща, които беше видял. Но наместо това се задоволи да прехвърли наум събитията по реда им. Изглеждаше му невероятно, че само преди 48 часа за пръв път беше видял Старгейт. А сега лежеше в помещенията за гости в този град, който може би е съществувал в Древен Египет.

Още не беше сигурен дали това бе археологически сън или кошмар. Дрехите, обичаите, архитектурата, стопанството на тези хора – всеки детайл го заплениваше и придаваше нов облик на представите му за живота по Нил от 8000 до 200 година пр.н.е. Но нищо от видяното и наученото не му помагаше за най-важната задача в момента: да намери кода, който активира Старгейт в пирамидата.

Спомни си разговора с генерал Уест в заседателната зала и обещанието, което му беше дал да върне войниците през устройството. От мига, в който пристигна в този нов свят и видя огромната изоставена пирамида сред дюните, той забрави това обещание. Утре, реши той, ще съсредоточи цялото си внимание върху този проблем. За да направи това, трябваше да напусне Нагада.

Макар и да бяха извънмерно щедри и гостоприемни, тези любезни хора не искаха да му помогнат с йероглифите, които му трябваха. Очевидно знаеха какво представлява писмеността, иначе нямаше да реагират толкова бързо и бурно. След епизода с Касуф, който сложи край на увеселението на централния площад, Даниел пробва отново с жените, довели го в стаята му. Една от тях имаше силно излъскано парче сребро, което използваше като огледало. Даниел посипа повърхността му с малко бяла пудра и нарисува няколко символа. Жените посрещнаха този опит за комуникация по същия разгневен начин като Касуф. Взеха му огледалото и му се заканиха с пръст. Теорията на О'Нийл имаше смисъл: писането като че ли наистина им беше забранено. Въпросът кой им го е забранил не вълнуваше Даниел. Все още.

Той реши, че първото нещо, което трябва да направи сутринта, е да убеди някой да го заведе в друг град, където хората можеха да говорят, пишат и мислят самостоятелно.

Даниел усети, че се унася. Чуваше как шествието музиканти се отправя към домовете си по улицата. Свиреха милосърдно тихо. Изведнъж зад вратата се чу шепот. Той скочи с мисълта, че може да е в опасност. Една ръка дръпна пердетата и някой влезе в стаята.

Беше тя. Момичето, по което се беше увлякъл толкова. Сега тя се приближаваше към него с наведени към пода очи, увита в същата дълга бяла роба като неговата. Същето на Даниел замря. Той се изправи на крака, като се чудеше какво става. Момичето изглеждаше нервно, несигурно в себе си. Когато стигна в средата на стаята, тя спря и развърза широкия си колан. Робата падна на земята и отдолу се разкри красивото ѝ голо тяло.

Даниел зяпна.

14 Откритието

Всичко в този примитивен град бе грубо, порутено и разнебитено. Мазилката в спалнята на Даниел изглеждаше неравна под трепкащата светлина на свещите. На този фон гладката млечнокафява кожа на момичето сияеше с още по-голяма красота. Тя стоеше с роба, смъкната при глезените, потреперваше едва-едва и гледаше Даниел. Никой от тях не знаеше какво да направи.

Когато шокът му поотмина, Даниел беше червен като домат. Той бързо осъзна какво става.

– Не е нужно да го правиш – каза той и се наведе да вдигне робата ѝ. Видя, че деликатното създание е уплашено. Очевидно старейшините са го видели, че я заглежда и са решили да му направят подарък. Внезапно се почувства ужасно неудобно. Недискретността и увлечението му бяха довели до този травмиращ невинното момиче епизод. Той вдигна робата и понечи да я наметне върху раменете ѝ, но за негова изненада тя не искаше да се облече. Въпреки че не можеше да разбере думите му, Даниел се опита да ѝ обясни.

– Съжалявам, наистина съжалявам. Не се притеснявай, не е нужно да го правиш. Така де, аз те харесвам, повярвай ми. Наистина си красива, но ... разбираш ли?

В крайна сметка тя му позволи да я увие с робата. Даниел я прегърна през рамото и внимателно я придружи до вратата. Дръпна пердето и за да ѝ покаже колко много я харесва, сложи нежно ръка на бузата ѝ и се усмихна.

Около сто човека, сред тях и старейшината на града, се бяха събрали на мостчето пред вратата и чакаха изхода от посещението на момичето. Друга тълпа зяпаше от балкона на сградата от другата страна на тясната улица.

– Ха ши ма нелей? – изляя Касуф на Шаури. – Ха ши? Момичето се опита да обясни нещо на стареца, но той ядосано ѝ се разкрещя. Тя се отказа от обясненията, наведе глава, и започна да плаче. Касуф се обърна към Даниел, изведнъж смирен и любезен. Започна бързо да се извинява на неговия език, уплашен, че момичето е направило нещо, с което е разочаровало многоуважавания им гост. Като раболепничеше театрално, той излезе напред и понечи да отведе момичето за ръката. Даниел за

секунда улови свободната ѝ ръка и я придърпа към себе си. Прегърна я през рамото и пусна най-голямата си и лъчезарна усмивка.

– Исках само да кажа – затърси той подходящите думи, – въ, да кажа ... Благодаря! Да, точно така, много ви благодаря. По-доволен не бих могъл да бъда. Това, което правите, е много странно, но все пак благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви.

Знаеше, че тези хора не разбират думите му, но може би щяха да разберат тона на гласа му.

Тълпата го гледаше неразбиращо, докато избутваше момичето обратно в стаята.

– А сега, лека нощ!

Той дръпна пердетата и въздъхна с облекчение. Последното, което искаше, е да вкара в бяла момичето. Обърна се и я погледна.

– Извинявай, че стана така.

На лицето ѝ се изписа изненада. Миг след това тя пак заравързва робата си.

– Не, не, няма проблеми.

Даниел ѝ даде знак да спре и тя го направи, макар и напълно объркана. Той ѝ посочи да седне на леглото. Прекоси стаята и седна с гръб опрян в стената, така че да е достатъчно далеч от нея. Спогледаха се. Даниел се усмихна. Момичето се усмихна. Още известно време се гледаха така.

От мига, в който я зърна, единственото желание на Даниел бе да е близо до нея и спокойно да превъзмогне езиковите и културните различия между тях двамата. Сега, когато тази възможност му се беше предоставила, той не знаеше какво да каже.

Ковалски, Браун и О'Нийл бяха заведени да спят в другия край на същата сграда. Всеки получи отделна стая, излизаща в общ салон. Бяха се събрали в салона, единствената стая, която имаше прозорци. Браун с помощта на радиостанцията се опитваше да вдигне Ферети и останалите по всевъзможни начини.

О'Нийл стоеше на един от прозорците, откъдето се виждаше как бурята се блъска в огромните стени, заобикалящи града. Обърнат с гръб към останалите, О'Нийл разсеяно въртеше нещо между пръстите си. Това бе оранжевият ключ, който взе от устройството, скрито във вътрешността на количката с оборудване. Щом пердетата към главния вход се разтвориха, О'Нийл бързо пхна ключа в джоба си. Ковалски извади пистолета си от кобура.

Имаха посетител. Беше Скаара, който започваше да следва О'Нийл

навсякъде. Желанието му да не се откъсва от полковника го превръща в малцинство от един човек. Хората от Нагада, както и личните войници на О'Нийл усещаха опасната непредсказуемост, която се излъчваше от мъжа с черната барета, и се опитваха да се държат на разстояние. Всички, с изключение на това момче – първият човек, когото О'Нийл уплаши. Сега то го следваше навсякъде и изучаваше всяко негово движение. Щом влезе в стаята, Скаара бързо седна в ъгъла до стената, за да покаже, че няма да им пречи. Ковалски погледна О'Нийл, който кимна, че момчето може да остане.

По време на угощението О'Нийл беше забелязал тийнейджъра, който седеше в сянката и наблюдаваше. Точно това правеше и сега.

О'Нийл остави Браун и Ковалски и влезе в личната си стая, където седна на един от неудобните столове. Уплашено, но решено да действа безстрашно, момчето влезе в стаята и седна на няколко крачки от него.

Без да обръща внимание на хлапето, О'Нийл извади цигара и я запали. Когато щракна запалката и се появи пламък, момчето подскочи от уплаха. Въпреки това обаче, когато успя отново да си поеме дъх, то посегна и извади една цигара от пакета на О'Нийл, след което започна да подражава на движенията на полковника и да се преструва, че пуши.

– Запалка – произнесе отчетливо О'Нийл и подхвърли Зипото на Скаара. Момчето я щракна няколко пъти очаровано, преди несръчно да запали края на цигарата си. О'Нийл погледна момчето и си тръсна пелелта от цигарата. Скаара направи същото.

Двамата поседяха известно време така. Скаара започваше да се чувства доста самоуверен. Той в края на краищата беше единственият, който стоеше при тези забележителни гости. О'Нийл забеляза напереността на момчето и не можа да се сдържи. Дръпна си здраво от цигарата и пое дълбоко дима. С хитра усмивка на лицето Скаара повтори движенията му, но в секундата, когато парещият дим навлезе в дробовете му, очите му изскочиха и той се задави. Превисе на две, стигна с препъване до леглото и се стовари върху него.

Браун и Ковалски чуха, че момчето кашля, но решиха да не проверяват какво става.

Когато най-накрая пристъпът на кашлица премина, Скаара се изправи на леглото и хвърли гадното нещо на пода, решен никога вече да не пуши.

– Добра идея. – каза полковникът и загаси цигарата си, а след това стъпка и хвърлената от момчето. Когато вдигна поглед, го очакваше неприятна изненада. С все още насълзени очи, момчето се пресягаше

към пистолета, с който беше видяло О'Нийл да стреля същия следобед при главната порта на града. В мига, в който пръстите на любопитния младеж докоснаха цевта, прогърмя гласът на О'Нийл.

(Да ме извинят автора, преводача, или който там трябва, но О'Нийл при портата е стрелял с пушката си, както пише там. Но, както и да е. Victor from <http://bezmonitor.com> :)))

– Не! Опасно!

О'Нийл затисна ръката на момчето върху леглото и избягна пистолета настрана. След това нарочно удари Скаара по ръката, удари го силно. Ковалски и Браун влязоха точно в момента, в който О'Нийл с пистолет в едната ръка, разтърсваше момчето с другата и повтаряше:

– Не, не, не, не, не.

Щом О'Нийл го пусна, Скаара се втурна към вратата и избяга. Полковникът го последва до вратата, дръпна завесите и се загледа след него.

Когато момчето си отиде, О'Нийл седна на твърдото като камък легло, което му бяха дали, и се съсредоточи върху почистването на пистолета си. Срещата му със Скаара го беше изненадала – двамата всъщност бяха играли заедно – нещо, което О'Нийл отдавна не беше правил. И точно както очакваше, мислите му се върнаха на Земята, към собствения му син.

Още преди раждането на Джек младши О'Нийл започна да се променя. Не само се чувстваше все по-щастлив и по-жив, но и за пръв път откакто се помнеше, започна да очаква с нетърпение да се прибере у дома. Раждането беше кулминационната точка в неговия живот. В същото време ентусиазмът му за „Скок Две“ постепенно започна да отмира. Губеше желание за кръвопролития и насилие. Следобедът, в който се проведе тържеството за шестия рожден ден на сина му, беше решаващ за него. Застанал зад сина си, докато възбудено помагаше на момчето да разопакова подаръците, О'Нийл улови погледа на Сара и я видя, че му се усмихва. Внезапно го връхлетя огромна вълна на благодарност. Осъзна, че вече не е сърдитото, празно дете от своето детство, момчето, което нараняваше хората, защото не познаваше друг начин на съществуване. Заслугата за това беше на Сара, и въпреки че вече бяха женени отдавна, той изведнъж разбра, че дължи на тази жена живота си.

На следващата сутрин той отиде в кабинета на щабния офицер и заяви, че иска да напусне „Скок Две“. Отначало началниците му отказаха. О'Нийл беше най-добрият войник в този елитен боен отряд. Но той твърдо настоя и в крайна сметка, за да не го загубят съвсем за въоръжените сили, му дадоха работа като инструктор в тренировъчния център

на морската пехота в Юма. Предупредиха го обаче, че персоналът на специалните отряди от неговия ранг никога не се оттегля напълно. Някой ден ще го повикат за друга мисия. Разбира се, той не си представяше, че това би могло да доведе до настоящата му задача, особено след като го изхвърлиха от служба.

Когато Джей Джей навърши дванадесет години, двамата бяха първи приятели. Единственото обезпокоително нещо беше, че въпреки трансформацията на баща му, момчето някакси беше наследило същата необузданост, която притежаваше и О'Нийл. Започна да създава все повече неприятности в училище, пресичайки границата между „буен“ и „бесен“. Сара много се притесняваше, но когато се опитваше да повдигне този въпрос, двамата мъже ставаха непроницаеми и си разменяха многозначителни усмивки, като членове на домашния клуб „Само за мъже“.

Като си спомни колко снизходително се отнасяше към безразсъдството на момчето, О'Нийл въздъхна толкова силно, че привлече вниманието на Ковалски и Браун. Удари си главата назад в стената. Направи го достатъчно силно, за да накара двамата войници при прозореца да го погледнат. Браун се обърна към Ковалски и прошепна колкото се може по-тихо:

– На мен ли така ми се струва, или с този човек нещо наистина не е в ред?

– Просто изпълнявай заповедите му – каза Ковалски – сигурно е имало основателна причина да му поверят командването.

Браун го изгледа и каза невярващо:

– Наистина ли мислиш така?

Ковалски не отговори.

Страшно дълго седяха и се гледаха, преди Даниел да почувства необходимост да се опита да разговаря. Той се прокашля, сякаш щеше да призове към ред някакво събрание, а след това се представи на ангела, който седеше сковано на леглото му.

– Аз съм Даниел. Даниел.

– Дандър? – попита тя.

– Не. Даниел. Аз Даниел – произнесе членоразделно той и се посочи. Тя се усмихна колебливо и кимна.

– Дандър – повтори тя, а след това посочи към себе си и каза – Шаури.

– Шаури? Добре, Шаури, здрасти.

След още една неловка пауза Даниел продължи:

– Дойдохме от пирамидата. – погледна я. – Сещаш ли се, пирамида? Четири еднакви стени, които се сходят в общ връх. Мм, това сигурно няма да ти хареса, но ще се опитам да ти я нарисувам.

Той прокара пръст по пясъка на пода и очерта формата, после я погледна с очакване. Шаури отвърна поглед от рисунката.

– Знам, знам. Не ти е разрешено. – Обезсърчен, той прекоси стаята, долепи чело до стената и продължи да говори.

– Какво ви има на вас бе, хора? В смисъл, чувал съм за графофобия, ама това е направо смешно. Както и да е, явно няма да можете да ни помогнете да открием това, което търсим, така че спокойно мога да си почина, нали?

Шаури усети разочарованието му. Тя пое дълбоко дъх и огромен риск. Когато Даниел се извърна, тя се беше надвесила над рисунката и я допълваше.

Даниел отиде да види какво прави. Тя прекара една линия през върха на пирамидата и над нея нарисува едно кръгче. Това беше същия знак, който Даниел беше открил на покривните камъни, седмия символ, който отвори кода на Старгейт.

– Това е знакът на Земя! Знаеш ли този символ?

Шаури погледна много нервно Даниел. Беше нарушила един от основните закони на народа си, простъпка, която можеше да доведе до незабавна екзекуция. Тъй като още не беше умряла, тя реши, че Даниел не е пратеник на боговете, който има за цел да подложи града на проверка. Но сега имаше един друг проблем. Трябваше да му обясни колко безкрайно опасна е ситуацията. Знаеше, че ще иска да научи повече, но тя не можеше да му помогне, преди той да разбере колко опасни са писането и четенето.

Нахлупил над лицето си качулката на робата, която му даде Шаури, Даниел вървеше след нея под светлината на факлата й. Докато се промъкваша крадешком по криволичещите улички Даниел осъзна, че Нагада е построена на хълм. Приближаваха корала, където ношуваха стотината мастаджи, които бяха „парфюмирали“ нощта със зловонния мирис на пресен тор. В далечината се мержелееха очертанията на градските стени. Внезапно Шаури спря пред висока каменна сграда с портал, украсен с изящна стреловидна арка. Тя го поведе за ръкава в тъмния като в рог атриум, където на трепкащата светлина на факлата Даниел успя да огледа останките на изоставена постройка, вероятно използвана по-рано за покрит пазар. Сега обаче, ако се съдеше по наситената миризма на животински испражнения, служеше за място за събиране на тор. Очите на

Даниел се насълзиха от парливото зловоние.

Като навлязоха по-навътре във вонящия мрак, Шаури му показа каменно стълбище, което водеше надолу и свършваше в стена. И да е имало врата в края на тези стълби, тя отдавна бе зазидана с големи камъни. Въпреки това те слязоха надолу. По средата на пътя Шаури подаде факлата на Даниел и бръкна в една дупка между стълбите и стената. Откачи някаква скрита кука и бутна един от каменните блокове, при което се разкри тесен отвор – точно колкото да могат да се промъкнат.

Озоваха се в мазето на сградата сред гъста гора от греди, подпирани дървения таван над тях. В няколко посоки Водеха ниски коридори. Шаури взе факлата от Даниел и го поведе по един от тях. Не беше слизала тук от малка, но само след един-два грешни завоя стигнаха до началото на още едно тясно стълбище. То беше много старо, изсечено в един-единствен голям камък, който на няколко места беше започнал да се рони. На дъното на тези стълби се озоваха в правоъгълна стаичка от пръст. В тъмнината се виеха още тунели, но Шаури приближи факлата до зацапаната стена и освети символа за земя: слънце върху пирамида.

Изумен, Даниел се приближи до стената и го докосна. Беше гравирен прецизно в гладък участък на каменната стена. Бе и единственото написано нещо в стаята. Даниел се замисли за момент, а после забеляза, че всички стени са направени от грубо изсечен камък. Всички, освен участъка около символа. Следвайки инстинкта си, той започна да бърше вековната мърсотия около единствения йероглиф и накрая откри това, което търсеше – пролука.

Знакът бе изсечен в центъра на някаква врата. Той изстърга, доколкото можа, мърсотията между вратата и касата и вкара пръсти в цепнатината. Напъна се с всички сили и успя да я премести около сантиметър. Шаури подпря факлата на стената и се включи в бутането. Най-сетне вратата се отвори. Даниел вкара факлата през отвора.

– Боже Господи!

Даниел не можеше да повярва на очите си. Вътре имаше тесен коридор, висок около метър и половина и петнайсетина метра дълъг. Всеки сантиметър от него беше гъсто изписан с египетско йероглифно писмо, отдавна мъртъв език, на който той можеше да чете и пише перфектно. Имаше портрети, нарисувани сцени, гравюри и релефи в класически стил. Но най-вече имаше текстове, дълги ивици йероглифно писмо, изсечено в стената.

Даниел реши, че сигурно е умрял и е попаднал в рая на – египтолозите. Шаури го беше довела в буйна гора от мистериозни знаци,

вероятно най-гъсто изписания и преписан палимпсест на света. Наситен, спираловиден ребус, който въпреки подобния на Талмуда объркан формат, беше сътворен с религиозно старание, превръщащо стаята в олтар. Даниел облиза устни и навлезе по-навътре в стаята.

Шаури също не можеше да повярва. Като всички в Нагада, тя смътно знаеше какво представлява писмото, въпреки че не можеше да пише. Като дете с приятелчетата си бяха измислили няколко символа и си пишеха бележки в пясъка. Когато обаче ги разкриха, бяха наказани много строго.

В нейния свят нямаше нужда от писане. Нямаше книги, пътни знаци или тестове по правопис. Имаха, разбира се, приказки, но само такива, които се разказваха. Щом се забравеше, песента или историята се загубваше завинаги. Преди да пристъпи в този тесен коридор, тя нямаше никаква представа, че съществува тази галактика от символи. Не можеше да проумее колко безкрайно сложни трябва да са правилата за разбирането им. Вече гледаше Даниел с нови очи:

дали не беше вълшебник, който може да чете и рисува тези знаци?

Очевидно беше. Приближил факла до стената, той вече беше разгадал, че всеки нов ред съдържа отделна история. Най-ранните бяха обширни исторически картини, поколения историци бяха запълвали празните места със своите истории. Повечето от текстовете вървяха от дясно наляво, но някои бяха в обратна посока. Където беше необходимо, надписът вървеше отгоре надолу, а на други места беше използван стилът „бустрофедон“ – буквално „волът върви напред-назад, докато оре полето.“ Този писмен бунт, тази колоритна какафония от символи, взети заедно, представляваше истинска семиотична съкровищница, пещера, пълна с археологическа плячка. Това беше древната история на хората от този свят.

Даниел успя да отдели най-ранната история на пещерата. Разказана в сравнително големи картини, скулптирани директно върху стената, а след това замазани, тя не беше особено ведра. Първата картина изобразяваше няколко от боговете-покровители – същите антропоморфни животински божества, почитани в древен Египет. Те откъсваха деца от прегръдките на майките им и ги водеха на стада през пустинята. Анубис – богът на мъртвите с глава на чакал – като че ли надзираваше дейността на другите богове. Присъстваше и Хорос – ястребът, както и Тот, божеството на думите и магията с кучешка глава, който записва имената на мъртвите в подземния свят.

Следващите картини изобразяваха нещо като битка или народно

въстание, а след това хората бяха нарисувани във вериги, носещи се над пустинята като в някакъв колективен сън. Когато се събудеха, те падаха на земята, където боговете и техните воини се държаха с тях като с животни и ги караха да преминат през един Старгейт.

Даниел разглеждаше йероглифните надписи около картините. Граматичните елементи със сигурност бяха свързани с надписите по покривните камъни, но символите пред него бяха още по-недоразвити. Никой на земята не беше говорил езика на древните египтяни, откакто последните храмове бяха затворени по нареждане на християнския император Теодосий през 391 година сл.н.е. Тъй като йероглифите, останали от тази цивилизация по храмовете и папирусните свитъци, бяха написани само със съгласни, езиковедите можеха единствено да правят предположения за вокалната структура. Неколцина водещи египтолози, в това число и Даниел, бяха развили някакви схеми на произношение, но те се базираха в голямата си част на догадки. Даниел, който никога не се страхуваше да изкаже предположенията си, започна да чете знаците на глас.

С факлата в ръка той се приближи до един участък от нагъчканата с йероглифи стена и зачете.

„Наадас ян ту йвева. Сума'ехмай ра ма йедат.“ Това беше разказ за придвижване през пустинята, за насилствено преселение на населението.

Шаури го гледаше и слушаше много внимателно. Докато Даниел четеше, тя се опитваше да види връзката между символите и звуците, които издаваше той.

– Нандас сикма ти ю на'най ашай – продължи Даниел.

– Сийхма? – попита Шаури. Думата беше привлякла вниманието ѝ.

Даниел рязко извърна глава и я погледна. Да общува ли се опитваше? Дали не беше попаднал на дума, която тя разбираше?

На нейния език сийхма означаваше „деца.“ Над рамото на Даниел тя видя на стената една рисунка на много хора, водени като животни. Много от фигурите очевидно трябваше да изобразяват деца.

– Сийхма – повтори тя.

– Сикма? – попита настоятелно Даниел, като посочи йероглифа за деца. Шаури погледна символа, който за нея нямаше никакъв смисъл.

– Сийхма – каза тя, като сочеше рисунката на стената, където бяха изобразени децата.

– Да! – изкрещя той. – Да, сикма, деца! Разбира се! Подозрението на Даниел се оказа вярно. Шаури и народът ѝ говореха диалект на

древноегипетския. Чист късмет беше, че попадна на тази дума, сийхма, която през вековете почти не се беше променила.

Даниел развълнувано потърси друг символ, този на „бог“.

– Нефер? Този път писменият символ беше по-абстрактен. Йероглифът се състоеше от око над две пера. Тя погледна символа, но не можа веднага да се сети за значението му.

– Нефиар? Найфар? – попита Даниел, после ѝ показа изображението на Анубис и още няколко животински божества, които водеха човешкото стадо през пустинята.

– Нейумифар! – извика Шаури, сякаш току-що беше отгатнала някаква гатанка.

– Найумифар? – попита Даниел, осъзнал колко различно е произношението им. Упражни се няколко пъти да произнесе думата и бързо нагоди акцента си към нейния.

– Наистина го правеше, говореше мъртвия език на фараоните, езика, който толкова години само беше гледал.

Шаури повтори думата няколко пъти, като внимателно учленяваше всяка сричка, за да научи Даниел да я произнася като нея.

– Да – той бе изпаднал в трескава възбуда, – научи ме да говоря. Ъъ, научи – такера? Шаури такера Даниел, става ли?

– Шаури такийеер Данйър.

За пръв път в живота ѝ мъж я караше да го учи. Шаури се изпълни с неизказана гордост. Този мъж с екзотичните умения молеше нея да го обучи. Това бе първият миг на нейното преобразяване.

Даниел от своя страна се усмихваше, сякаш бе попаднал в рая с тази красива жена, дадена му за водач. А още не беше станало полунощ.

Според часовника на китката на О'Нийл часът беше 8:21 вечерта, колорадско време. Но вън от крепостните стени на града, на хоризонта изгряваше първото от трите слънца. Бурята беше отминала и тъмното небе изглеждаше напълно ясно.

О'Нийл стоеше до Браун зад един от прозорците на салона. Браун беше включил радиото на перваза и продължаваше опитите си да се свърже с Ферети, без да се интересува от това, че съседите може би спят. Гласът му така или иначе си беше силен, а сега, когато започваше да се чувства безсилен и да се притеснява за екипа в базовия лагер, беше станал още по-гръмък. Най-накрая той се обърна към О'Нийл.

– Няма смисъл, не мога да се свържа с тях.

– Какво се чува, смущения по трасето ли?

– Не – отвърна той – абсолютно никакъв звук няма. Трябва поне да

се чува насочващ сигнал, но не мога да уловя нищо.

– Полковник! – Викът идваше отвън.

О'Нийл прекоси стаята и излезе на едно от множеството мостчета от дърво и въжета, окачени между сградите. В сенките на улицата успя да различи очертанятията на подполковника си.

– Джексън не си е в стаята – провикна се Ковалски – Търсих го навсякъде, но не мога да го открия.

– Какво държиш там?

– Якето му – отговори Ковалски, вкиснат, че трябва да го разнася вместо Негово Професорско Величество.

О'Нийл погледна към хоризонта, където нощното небе вече розовееше от зората. Вече можеха спокойно да тръгнат към пирамидата, но О'Нийл реши да изчака, докато се развидели съвсем. По негови изчисления след около половин час щяха да имат пълна видимост.

Полковникът реши, че Даниел най-вероятно е излязъл да събира диви цветя и да пише стихове, но съществуваше и някаква вероятност да му се е случило нещо много хубаво или много лошо. Ако това беше така, полковникът искаше да го узнае. Можеха да си позволят да го потърсят половин час, не повече.

След две минути О'Нийл беше вече долу. Двамата с Ковалски тръгнаха по посока на острата миризма, носеща се от корала на мастаджите. Забелязаха Скаара, седнал на оградата и заобиколен от няколко хлапета.

Скаара още държеше запалката на О'Нийл. Смяташе, че си е заслужил правото да се хвали наляво-надясно със срещата си с пришълците и в момента правеше точно това, като непрекъснато палеше запалката и разказваше как я е получил. Небе – шантавото на вид пастирче с голямата глава и кривите зъби, непрекъснато се опитваше да пипне пламъка, въпреки че Скаара го беше предупредил. Набе, който бе по-голям и побавен от останалите момчета, беше близък и предан другар на Скаара.

Когато видяха, че двамата войници се приближават към тях, момчетата се разбягаха. Всички, с изключение на Скаара, макар че и той се страхуваше като останалите. Сам беше изпитал на гърба си непредсказуемостта и яростта на мъжа с черната барета. Скаара седеше на оградата, без да трепне.

– Изчакай тук – каза О'Нийл на Ковалски и се приближи до момчето.

Подпря се на оградата и погледа как големите космати мастаджи изразходват част от утринната си енергия с тичане. Искаше да каже на хлапето, че съжалява заедно го е ударил предната вечер, че го е

направил за негово добро. И че ако реакцията му е била малко необуздана, то поне има достатъчно причини за това, заради всичко, което е преживял през последните години. Но дори и да говореше езика на момчето, О'Нийл нямаше да може да се потопа толкова надълбоко в чувствата си, без да започне да се дави. Той просто стоеше и тихо наблюдаваше мастаджите, които търчаха в свежата утрин. Когато погледна момчето, Скаара се направи, че пали цигара, дръпна си силно и изпусна пара в мразовития утринен въздух. Момчето му даваше знак, че не храни лоши чувства към него.

– Търся Джексън – каза О'Нийл на момчето, което естествено не го разбра. – Сещаш ли се, Джексън – той вдигна якето, но Скаара продължаваше да гледа недоумяващо. Другите момчета бавно започнаха да се приближават. Как да ги накара да разберат въпроса му? като заговори бавно и много отчетливо, той заобяснява:

– Търсим ... Джексън.

О'Нийл сви пръсти в кръгчета пред очите си, за да наподоби очила. Момчетата повториха движението му и се засмяха.

– Не, друго имам предвид... – О'Нийл се престори, че киха.

– О! – Всички веднага го разбраха.

Скаара взе от О'Нийл якето на Даниел и извика някаква команда на животните. След миг към оградата в тръс се приближи най-мърлявият член на стадото – „Малка хапка“, цвилещ като автомобилен мотор, който има остра нужда от смазване.

Скаара поднесе якето към носа на мастаджа. Когато миризмата на Даниел проникна в огромните ноздри на животното, то изведнъж се изправи на задните си крака и нададе мощен рев, който събуди половината град.

Скаара извика на Набе да я пусне навън. Щом вратата се отвори, голямото животно изхвърча от корала с бясна скорост. Вече доста се беше отдалечила, когато Скаара изпрати момчетата да я следват.

– Умно момче – каза О'Нийл.

В небето кръжеше нащърбена и избледняла пирамида, а из под нея излизаха ярки лъчи светлина. Отдолу се виждаше полуизличеното изображение на момчето-цар, пременено с всички атрибути на фараоните и протегнало ръце нагоре към светлината. В краката му бяха коленичили няколко древноегипетски богове, свели молитвено животинските си глави.

Даниел замислено се почеса по брадата. Вече беше сигурен, че тази поредица от рисунки е първата. Историкът, който е слязъл в тези

катакомби, е започнал с тази история – странната коронация на момчето-цар. Шаури се беше облегнала на срещуположната стена и с всички сили се опитваше да не заспива и да помогне на Даниел в работата му. Никога не беше виждала съсредоточеност като тази, която той влагаше в заниманията си.

– Барей биди пееш – попита я той. – Шапа? Шаана?

– Чанада – поправи произношението му тя.

– Чанада седма мизнах, не: миз мирназ. Чан-ада седма мирназ, мин?

– Мин – каза тя с усмивка.

– Май си намерил онова, което търсеше? – проехтя един глас от тъмнината.

Шаури ахна, а Даниел от изненада замахна бясно с факлата по посока на гласа. Беше О'Нийл, който вървеше приведен под ниския таван на тясното помещение, следван от Ковалски.

– Изкара ми ангелите – извика Даниел. Сърцето му биеше бясно. – Как попаднахте тук?

– Мислех, че не говориш езика им – каза раздражено О'Нийл, докато влизаше все по-навътре в хаотично изрисувания коридор.

– Това е древноегипетски – обясни Даниел, – но както и всичко друго в културата им, и той се е развивал самостоятелно. Ако обаче човек познава гласните и вземе под внимание неутрализацията на аспирацията и загубата на апикалните и финалните консонанти...

– Обясни ми го на прост английски, Джексън.

– Трябваше просто да се науча да го произнасям.

– Това място си е бая гадно – заяви Браун, който се появи зад ъгъла с мощен фенер в ръка. – Прилича на гробницата на крал Тут, превърната в станция на метрото, цялата в графити.

О'Нийл се интересуваше само от едно нещо:

– Какво пише тук, Джексън?

Възбуден, нетърпелив да обясни току-що наученото, Даниел тръгна покрай изобилието от йероглифи като дете в сладкарница.

– Това е ... ами, това е просто невероятно. Тези стени разказват историята на първите заселници на тази планета. Тези хора са дошли през Старгейт преди около десет хиляди години. Тук пише...

Даниел отиде при началото на една дълга поредица от рисунки и йероглифи и бързо започна да прокарва пръст по стената.

– Един пътник от далечни звезди, избяга от един умиращ свят, търсейки начин да удължи собствения си живот. Тялото му беше болно и отслабнало, но въпреки всичката си мощ и познания той не можеше да

предотврати собствената си смърт – преразказваше Даниел. – Очевидно целият му род започнал да изчезва, затова той претърсвал галактиките за начин да измами смъртта. Вижте тук...

Даниел отново се втурна към друга поредица рисунки. Докато слушаше Даниел, О'Нийл беше напълно завладян от разказа. Сякаш всяка дума, която Даниел казваше, оживяваше ярко във въображението на О'Нийл. Тези видения не го изненадаха особено, но потвърдиха някои от най-мрачните му предчувствия. Той слушаше продължението на разказа на Даниел.

– Тук пише, че стигнал до „един свят, пълен с живот“. Там срещнал „примитивна раса, подходяща идеално за нуждите му.“ Човешки същества! Биологически вид, който той можел да поправи и поддържа безкрайно дълго. Осъзнал, че в човешко тяло има шанс за нов живот. Точно тогава открил момчето!

Даниел се премести при поредица странни рисунки. На стената грубо беше изсечена летяща пирамида, която кръжеше над човек, закрил очи от ярката светлина. Около рисунката имаше още няколко бягащи фигури. Даниел посочи фигурата под пирамидата.

– Пристигнал в някакво село. Пише, че селяните побягнали, уплашени от това, че „нощта станала ден.“ Но едно малко момче се приближило до светлината. „Любопитно и без страх,“ то влязло в капана. Ра взел това момче и се вселил в него. Като някакъв паразит, който си търси гостоприемник.

Прехвърлен в тази човешка обвивка, той се обявил за господар на цялото човечество. Първият фараон – Ра, богът на слънцето!

Това беше частта, която О'Нийл очакваше да чуе. Той бавно се приближи и заразглежда рисунките, докато Даниел продължаваше.

– С помощта на Старгейт, Ра – или Реаю, както го произнасяли, докарал хиляди хора тук на тази планета като работници в кварцовите мини. Точно като онези, които видяхме. Очевидно материалът от кварцовите мини, който се добива тук, е основополагащият камък на цялата му технология. Само с него той можел да поддържа вечен живот.

– Но на Земята се случило нещо – бунт или въстание. След стотици години потисничество хората издебнали когато Ра бил тук, от тази страна на Портата, и въстанали, победили охраната на Ра от богове и заровили Старгейт, така че Ра да не може да се върне. Понеже се опасявал, че и в този свят може да избухне въстание, Ра забранил четенето и писането. Не искал хората тук да си спомнят истината. Тези рисунки тук са единствената летопис, която имат, и никой от тях не може да я прочете! Това

е изумително.

Когато свърши, Даниел зачака отговора на О'Нийл, но той не каза нищо, не помръдна. Само се взираше в стената, а на лицето му бе изписан израз на дълбока, отнесена съсредоточеност.

– Джексън, я по-добре ела тук – Ковалски беше взел фенера и разглеждаше стената. – Кажи ми дали това не е ... Абе, просто ела тук.

Той беше толкова развълнуван от откритието си, че Шаури импулсивно скочи да види какво има.

Ковалски беше само на десетина метра от групата, но при ниския таван, тъмнината на факлите беше трудно да се стигне до него. Мястото определено не беше подходящо за хора, страдащи от клаустрофобия.

Зад ъгъла Ковалски беше стигнал до задънения край на коридора. Оградена от всички страни от свещени надписи, там се издигаше една единствена тънка каменна колона с вертикален картуш. Независимо, че отчасти беше заровена в пясъка, Ковалски успя да забележи голямата прилика с картуша в средата на покривните камъни. Даниел също. Щом зави зад ъгъла и видя олтара, той разбра, че са намерили ключа към Старгейт.

– Сигурно са го държали тук с надеждата, че някой ден портата на Земята ще бъде отворена отново – каза Даниел и като приближи факлата до стената, се опита да разчете картуша. Не разбра нито един знак, което беше окуражаващо. Това вероятно означаваше, че съзвездията са изобразени под ъгъла, под който се виждат от това място във вселената, където и да беше то.

– По дяволите, – сети се изведнъж той. – Бележникът ми остана в стаята. Направих списък на всички знаци върху...

– Якето ви, сър.

Ковалски безцеремонно тикна якето в ръцете на Даниел, а след това се захвана да изравя последните няколко знака от влажния пясък. Даниел направи справка с бележките си. Естествено, най-горният символ на картуша съвпаднаше с един от онези в списъка му.

– Готово – обяви Даниел. – Символите съвпадат.

– Проблем. Голям проблем, – гласът на Ковалски звучеше мрачно. Светлините от фенера и факлата се срещнаха и осветиха първо високия войник, а после долната част на картуша. Последният символ беше счупен, нямаше го.

– Къде е седмият знак?

Ковалски трескаво започна да изгребва шепи влажна пръст и да ги хвърля настрана. Даниел бързо го спря и пое контрола над разкопките.

Той порови внимателно при основата на стената и откри изпотрошените парчета от седмия символ, едно по едно.

Прекараха дълго време в опити да сглобят парчетата. Трябваше им достатъчна част от символа, за да го отличат от останалите по колелото на Старгейт. След двадесет минути осъзнаха, че е безсмислено. Или плочката е била счупена целенасочено, или просто е разрушена от дългите години в пясъка. Нямаше и следа от последния символ.

Даниел и войниците бяха потресени. Имаха чувството, че невероятният им късмет в крайна сметка ги е изоставил. Изглеждаше много символично за случая, че са се събрали в задънения край на тунела. Сега шансовете на екипа за връщане бяха два вида: малки или никакви. Дълго време мина, преди някой да проговори.

– Седмият знак би трябвало да е отправната точка, нали? – попита О'Нийл. – Питай момичето. Може би тя знае знака на тази планета.

Шаури, която наблюдаваше развитието на нещата, се досети какво пита полковникът и поклати отрицателно глава.

Даниел въпреки всичко ѝ зададе въпроса, а след това се обърна към О'Нийл:

– Няма смисъл, не може да напише нищо друго, освен името на Ра.

– В такъв случай поемаме обратно към пирамидата. О'Нийл се изправи и взе факлата на Шаури. И понеже никой от останалите не понечи да стане, той се изрази по-ясно:

– Тръгваме незабавно.

– Не разбираш ли? Не можем да го накараме да заработи без последния символ – извика му Даниел. О'Нийл дори не се обърна.

15

Златната леляща машина

Когато главните порти се отвориха, в града влетя огромна купчина пясък. О'Нийл изведе войниците си, без да се съобразява с никого. Сега беше твърдо решен да се върне в пирамидата, сякаш знаеше какво точно да направи, когато стигне там. Даниел, който съвсем не гореше от нетърпение да тръгне, изостана при портата, за да се сбогува с Шаури и да се опита да ѝ обясни, че ще се върне.

Ковалски се обърна и извика:

- Джексън, бегом марш.
- Зарежи го. Вече не ни е нужен.

Ковалски му хвърли още един поглед. Отношението на О'Нийл му беше непонятно. Двамата с Браун се спогледаха, а в главите им се въртеше една и съща мисъл – американският корпус на морските пехотинци не изоставя хората си, кардинално правило. Даже ако взводът ги смята за досадни тъпаци.

Най-накрая Даниел успя да се откъсне от портата и се затича да настигне групата.

– Ей, чакайте – извика той, погрешно сметнал, че откриването на картуша му е спечелило пълноправно членство в екипа.

Ковалски се обърна и погледна Даниел и забеляза нещо друго на дюнните зад него.

– Полковник О'Нийл, май сме си спечелили приятели.

Скаара и бандата му пастирчета се приближаваха, яхнали Малка хапка, готови да се включат в отряда.

– Джексън – изляя О'Нийл, – разкарай тези хлапета.

О'Нийл продължи напред, без да забавя крачка, а Даниел се обърна и викна нещо на момчетата на техния език. Те го разбраха достатъчно добре и спряха, но не се обърнаха да си вървят. Когато след няколко минути О'Нийл се обърна да провери, хлапетата още вървяха на около стотина метра след войниците.

– По дяволите, Джексън, казах ти да разкараш тези хлапета!

– Опитих се! – изкрещя му в отговор Даниел.

– Сър – намеси се с предложение Ковалски, – можем да стигнем много по-бързо, ако ни качат.

О'Нийл беше някъде другаде. Той не чу и дума от това, което каза

заместникът му. Като продължаваше да се взира в момчетата, той извади пистолета си от кобура, прицели се и произведе три бързи изстрела.

– Какво правиш?! Спри! – извика Даниел, но беше прекалено далече, за да направи нещо. Г О'Нийл стреля още три пъти, куршумите разровиха земята пред мастаджа и тя тромаво затанцува от уплаха. Момчетата скочиха от нея и се разбягаха на всички страни, за да се скрият зад дюните.

Когато стрелбата свърши, всички погледнаха ядосано и ужасено О'Нийл.

– Как можеш да стреляш по деца? Какво ти става?

Даниел беше изпаднал в бяс. – Ами ако улучиш някое!?

Ковалски и Браун мълчаха, но си задаваха същия въпрос. Това обаче нямаше никакъв ефект върху О'Нийл, който веднага се обърна и продължи пътя си, като зареди в движение.

Скаара подаде глава над дюната и загледа как групата бавно изчезва все по-дълбоко в пустинята. Сърцето му блъскаше като лудо в гърдите му. Новият му приятел, мъжът с черната барета, го беше предал. Когато Набе се свлече до него, зачуден какво да правят, Скаара извърна глава, въпреки че беше от ясно по-ясно, че е сломен.

О'Нийл нареди на Браун да отброява крачките. Тъй като времето ги притискаше, той им заповяда да маршируват като армиите на Рим преди две хиляди години – петдесет крачки на бегом, после петдесет ходом, после пак на бегом. По този начин покриха двучасовото разстояние до кариерата за около тридесет и пет минути. След двадесет минути О'Нийл вдигна поглед и видя нещо, което го накара да замръзне на място.

– Какво, по дя...

Сега имаше две пирамиди, едната кацнала точно върху другата. Златните стени на горната пирамида, покрити с подобни на йероглифи символи, бяха отворени в хоризонтални участъци и откриваха сложната машинария под повърхността им. Златната летяща машина, която беше кацнала отгоре на пирамидата, изглеждаше едновременно много древна и много модерна. Отвътре очевидно беше кука, с конична форма, защото като златна раковина прилепваше отгоре на разположената под нея постройка. Виждаше се само най-долната третина от първата пирамида.

– Явно все пак е имало някой вкъщи – каза Браун.

– Това е космически кораб – изтърси Даниел, с което привлече скептичните погледи на колегите си. – Е, може би не точно космически кораб – отстъпи той, – но все пак нещо като летателна машина. Имаше

го на стената на катакомбите.

В действителност първото му предположение беше вярно. Корабът, снабден с всичко необходимо, позволяваше на Ра да лети между отдалечените мини, които поддържаха в този край на вселената. Въпреки че от много години не беше стъпвал на тази малка планета, той незабавно пристигна да провери защо доставката на кварц не е изпратена навреме.

О'Нийл свали малката си раница и извади мощен бинокъл. Стените на златния космически кораб не бяха изградени от цяло парче, а от подвижни дялове. Веднага след кацането си корабът се беше разгънал и отворил до сегашните си размери. От основното тяло се бяха отделили големи участъци и механично се бяха разтегли надолу. При това под златната повърхност се разкриваха дълги редици сложна машинария.

Полковникът огледа околността за признаци на живот, но не откри нищо. На площадката, където се намираше базовия лагер, забеляза разпръснатата и полузаровена в пясъка екипировка. От една изоставена рейка на палатка се вееше парче брезент.

Без да каже на никого какво е замислил, О'Нийл награби от раницата си сноп осветителни шашки и започна да ги подпъхва в колана си.

– Сър? – беше единственото, което каза Ковалски.

– Влизам вътре – информира ги той, докато проверяваше автоматичната си пушка.

Това нямаше никакъв смисъл. Защо да се набутваш в потенциална засада, преди да си събрал колкото се може повече информация? За Ковалски беше ясно, че първо трябва да се опитат да установят радиовръзка с Ферети и останалите. Опита се да предложи тази идея на О'Нийл, но той вече беше тръгнал и се приближаваше към пирамидата като жива торпила. Изглежда напълно беше забравил за войниците, които би трябвало да са под негово командване.

Известно време Ковалски наблюдаваше придвижването му, а след това изненада Даниел с думите:

– А ние какво трябва да правим, да стоим тук и да се държим за оная работа ли? Писна ми от тоя човек.

Високият войник отвъртя капачката на манерката си и отпи продължително, докато Браун и Даниел се гледаха в недоумение.

– Предполагам, че трябва да тръгнем след него, да го подкрепим. Как мислиш? – Ковалски погледна Браун за мнението му.

– Ами, аз няма да остана сам тук – каза офицерът по техническата част.

Ковалски осъзна, че оставането на Браун тук с Даниел беше

равносилно на това да го остави сам. Ковалски вдигна пушката си и се обърна към Даниел.

– Знаеш ли как се дърпа спусъкът? – попита той. Даниел се насили да се усмихне.

– Не ми е ясно какво става тук – каза той.

– Добре дошъл във въоръжените сили, мой човек – каза Ковалски, а след това се спусна от върха на дюната и затича след полковника.

Няколко минути по-късно О'Нийл стигна при основата на рампата. Зае позиция зад единия от обелиските и спря за момент, за да прецени ситуацията. Всичко извън пирамидата беше спокойно. Той вдигна поглед към странното триъгълно устройство, кацнало отгоре на голямата пирамида. Предложението на Даниел, че това е космически кораб изглеждаше абсурдно, но беше по-добро от всички обяснения, които той самият би могъл да измисли.

– Полковник О'Нийл, изчакайте аз момент – Ковалски дотича до обелиска. – Цялата работа е съвсем объркана. Искаме да ви подкрепим, но трябва да ни кажете какво става. Работата ни е да изпълняваме заповеди, но вие носите отговорността да получаваме информация. – Ковалски се опитваше в тона му да звучи нещо средно между подчинение и заплаха, лоялност и размирност.

– Ако не искате да влизате вътре, аз нямам нищо против. Но ми направете услугата да залегнете, за да не ме издадете – каза той и погледна към горната пирамида. Канеше се вече да тръгва, когато Ковалски го хвана за лакътя.

– Няма да влизате там сам. Точно както няма да изоставим Джексън никъде. Морските пехотинци се грижат за другарите си.

О'Нийл беше напълно съсредоточен: „да стигна до количката с оборудването, да взема цилиндрите от тайното отделение и да взривя устройството“. Заради благото на всички на Земята нищо не трябваше да попречи на тази цел. Надяваше се, че мъжете ще останат далеч назад в дюните и по този начин животът им ще бъде запазен. Но сега беше твърде късно. Не можеше да рискува да им обясни мисията – можеха да се опитат да му попречат. Ще трябва да бъдат жертвувани.

О'Нийл погледна безизразно своя заместник и каза само толкова, колкото можеше да си позволи.

– Трябва да се върна в стаята със Старгейт. Нямам нищо против помощта ви, но така или иначе ще вляза.

– Две групи? – попита Ковалски, очевидно удовлетворен.

– Две групи – съгласи се О'Нийл. – Подполковник, вие с Браун

прикривайте тила.

О'Нийл пое няколко пъти дълбоко дъх, за да увеличи притока на кислород в кръвта си, а след това без предупреждение изхвърча като снаряд и се понесе по рампата с бясна скорост. Даниел стоеше приведен и гледаше как О'Нийл се отдалечава.

– Няма ли да се размърдаш? – Ковалски изгледа Даниел все едно беше луд. – Тръгвай!

Даниел тръгна. Но секунда по-късно започна да се пита какво, по дяволите, правеше, като търчеше с главата напред след полковника-психопат към тази наскоро отново населена пирамида. Дали Умният Даниел не трябваше да тича в обратната посока, питаше се той? Усещаше пушката, която Ковалски му беше дал, като змиорка в ръката си. Цяло усилие беше да удържи тежкия, непривичен предмет.

Почувства се още по-зле, когато последва О'Нийл в сенките на високото преддверие и видя каската на Ферети точно до радиостанцията. За миг спря и се огледа, пое си дълбоко дъх и след това продължи да тича след О'Нийл. Настигна го при една колона, където полковникът беше застанал приведен.

– Слушай – каза О'Нийл.

Даниел се задъхваше, но страхът му помагаше да го пра ви безшумно. Беше прекалено уплашен, за да слуша, затова просто гледаше как се ослушва О'Нийл.

– Добре – каза той, после се спусна и напредна с още шест колони за същия брой секунди. Ако беше изчакал още един миг, преди да го последва, Даниел щеше да види сянката, която падна върху мястото, където стояха. Вън от пирамидата някой надзърташе през един от правоъгълните прозорци по дължината на преддверието.

Това беше Скаара, качен на раменете на Набе. Той зърна фигурите на Ковалски и Браун, които пробягаха покрай прозореца. Когато отминаха, той скочи в пясъка и се устреми към следващия прозорец.

Вътре О'Нийл стоеше като истукан в сянката между двете колони и обмисляше кой е най-подходящият път към Старгейт. Даниел беше само на няколко крачки от него, облегнат на отсрещната колона, с лице към входа. Докато чакаше нарежданията на полковника, той забеляза, че нещо се движи в сумрака на пещероподобното преддверие. Но преди да отвори уста да каже нещо, О'Нийл се втурна зад ъгъла.

Даниел се прилепи към колоната и видя как огромната фигура излиза на светло. Даниел го разпозна веднага. Това беше Хорос, египетският бог на небето, божеството, което седеше до Ра и му помагаше да

отсъди стойността на човешките души в страната на мъртвите. Беше точно такъв, какъвто го изобразяваха древните египтяни – атлетично тяло на мъж и огромна глава на ястреб. Раменете, предмишниците и прасците му бяха облечени в броня. В ръцете си, покрити с метални ръкавици, той държеше оръжие, дълго близо метър и половина. Даниел не помръдна, докато фигурата не изчезна отново в сянката.

Малко по-назад Браун видя Ковалски да заобикаля една от колоните. Като преброи до две, той понечи да го последва, но изведнъж прас! Върху главата му с ужасен трясък се стовари нещо тежко. Браун се олюля и се свлече на колене. Отчаяно се опитваше да се изправи, мъчеше се да избяга, но от края на дългата метър и половина пушка избухна мощен взрив от бяла светлина и отнесе горната част на рамото му. От удара Браун изхвърча назад към една от колоните и се свлече там, кървящ и зашеметен.

– Браун, обади се – извика Ковалски, – къде си, бе, човек?

Браун го чу, но беше прекалено зашеметен, за да отговори, а и страшно го болеше. Той пропъзля с мъка по пода към светлината, процеждаща се през правоъгълните прозорчета.

Успя да се довлече до прозореца, през който надзърташе Скаара. Момчето, качило се отново на раменете на Набе, можа да види ужасяващо ясно как иззад ъгъла втори гвардеец – Хорос връхлита върху безпомощния войник. Той носеше дълго оръжие, подобно на скипър, който в единия си край се разширяваше като глава на кобра и ображдаше голям аметист, вграден в средата. Войнът вдигна оръжието – вид пушка – и стовари долния ѝ край върху врата на Браун.

Щом чу пронизителния писък на първия изстрел, О'Нийл се просна по очи на земята и запъзля. Стигна близо до края на преддверието, почти на входа на Голямата галерия, и зачака безшумно. Нямаше намерение да издава положението си, като вика на войниците.

Не можеше да стои там повече. Тръгна безшумно към входа, водещ към наклонената Голяма галерия, когато от тъмнината към него се устреми светло кълбо с големината на граната. Отскочи встрани и зарядът експлодира в стената зад него със страшна сила, а по пода се посипаха парчета гранит.

Ковалски изскочи от укритието си и стреля напосоки към мястото, откъдето беше видял да се изстрелва мощният залп. В този миг усети как някой изби пушката от ръцете му с един-единствен силен удар отстрани. Той се обърна и застана лице в лице с нападателя си. Това беше друг от войниците Хороси. Голямата глава на това същество –

стилизирано изображение на ястреб, изглеждаше направена от същия метал като бронята на тялото му. Непокритите части на тялото му бяха изключително мускулести.

Тъй като беше прекалено близо, за да стреля с дългата си пушка, воинът халоса с две ръце Ковалски по брадата и отметна главата му рязко назад. Ковалски успя да хване оръжието, преди противникът му да има време да отстъпи и да стреля. Дватама се счепкаха и Ковалски доби самоувереност. Ръкопашните схватки бяха негов специалитет, а противникът му, макар и опитен, не беше от неговата класа.

Ястребът имаше необикновено оръжие, което поставяше Ковалски в неравностойно положение. Докато двамата мъже се бореха за пушката, той ръгаше и удряше с острия си клон. Ковалски го отблъскваше, като натискаше пушката нагоре и атакуваше незащитения пояс на мъжа. Използвайки оръжието като допълнителна опорна точка, той нанесе зверски ритник в стомаха на другия мъж, от което онзи се преви на две. Ковалски изтръгна оръжието от ръцете му, но в мига, когато тръгна да атакува, изотзад върху главата му се стовари удар като от парен чук. Преди да загуби съзнание, Ковалски се извърна и срещна погледа на още един чифт безизразни птичи очи. Прекалено късно осъзна, че врагът работеше по двойки.

Даниел беше наблюдавал цялата сцена. Стоеше на няколко крачки встрани, вкаменен от ужас. Боят приключи толкова бързо, и сега Ковалски – най-силният човек, който познаваше, бе победен от тези невъзможни и въпреки всичко безкрайно познати същества. През цялото време, докато учеше египтология, и през ум не му беше минавало, че древните богове може и да са истински.

Докато отстъпваше бавно назад в мрака, той чувстваше как пулсът му оглушително блъска в тъпанчетата. Щом Ковалски падна, двойката Хороси се раздели и изчезна в тъмнината. Умът му запрепуска в хиляди посоки, а притокът на адреналин в кръвта му се засили многократно. Даниел си пое дълбоко дъх и се опита да се съсредоточи. Когато онова нещо се върне, каза си той, използвай пушката. Концентрирай се: насочи пушката към главата му, не към стомаха, Ковалски го изрита в стомаха – и след това дръпни спусъка.

Зад него имаше нещо. Той почувства как то бързо приближава иззад колоната, но преди да успее да реагира, то го хвана. Една силна ръка го сграбчи отзад през устата и дръпна главата му назад, за да оголи гърлото му. Очите на Даниел се ококориха като сребърни долари, сигурен беше, че песента му е изпята и очакваше всеки момент да усети как

леденото острие на ножа му прерязва гърлото.

В този момент дочу шепот:

– Нуждая се от помощта ти. – Устните на О'Нийл бяха буквално вътре в ухото му. – Отиваме при Старгейт и ти ще ме прикриваш, разбрано?

Полковникът почака, докато усети, че Даниел кимва за „да“, а след това хвана главата му под мишниците като футболна топка и се подаде зад колоната да огледа коридора. Брегът изглеждаше чист, затова той изправи Даниел и го блъсна в стената, за да привлече изцяло вниманието му.

Виждаше, че Даниел е на ръба да изперка, затова му заговори съзнателно спокойно, почти безгрижно.

– Слушай сега как ще го направим. Ще вървиш след мен напред, но непрекъснато ще се обръщаш назад и ще стреляш по всичко, което ни следи. Да тръгваме. Бързо.

Той се пресегна и свали предпазителя на пушката на Даниел. Секунда по-късно те вече тичаха с всички сили навътре в пирамидата.

Какво го караше да направи О'Нийл? – пищеше един глас в главата му. Та това беше Преддверието! Още бяха безкрайно далече от стаята на Старгейт, а останалата част от пътя щеше да бъде в пълен мрак. Даниел започна да забавя крачка, но изведнъж осъзна, че алтернативата на това да се държи за О'Нийл е да се изправи сам срещу Хоросите. Той увеличи скоростта си и се втурна извън обсега на последните слънчеви лъчи светлина, преминаващи през квадратните прозорци.

О'Нийл запали една шашка в движение и я размаха безразборно над главата си, за да стане по-трудна мишена. Веднага щом се ориентира, той запрати шашката като томахавка далеч напред. Когато минаха покрай нея, Даниел побърза да излезе от светлината, а след това се обърна и затича гърбом, за да гледа дали някой се опитва да ги проследи.

Прекосиха останалата част от Голямата галерия с максимална скорост. Когато реши, че навлизат в коридора с вградените в пода и тавана медальони, О'Нийл запали втора шашка. Задържа я докато стигнаха до вратата, а след това я запрати през коридора с медальоните към стаята на Старгейт. Преди още тя да спре да се търкаля, О'Нийл беше вътре в стаята с пушката напред и се оглеждаше на всички страни за врага. В стаята нямаше никого. Още имаше време.

О'Нийл изтича до количката с оборудването, като в движение извади от джоба си закривения инструмент. Даниел влезе в стаята секунда по-късно. Опитваше се да стои наблизо, опитваше се да остане жив.

– Върни се на вратата! – изсъска О'Нийл, без дори да се обърне.

– Полковник, видях онова нещо, което повали Ковал... В следващия момент Даниел успя да види само, че О'Нийл е насочил пистолета към главата му.

– Направи го или си мъртъв.

Даниел буквално отскочи назад. Сигурен беше, че О'Нийл говори сериозно. Той отстъпи, докато стигна до границата на кръга от светлината на факлите, после прилекна до високия вход. Насочи пушката си несигурно към сенките на Голямата галерия и зачака атаката на Хоросите. След малко погледна през рамо към О'Нийл.

– Какво правиш там? – Даниел виждаше, че О'Нийл човърка в пода на разтоварената количка с оборудване. – Хайде, О'Нийл, давай да се махаме оттук.

Без да му обръща внимание, полковникът продължи работата си, докато не отвори вратичката на тайното отделение вградено в количката. Беше готов да вкара оранжевия ключ.

Отделението беше празно. Цилиндриите бяха извадени, без да се задейства системата за обезопасяване, детонаторът. О'Нийл се взря невярващо в празната кухня. Там и в този момент той осъзна, че се е срещнал с враг, който го превъзхожда. Миг по-късно Даниел видя краката.

През вратата пристъпиха двама от огромните мъже-ястреби. Шлемовете им блестяха под химическата светлина на факлите. Те спряха на място. От тъмнината бавно излезе трето същество, по-високо с около трийсет сантиметра, и застана между тях с насочено оръжие. Даниел и О'Нийл го разпознаха веднага. Това бе Анубис, богът на мъртвите, с глава на чакал.

– Свали пушката, Джексън, всичко свърши. Даниел нервно се подчини на заповедта. Докато Анубис се приближаваше, Даниел за пръв път успя да разгледа лице в лице едно от тези неземни, ужасяващи, потресаващи същества. Войнът с глава на чакал крачеше помпозно и церемониално под светлината на факлите. Когато мина покрай него, Даниел успя да огледа това възплъщение от плът и желязо на онова, което винаги беше смятал за мит. Особено смущаваща беше главата на воина. Тя изглеждаше едновременно неорганична, изваяна от някакъв метал или подобен на кварц материал, и в същото време жива. Даниел си помисли, че може да е някакъв шлем, конструиран от биоморфен метал. Можеха ли да са киборги?

Анубис продължи да се приближава към О'Нийл. Когато стигна на една крачка от него, той плъзна дланта си от долната страна на дългата,

древна на вид пушка. Тясната цев на пушката доби конична форма в предната си част – оръжието беше готово за стрелба. О'Нийл не помръдна. Известно време двамата се взираха един в друг, сякаш се разпознаха, а след това странният воин даде знак на двамата Хороси.

Това бе зловещо подобно на рисунките, които Даниел видя предна вечер в катакомбите. Анубис беше водачът на останалите богове. Те като че ли работеха за него.

Двамата стражи – Хороси пристъпиха напред и всеки сграбчи с мощните си ръце по един от неканените гости за яката. Като придържаха ръцете им ниско до земята, те принудиха пленниците си да вървят наведени. Ако се препънеха, което се случваше и на двамата, Хоросите без усилия ги влачеха по пода.

Напуснаха стаята на Старгейт и влязоха в следващата – коридора с вградените в пода и тавана медальони. Стражите дотървиха американците върху големия кръгъл диск. О'Нийл, който не се противеше, за да печели време, забеляза, че чакалът нагласява нещо на бронирания си маншет.

На външната страна на китката му имаше издупчина с формата на скарабей, в която бе вграден голям, прозрачен скъпоценен камък. Чакалът натисна камъка. В следващата секунда тънък лъч синя светлина проряза тъмния коридор и свърза ръба на медальона с близнака му на тавана.

Лъчът премина по обиколката на медальоните и петимата мъже, застанали върху диска, бяха обградени от тънка като ципа завеса от трепкаща синя светлина.

Щом светлината завърши кръга и образува цилиндър, нагоре се устреми поток от ярка бяла светлина, която като че ли ги повдигна от земята. Даниел и О'Нийл почувстваха познато парещо изтръпване: внезапно бягство от затвора на гравитацията. Същото дезориентиращо усещане, което бяха изпитали по време на пътешествието си до тази планета през Старгейт. Медальоните очевидно работеха на същия принцип както и огромните кварцови пръстени.

Когато издигащата се бляскава бяла светлина стигна над главите им, те се озоваха в друга стая, застанали на идентичен медальон.

В почти пълната тъмнина Даниел си намести очилата и забеляза, че от три страни са заобиколени от разперените крила на някаква статуя. Надвисналата над тях заплашителна фигура беше висока поне два метра и половина и бе изработена от един единствен блок лъскав, черен камък. В лицето на неприятния им домакин Даниел разпозна Хнум – бога

с глава на овен.

Даниел правилно предположи, че се намират точно над стаята с медальоните, вътре в странния апарат, който беше кацнал отгоре на пирамидата. Стражът Хорос стисна още по-здраво яката на Даниел и зелената униформена риза се усука около врата му като въже.

И пак двамата с О'Нийл се запрепъваха с наведени до коленете си глави.

Придвижваха се по някакъв излъскан под. Бронята на стражите тихо подрънкваше в мрака. Акустиката подсказваше на Даниел, че стаята около тях е достатъчно голяма, за да накара тези шумове да изглеждат много незначителни. В тъмнината пред тях се разнесе звънът на някаква голяма камбана. Миг по-късно цялата зала се изпълни с нисък тътен, който звучеше като боботенето на механични тимпани. От няколко страни едновременно стаята беше пронизана от ослепителна светлина, щом огромните двадесетметрови панели по дебелиите външни стени на пирамидата започнаха да се отварят с плъзгане. Целият процес напомняше по изящност на дванадесет малки земетресения.

Намираха се в дълга правоъгълна зала с много висок таван, подобна на примитивна катедрала. От изящно изваяните тънки колони подпират тавана в единия край на стаята, ги гледаха огромни лица. Облицованият под представляваше сложна симетрична мозайка.

Докато панелите над главите им продължаваха да се плъзгат, Даниел съзря златен трон, изваян майсторски и инкрустиран със скъпоценни камъни. Тронът стоеше на платформа, до която водеха стълби. Точно над него висеше огромен диск с релефен уджат – Окото на Ра. Беше същият като онзи, който висеше на главния площад в Нагада, само дето този явно беше изработен от масивно злато. По средата на пътя към трона Хоросът дръпна рязко Даниел за яката и го накара да падне на колене на пода. О'Нийл за кратко се сборичка с пазача си, но Даниел го посъветва шепнешком да коленичи.

О'Нийл неохотно се обърна и бавно се отпусна на колене, като през цялото време гледеше предизвикателно Анубис и внимателно изграждаше у него погрешната представа, че се съпротивлява само символично, за собствено удовлетворение.

Слънчевата светлина вече се изливаше от всички страни и къпеше стаята в топъл, жълт блясък. От двете страни на трона струяха два снопа светлина и се сливаха в слънчевия диск. Зад трона се отвориха две врати и зад тях се разкри още една, по-малка стая.

През вратата влязоха деца между 2 и 19 години и в плътна група се

изкачиха на платформата с трона. Оскъдното им облекло беше като на древноегипетските придворни. Бяха босоноги, с много къси полички около бедрата и обсипани със скъпоценни огърлици около вратовете. Пазеха нещо в средата.

Когато децата се разпръснаха, посетителите видяха това, което бяха наобиколили – една смразяваща с приликата си статуя на най-върховния фараон, бога на слънцето Ра.

Това беше зашеметяващо произведение на изкуството, изработено изцяло от злато, инкрустирано навсякъде със скъпоценни камъни. Всеки детайл – дългата, сплетена брада, двете змии, извиващи се от накита за глава, изрисуваните очи – беше пресъздаден с поразително майсторство. Съвършено пропорционалните му ръце бяха склучени на гърдите и държаха традиционните символи на властта – гегата и млатилото. Овчарската гега символизираше Трудолубието, а млатилото въплъщаваше Господството, особено над робите.

Зловещото безизразно лице смъртно наподобяваше една от прочутите смъртни маски на Тутанкамон. Но само един поглед на тази стряскаща с живостта си статуя караше маската на Тот да изглежда аматьорска. Това много по-заплашително изображение превръщаше най-великия артефакт на египтяните в безнадеждно сантиментална карикатура.

Даниел се чудеше дали стражите ще му дадат възможност да се приближи и да огледа блестящия идол, когато той внезапно помръдна. Бавно и предпазливо нещото пристъпи напред. Съзнанието на Даниел изплува от дълбините на съсредоточението и той зяпна.

Фигурата – облечена по подобие на древните фараони, тръгна към трона със сурово изящество. На врата му висеше огърлица, отрупана с едри късове червен яспис и лъскав черен оникс. Около кръста му беше увита пола от корав бродат, която се спускаше до коленете.

– Царят на фараоните Ра – прошепна Даниел с нещо средно между ужас и наслада.

Двамата с О'Нийл се спогледаха, а после отново обърнаха погледи към странното същество, което продължаваше да се движи към трона доста бавно. Подобно на шлема на Анупис, кожата му сякаш едва-едва блестеше и излъчваше някакво призрачно сияние. Даниел се зачуди дали не е направен от същата неподлежаща на идентифициране материя като Старгейт.

Когато стигна до изящния трон, на двадесет крачки от гостите, фигурата внезапно седна с нормална човешка скорост и се наведе напред, за да ги огледа. Измина почти минута, преди Ра бавно да вдигне ръка и

да махне с пръст към Анубис. Войникът се подчини на заповедта, посегна към гърлото си и завъртя с показалец някакво малко копче. В същия момент голямата глава на чакал започна да се прибира назад от върха на муцуната. Страховитият шлем бе направен от някакъв „умен“ метал – сплав, способна да запамети и изпълни сложна последователност от команди. Част по част шлемът се отдръпваше назад със сложно надипляне, докато отдолу се показа човешко лице.

Красивото смръщено лице принадлежеше на едър млад мъж. Маската продължи да се сгъва назад и накрая се прибра в тънкия метален нагръдник около врата на младежа.

Американците не можеха да повярват. Никога не бяха виждали технология, която дори малко да се доближава до тази. Даниел нервно погледна към фараона, а малко след това Ра кимна лениво по посока на децата. Неразбираемата му наглед команда беше преведена сред бъркотия от настойчив шепот и не след дълго две деца на не повече от 10 години изнесоха голям поднос. Върху него, разглобено на съставни части, лежеше устройството, което О'Нийл очакваше да намери в тайното отделение на количката с оборудването.

Момчетата нервно се приближиха, колкото им позволи смелостта, сложиха таблата пред обречените посетители и изприпкаха обратно на безопасно място сред групата. Даниел внимателно разучаваше електронните части, без да е сигурен какво точно представляват. Той пошепна на О'Нийл, който не откъсваше поглед от мъжа.

– Какво е това нещо? – попита го той, без да очаква или да получи отговор. – Виж, тук има думи, приличат на упътване. – В следващия момент Даниел осъзна, че напечатаните думи са част от предупредителен етикет, международния символ за ядрена опасност. Не му отне много време, за да се сети какво има на таблата.

– Това е бомба, нали?

Първата реакция на Даниел беше гняв. Бомба? Как можеше О'Нийл да направи такова жестоко и глупаво нещо? Но това чувство бързо беше надвито от студените пръсти на страха, които го стиснаха за гърлото. Изведнъж му стана ясно, че двамата с О'Нийл всеки момент ще умрат.

Следващите няколко минути Даниел прекара в търсене на начин да се измъкне от положението. Реши, че ако му се удаде възможност, ще се опита да обясни, че няма нищо общо с бомбата. А също и това, че независимо какво ще се случи, за себе си той е получил всичко, заради което е дошъл. Беше разгадал древната загадка на пирамидите и доказал – поне на себе си, че теориите му за древния Египет са верни. Каквото и да

се случеше по-нататък, той беше спокоен. Разбира се, все още искаше да се измъкне от това място жив... Внезапно златната фигура се изправи на трона си. Миг след това цялото му тяло започна да се променя, кожата му загуби златистия си блясък, а шлемоподобната му маска започна да се надипля и се прибра отзад в накита му за глава. Когато странната трансформация завърши, пред тях застана красиво мургаво момче-мъж с дълга сплетена коса. Беше сигурно на не повече от двадесет години, със съвършени форми. Лицето му бе олицетворение на невинността.

Когато нежното лице се показа, войниците, които смятаха този младеж за свой бог, долепиха лица по пода по същия начин, както направиха миньорите, когато видяха медальона на Даниел. О'Нийл видя възможност да използва това, че всички очи са приковани в пода, и атакува мигновено. Той скочи срещу Анубис, като го блъсна в младежа и грабна пушката му. Преди още да се е опомнил, О'Нийл халоса Анубис по врата с приклада на пушката и го свали на земята. С едно бързо движение той плъзна ръка по долната страна на пушката, както беше направил Анубис, при което цевта ѝ се разшири и той стреля по Хороса до Даниел. Изстрелът улучи стража в рамото и го запрати на гладкия под.

При първите признаци на опасност Ра заповяда на децата да го наобиколят. Те бързо изградиха около водача си един вид щит от човешки тела.

Когато О'Нийл се извъртя, за да стреля, оръжието му се насочи срещу стена от ужасени деца. О'Нийл се поколеба. Знаеше, че би трябвало да стреля през децата, но нещо го спираше. Затова се обърна да стреля срещу втория Хорос, който точно зареждаше оръжието си.

Даниел с ужас видя, че вторият Хорос се прицелва в О'Нийл. Той бързо пристъпи в ничията земя между сражаващите се и изкрещя на езика на войника да не стреля. Но беше закъснял. Вторият Хорос изпразни пушката си и взривът разкъса корема на Даниел, който умря на място. Когато тялото му се свлече на пода, О'Нийл използва откритата се възможност и стреля. Стражът отхвъркна назад. Тогава О'Нийл направи втората си пагубна грешка – инстинктивно направи крачка към падналия си другар, въпреки че очевидно бе твърде късно да му помогне. Точно от този кратък момент на колебание и бездействие се нуждаеше Анубис, за да го атакува отзад. Когато О'Нийл се обърна отново към Ра, бе посрещнат от смазващ ритник в гърдите, който го изпрати през глава назад.

О'Нийл успя да се изправи на четири крака и изглеждаше готов да продължи да се бие. Анубис вече се приближаваше с активирани шлем.

Зад него воинът с ястребовата глава беше насочил оръжието си срещу О'Нийл. Полковникът се помъчи да се изправи на крака, но внезапно се свлече като чувал с картофи. Ра излезе иззад децата и даде незабележим сигнал на Анубис, който отиде при О'Нийл да го провери. В случай, че мъжът само се преструваше на изпаднал в безсъзнание, Анубис отстъпи и стовари приклада на пушката по главата му. Погледаха го известно време в очакване да помръдне, да даде знак, че още е жив. Анубис претърколи с крак О'Нийл по гръб и предпазливо клекна до него. С едната си ръка стисна носа на О'Нийл, а с другата му запуши устата, като по този начин спря притока на въздух. След това зачака.

О'Нийл не знаеше какво да прави. Даже и след зашеметяващия удар по главата той само се преструваше, че е в безсъзнание. Щом се прегрупираха, той прекрати съпротивата си, защото знаеше, че не може да победи. Сега Анубис му спираше дишането и той с цялото усилие на волята си се удържаше да не посегне към пушката на чакала. Отпусна се за минута, докато тялото му не започна да се разтърсва в конвулсии от липсата на кислород.

Щом разбраха, че още диша, Анубис си дръпна ръката. Най-доброто, на което можеше да се надява О'Нийл сега, бе, че ще го оставят жив, за да го измъчват. Това поне щеше да му остави някаква възможност да изпълни мисията си.

Минута по-късно О'Нийл усети как силната ръка на Анубис го сграбчва за яката и го повлича по пода на залата, като предпазна мярка на няколко крачки по-назад го придружаваше втори войник. Това означаваше, че О'Нийл не може да изненада врага си, но също така означаваше, че те се страхуват от него.

Все още заобиколен от свитата си от деца, Ра се приближи да огледа тялото на Даниел. Изстрелът беше пробил дупка в средата на гръдния му кош. Когато се наведе, Ра забеляза нещо, което страшно го ядоса. Той приклекна до обезобразеното тяло и се взря в медальона, висящ на врата на Даниел. Уджатът, Окото на Ра.

16 Гневът

Ферети изтъркваше метала на катарамата на колана си. От час и половина се опитваше да направи дори и малка драскотина в твърдата каменна стена. Искаше да я остави като знак за всеки нещастник, който бъде хвърлен там, след като той си отиде – по един или друг начин.

Дебелите кръстосани решетки на тавана – единственият вход или изход на влажната гробница – рязко се плъзнаха встрани. Онези, които още можеха да се държат на краката си, се изправиха, примирени с очакващата ги съдба. Но не се случи нищо. Ферети погледна нагоре към отвора в очакване на най-лошото. Вече му беше станало ясно, че трябва да са китайски акробати, за да се измъкнат оттук – четирима мъже, застанали един върху друг на раменете си може би щяха да успеят да достигнат решетките. За отключването им пък да не говорим. Не, имаше само един начин за излизане от тази адска дупка – някои отгоре да ти хвърли въжена стълба.

Точно тогава грубо пуснаха О'Нийл през отвора. Тялото на полковника, който беше в безсъзнание, падна като гюлле и се приземи с шумен плясък. Клетката беше пълна точно с толкова вода, че да не може да се легне. Пленниците трябваше да седят или стоят, а спокойният сън беше невъзможен.

Студената вода незабавно върна полковника в съзнание. Той се изправи и понечи да замахне, но чифт силни ръце се склучиха около него изотзад.

– Сър! Аз съм, Ковалски! Добре ли сте? О'Нийл спря да се бори и се огледа, докато очите му свикнаха с тъмнината на килията. Браун легеше по очи във водата. Поро също беше мъртъв и плаваше наблизо.

– А те? – попита той, но никой не му отговори.

– Ами Джексън? – попитаха едновременно Фриймън и Ферети.

О'Нийл седна и загледа за няколко секунди в тавана, като се чудеше как ще се изкатерят.

– Джексън е мъртъв – каза накрая той.

Застанала сама на върха на дюната, Малка хапка – мастаджът, който се беше влюбил в Даниел, зави към обедните слънца. Пастир четата стреснато се огледаха на всички страни за признаци на опасност. Като видя, че няма от какво да се страхуват, Скаара се обърна с лице към

дюната и изкрещя на мърлявото, мучащо животно да млъкне, а след това продължи търсенето на съкровища. Четирите хлапета се бяха натъкнали на изоставения базов лагер и трескаво изравяха от пясъка колкото се може повече от екипировката. Вече бяха открили сандъка с пушките. Знаеха какво да правят с тях, понеже бяха видели О'Нийл да използва един от тези стрелящи инструменти, но другите находки се оказаха доста по-озадачаващи – като кашонът с месните консерви, например. Миг преди това Набе, който не бе някакъв Айнщайн, беше изровил нещо като зелена купа със закачен за нея ремък. Нямаше представа за какво служи, докато Скаара не я дръпна от ръцете му и не я нахлупи на главата на по-голямото момче. Набе изпищя от радост, а кривите зъби щръкнаха от устата му, когато на лицето му разцъфна лъчезарна усмивка.

Вниманието им бе привлечено от силен шум, идващ откъм пирамидата. Всички обърнаха глави и видяха как един голям панел от външната стена се отмести и в постройката се отвори голяма кухня. Оттам изляяха два удаджета – едноместни самолети – и закръжиха на едно място. Малко след това отвътре се появи още един, по-голям самолет и се присъедини към другите два. Това беше достатъчно за Скаара.

– Удаджеее! Аба на вали, яла! – заповяда той.

Раби и Акса – другите две момчета, не се поколебаха. Те се хвърлиха през глава надолу по същия стръмен склон, по който се бе свлякъл Даниел предния ден. Скаара тъкмо се канеше да ги последва, когато забеляза, че Набе стои на върха на дюната, замръзнал като елен пред носещите гибел фарове. Той се върна на бегом и дръпна по-големия си приятел надолу по склона. Когато спряха да се търкалят, вече нямаша време да се покрият с пясък, преди трите самолета да минат над тях. За щастие пилотите не забелязаха момчетата, замръзнали по очи в пясъка. Наказанието за навлизане в забранената територия около пирамидата беше публична екзекуция. Момчетата обаче с ужас видяха, че самолетите летят право към Нагада. Задаваха се неприятности.

Отне им повече от час да натоварят мастаджа с всичко, което можеха да задигнат, и да се отправят към града. Много преди да влязат през главните порти, забелязаха, че пратениците на Ра са донесли гибелно съобщение на града. Към безветреното небе се издигаха десетина стълба черен дим и се разпростираха в облак над града. Когато се приближиха на няколко метра от града, един от самолетите се издигна право над крепостната стена и бавно се понесе над пустинята. Скоро към него се присъединиха другите два.

Един от пилотите Хороси забеляза момчетата и се надвеси да ги огледа. Момчетата се притискаха към мастаджа и гледаха нагоре към Хороса в кабината на малкия му самолет. Този Хорос летеше над тях точно като митичните същества, за които Скаара беше чувал и дори видял по стените на катакомбите. Войнът явно реши, че децата се връщат от мините, защото продължи удовлетворен.

Скаара скочи от животното и го преведе за юздите през главната порта, която бе широко отворена. Беше дори още по-лошо, отколкото се опасяваха. По широката улица, водеща към централния площад, цареше хаос и бъркотия. Някои от огньовете бяха потушени, но други продължаваха да бушуват, а неорганизираните опити за угасяването им само засилваха суматохата. Хората падаха на земята и биваха стъпквани. Имаше писъци, сълзи, паника. Навсякъде лежаха ранени.

Раби и Акса отведоха мастаджа на Даниел в корала на другия край на града, а Набе и Скаара тръгнаха през суматохата. Като вървяха покрай стените, така че да не бъдат съборени от мъжете, които се опитваха хаотично да потушат огньовете, двете момчета бавно напредваха по главната артерия на града.

Къщата на Набе беше една от онези, които още горяха. Момчетата кривнаха в един вход от другата страна на улицата, за да наблюдават хаотичните опити за борба с огъня. Скаара погледна в краката си и видя, че са стъпили в локва кръв. Зад тях до стената се бе стърчило момче, две-три години по-голямо от Скаара. Беше простреляно в хълбока, а кракът му бе силно обгорен. Те обърнаха момчето по гръб. Беше в безсъзнание. Набе разтърси момчето, за да го свести, но напразно. Без обсъждания решиха да го занесат някъде, където да му окажат помощ. Набе го вдигна и с помощта на Скаара го метна на гръб. Като прекрачваха падналите и заобикаляха мъже с пълни ведре в ръце, те с мъка си запробиваха път към централния площад – мястото, където трябваше да отидат децата, когато се разболееха или нараняха.

Положението на централния площад беше дори още по-трагично. И двете момчета бяха виждали мъртъвци, когато в минната кариера ставаха нещастни случаи, но не и нещо такова. Очевидно при набега си войниците на Ра бяха убивали безразборно, като особено много бяха беснели точно над това място. Навсякъде по паважа имаше кръв. Мъртвите тела на жертвите бяха нападали в неестествени, изкривени пози. Един самотен старец събираше трупове един по един, като ги влачеше през площада и ги трупаше до стената, която служеше за врата при детските игри, подобни на футбол.

Когато стигнаха детската клиника, видяха, че тя е опожарена и пуста. Скаара се огледа из двора за помощ. Имаше чувството, че е настъпил краят на света. Във всички посоки тичаха пищащи, плачещи жени, всяка втурнала се да открие най-милите си същества – деца, родители, съпруг – ужасени от мисълта, че при това безсмислено нападение са загубили всичко.

Най-накрая някой спря да им помогне. Беше Шаури, заварената сестра на Скаара. Тя дотича при момчетата, като се държеше за бузата, цялата обляна в кръв.

– Шаури, хар на-дона? – попита я той, но тя махна с ръка и отиде да види момчето на гърба на Набе. Скаара гледаше как от раната над дясното ѝ око се стичаше кръв. Щеше да остане грозен белег.

След малко тя се обърна и поведе Набе към стената с купчината мъртъвци. Когато видя накъде се е запътила, Скаара изпадна в истерична ярост. Дватама с Набе бяха открили момчето и щяха да го спасят, независимо с какво средство. Той я дръпна силно за ръката, за да я спре. С възможно най-спокойния си глас тя му обясни.

– Вече е мъртъв. Остави го при останалите и ела с мен – каза тя на техния език. Скаара не можеше да повярва на това, което виждаше навсякъде около себе си. Откриваше утеха във факта, че хората работеха заедно и си помагеха. И в това, че Шаури можеше да е толкова силна при организирането на спасителните операции. Независимо дали го знаеше или не, Шаури бе роден водач. Но изведнъж тя се обърна към Скаара и силната личност в нея отстъпи.

– Къде е Даниър? Кажи ми какво стана с Даниър! – попита дрезгаво тя.

Скаара не знаеше как да ѝ отговори. Не можеше да ѝ отговори. Тук вече имаше достатъчно мъка. Той се обърна разсеяно, сякаш не беше чул въпроса.

От престорената му разсеяност не остана и следа, когато вдигна поглед към огромния диск, окачен между сградите в далечния край на големия площад. Вързан за китките, в средата на медальона висеше разпънат Касуф. Скаара усети, че нещо го стяга за гърлото. Още преди Набе да се обърне да види какво става, Скаара вече тичаше нататък. Събралата се тълпа търсеше начин да свали пребития и окървавен старец безопасно на земята.

Мъжете на Нагада се славеха с издръжливостта и твърдостта си.

Стремяха се да бъдат като пясъка: стоици, твърди и способни да попиват всички дъждове – сълзите, които им изпращаха боговете. Скаара

беше на 15 години и мислеше, че вече е станал мъж, но видът на пребития му и унизен баща в миг го накара да избухне в неприкрит плач, като малко дете.

И колкото по-дълго плачеше, толкова повече се разгневяваше. Знаеше, че хората от града не са направили нищо лошо.

– Защо? Защо ни сполетя това? – попита той. Един от стоящите наблизо старейшини отговори:

– Посетителите. Те са причината. Лъжливи богове. Те ни подмамиха да ги възхваляваме и разгневиха всемогъщия Ра.

– Не, това не е вярно – възпротиви се Скаара.

– Вярно е. Ра се върна при нас. Разгневихме го с лъжливия си култ. Трябва да се покаем и да му служим покорно.

Скаара бе ядосан и объркан. Отказваше да повярва, че може да са замесени в това, дори непреднамерено. Искаше Касуф да му обясни. Може би Касуф щеше да успее да му изясни всичко.

Защо се бавеха толкова дълго и не го сваляха? Всички прозорци и балкони около диска бяха пълни с хора, които се опитваха да помогнат, но в действителност никой не правеше нищо. Мрежа от дебели въжета поддържаше каменния диск, който тежеше около един тон. Двата мъже се опитаха да се покатерят по долното въже, но от тежестта им оплетените от лозови пръчки и животински сухожилия въжета опасно се разтеглиха и поддадоха. Всички незабавно закрепяха – от балконите, от прозорците, от пасарела и отдолу, че са прекалено тежки и ще погубят и себе си, и стареца. Докато един от старейшините обясняваше план за спасяване с помощта на дълги дъски, други викаха неодобрително. Това беше тъпна, която се опитваше да спаси патриарха си с комитет.

Когато Скаара се върна от корала, вече бяха докарани две безполезни стълби, а група граждани бяха изпънали парче брезент отдолу като батут. С други думи, напредък нямаше.

Натоварен с впрегатни принадлежности за мастадж, той влезе в сградата и тичешком изкачи стълбите до покрива. Излезе на наклонената плоскост, понесъл седло и дълго въже, и внимателно започна да се придвижва към мястото, където за стряхата бяха завързани горните въжета, поддържащи медальона.

Подхлъзна се, като наближи, но успя да спре, когато краката му стигнаха до въжето. Някой си беше загубил тук обувката. Скаара се чудеше дали този някой е паднал. Реши да я вземе.

Като пазеше равновесие, със седлото в едната ръка и с обувката и въжето – в другата, той се изправи и стъпи с босия си крак на носещото

въже. При следващата му крачка сградата остана зад него. След това се стегна за това, което му предстоеше.

Когато тъпката от спасители видя как Скаара ходи по въжето, всички закрепяха като че ги колят. По прозорците отдолу разни хора се опитваха да го хванат за глезена, но Скаара спазваше правилото: не поглеждай надолу. Знаеше, че е опасно, но беше ядосан като никога досега. В момента не го интересуваше личната му безопасност. Воят на тъпката който не успя да го разконцентрира, постепенно започна да замира, колкото повече той се съсредоточаваше върху задачата си. Единият крак, после другият. Много по-трудно беше да върви по оградата на корала за мастаджи, отколкото по това широко въже, а Скаара не си спомняше скоро да е падал от нея. „Запази спокойствие, пази равновесие, почти стигна.“

На земята Шаури изтича на помощ при хората с брезента. Скаара беше изминал две трети от пътя към медальона и стигна до мястото, където се събираха много въжета. Те образуваха нещо като паяжина, през която трябваше да премине момчето.

Той закрепил крака си между въжето и диска. Когато усети, че ще може да се задържи, той се пусна през ръба и увисна лице в лице с баща си.

– Добре ли си? – попита момчето.

– Унижението е по-лошо от смъртта – отговори старецът и отвърна поглед, за да не гледа Скаара в очите.

Скаара никога не беше чувал Касуф да говори така. Нито пък беше виждал сълзи в очите му. Болно му беше, че мъжът, на когото се възхищаваше, е толкова съсипан, но се съсредоточи върху следващата си задача – да завърже здраво хамута около кръста на стареца.

– Изгърби се – каза той и старецът се напрегна да го направи. Въпреки че никога не беше работил с главата надолу, Скаара имаше доста опит с тези хамути и след минута вече го беше стегнал здраво около кръста на баща си. След това завърза въжето за обувката и го метна на тъпката на един от пасарелите.

– Ще го отрежа, пригответе се.

Всички способни ръце сграбчиха въжето. Скаара извади от ножницата дълъг нож и го показа на хората от пасарела. Щом водачът им кимна, Скаара се наведе и каза на баща си:

– Ще повисиш за секунда, докато стигна до второто въже.

Той преряза първото въже и Касуф се залюля на една китка. След миг и второто въже беше прерязано и Касуф, главният старейшина на

града, описа двайсетметрова дъга, а на връщане го пое гравитацията. Хората на пасарела изтеглиха стареца в безопасност, а след това се втурнаха към него, за да му окажат помощ.

Макар и да бяха силно развълнувани от това, че водачът им е спасен, хората избягваха да го гледат, за да му спестят неудобството. Предводителят на групата от пасарела събра въжето и след няколко хвърляния Скаара го улови. Завърза се с една примка и им извика да го смъкнат.

Когато увисна на десет метра от земята, той отново изненада всички.

– Дръжте ме – изкрещя той, измъкна се без предупреждение от примката и полетя като стрела надолу, сигурен, че Шаури, Набе и останалите ще го хванат в платнището.

„Ра е само един“

В дъното на стаята неподвижно и безшумно стоеше саркофагът. Изведнъж стените на древния полиран сандък бавно започнаха да се отварят и да полягат към пода. Щом падна страничната стена, от средата се издигна тесен плот. Върху него неподвижно лежеше човешка фигура, покрита с мокро платно, мъртвешки саван. Миг по-късно тялото на масата внезапно започна да се гърчи и да се задъхва за въздух. То се изправи и рязко отметна савана.

Даниел беше прероден. Трябваше му няколко минути, за да започне отново да диша нормално. Имаше чувството, че след кратката почивка диафрагмата и дробовете му са забравили какво трябва да правят. Той се отпусна зашеметен обратно на масата и се огледа да види къде е. Погледът му обходи зловещата, празна стая. Стресна се, като забеляза едно малко момче на около седем години, което търпеливо чакаше съживяването му.

Даниел с мъка се изправи, чувството му за равновесие бавно се възвръщаше. С кашляне и примигване той се изправи на крака и погледна детето, което му даде знак да го последва, а след това се обърна и излезе от стаята. Даниел се поколеба дали да се подчини.

Момчето го поведе към тронната зала, мястото на злощастната му среща с Ра, момчето-цар. Даниел си помисли, че сигурно доста дълго е спал. Чувстваше се бодър и силен физически. Въпреки оскъдната светлина и липсата на очилата му, той откри, че може ясно да фокусира всичко около себе си. Също като останалите деца, и момчето пред него беше почти голо. Носеше много къса препаска – египетска поличка, и тежка златна верижка около врата.

По пода пред тях премина котка. Миг по-късно Даниел забеляза друга котка, свита на кълбо на стълбите към трона. Извърна се да разгледа котката, която не изглеждаше по-различно от домашните животни, с които беше отраснал. Тя примигна мързеливо срещу него и извъртя глава. Когато Даниел отново се обърна към момчето, то беше изчезнало. Даниел тръгна надолу по коридора, докато стигна до широк вход.

Надникна вътре, за да открие още една чудна изненада. В тъмнината висяха широки платна от чисто бяла коприна, провесени от ниския таван чак досами пода. През процепите между платната на талози

излизаха големи облаци пара. Въздухът бе горещ и влажен като в сауна.

Прекалено любопитен, за да го е страх, Даниел навлезе в мъглата, дръпна платното и потъна още по-дълбоко в парата.

Пристъпи бавно напред, докато не откри източника на парата – плитък, идеално кръгъл басейн. Изпаренията се разделиха и той съзря обекта на целия този упадъчен разкош.

Ту видим, ту невидим зад издигащата се пара, Ра лежеше неподвижно, потопен до раменете в горещата вода, заобиколен от младите си прислужници. Въпреки че той по никакъв начин не реагира на влизането на възкръсналия си посетител, Даниел интуитивно долавяше, че е почувствал присъствието му. Направи още няколко крачки напред и заста на на самия край на басейна с размер на малко езеро.

Ра отвори очи и се втренчи в Даниел. Двамата дълго време се изучаваха. Накрая от водата се вдигна една капеша ръка. С небрежен жест Ра поиска робата си. Две от децата я донесоха близо до мястото, където стоеше Даниел.

Ра много бавно се надигна и с котешка грациозност тръгна през стигащата над коленете вода. Кожата му вече не беше златна, а по някакъв начин бе възвърнала естествения си цвят – цвета на прегорели бадеми, разпространен сред народите на Северна Африка.

Ако разказът по стените на катакомбите беше верен, голяят младеж, който плавно се приближаваше към него, беше на приблизително десет хиляди години. Само преди четиридесет и осем часа Даниел, известен с „безразсъдната изобретателност“ на академичните си идеи, щеше да отхвърли тази възможност. Но сега, изправен пред гъвкавото тяло на Ра, беше готов да повярва. Като замаян Даниел гледаше как загадъчното създание се носи към него през мъглата.

– Бях умрял, нали? – каза Даниел на езика, на който го бе научила Шаури.

Ра остави децата да го загърнат в робата му. Когато чу погрешно произнесените думи на Даниел, по лицето му премина нещо като усмивка.

– Затова избрах вашата раса. Телата ви се поправят толкова лесно.

Без да обръща повече внимание на посетителя си, Ра се обърна и бавно излезе от стаята.

Даниел и децата го последваха, Ра поведе странната процесия през тронната зала, нагоре по стълбите и покрай самия трон, и влезе в покоите си.

Стаята беше задръстена от фантастични произведения на

изкуството, красиви мебели и всевъзможни украшения. Докато минаваше покрай дълга мраморна маса, Ра небрежно привлече вниманието на Даниел към нея, като прокара пръст по повърхността ѝ.

На масата като музейни експонати бяха изложени пленените вещи на екипа. Пушки, пистолети, радиостанции, муниции, книгите на Даниел, една от които беше отворена, все едно, че някои я е чел. Най-зловещия артефакт в колекцията бе пълната камуфлажна униформа на един от мъжете, от ремъка на каската до връзките за обувки. В края на масата, на същия поднос, лежеше разглобената бомба. Когато Даниел вдигна поглед, Ра се взираше в него с неподправен интерес.

Той проговори на Даниел с тих глас, едновременно кадифен и дрезгав.

– Твоите хора много са напреднали, откак заминах – каза странното момче-монарх. – Вашият свят е станал опасен – той наблегна на последната дума.

Диалектът му като че ли беше малко по-различен от този на Шаури, вероятно „високият“ ранно египетски дворцов език. Даниел не разбираше всичко, но успяваше да схване значението на това, което му казваше Ра.

– Обуздали сте силата на атома – каза Ра и посочи разглобената бомба. – Но все още не разбирате напълно каква е моята мощ. Мощта, която се крие в кварца.

– Какво смятате да направите? – попита Даниел, започнал да схваща ужасния подтекст на думите на Ра... – Не трябваше да отваряте портата – просъска той. – Скоро ще изпратя оръжието ви обратно във вашия свят. Ще го сложа в пратка от безценния материал на тази планета. Това стократно ще увеличи разрушителната му мощ. – Устните му се изкривиха от кисела усмивка.

– Защо искате да направите това? – попита Даниел.

– Аз създадох вашата култура, езика ви, знанията, управлението ви. Създадох цялата ви цивилизация – обяви Ра, който се приближи стряскащо близо до Даниел, преди да каже: – А сега ще я унищожа.

Кръвта се отдръпна от лицето на Даниел. Нескритият ужас, изписан на лицето му, очевидно доставяше удоволствие на Ра, който още веднъж се усмихна и влезе в стая за обличане, с високи огледала по стените. Даниел го последва, като се опитваше да измисли някакъв убедителен аргумент, за да му докаже, че са дошли в мир. Задачата му доста се затрудняваше от таблата в края на масата, пълна с части от бомбата.

– Защо ми върнахте живота? – Даниел се чудеше дали все още има

изход.

– Имам нужда от теб. Двамата с теб ще върнем вярата, вярата на тези хора в силата на върховния им бог.

– Вярата ли? – Даниел не знаеше какво означават тези злокобни думи.

– Едно ранно откритие, което направих за вашата раса – прошепна той почти потайно. – Мит, вяра, навик. Контролът над тези неща дава повече сила от което и да било оръжие. – Ра вдигна ръце, за да може групата деца да му облече туниката през главата. – Мит, вяра, навик – повтори той. – Писар като теб би трябвало да помни тези думи.

Той се разположи на разкошно сгъваемо кресло, всеки сантиметър от което беше изрисуван със загадъчни хералдични символи, докато децата му обуваха сандалите.

– Ще ми се подчиниш пред очите на моя народ. Те ще станат свидетели на твоето покорство, докато убивам другарите ти.

Даниел се опита да се изсмее, но от гърлото му излезе само приглушено изхъхряне. Той погледна надменното момче-цар, както се гледа луд и попита:

– Ами ако откажа?

Ра спокойно обясни алтернативата.

– Тогава ще те унищожа заедно с всички, които са те виждали.

Децата още украсяваха Ра със скъпоценности, когато той прекъсна заниманията им и тръгна надолу по стълбите към Даниел. Продължи да се приближава, докато не стигна опасно близо, така че дъхът им почти се сля. Даниел инстинктивно се сви от страх, когато Ра вдигна ръка пред лицето му. Но тъй като беше упорит, се зарече следващия път да не трепне. И не помръдна, дори когато Ра докосна с пръст устните му и започна да го прокарва по брадата и гърлото, а след това и надолу по гърдите му. Ръката спря при медальона, който Даниел още носеше на врата си. Ра погледна диска, носещ името му, и нежно го обърна в ръката си, после отново прикова кехлибареножълтите си очи в тези на Даниел.

– Ра е само един – измърка той, дръпна верижката, скъса я, сваляйки печата си от врата на този омразен натрапник.

Въпреки че Скаара не ѝ каза какво са видели в пирамидата този следобед, Шаури почувства, че с Даниел се е случило нещо. Той щеше да се върне при нея, ако можеше. Въпреки че я беше отблъснал в нощта, когато я заведеха в стаята му, тя знаеше, че между тях съществува връзка, която никой от двамата не би могъл да планира, контролира или удържи. Заедно бяха открили тайния музей, забравената древна история

на нейния народ. Тази объркана, безпорядъчна летопис на събитията отпреди хилядолетия внезапно промени всичко в настоящето. Изведнъж всичко трябваше да бъде подложено на преоценка. Нито едно от тези неща нямаше да е възможно без него. Идването му тук я бе променило завинаги.

Тя отиде при катакомбите и влезе вътре със запалена свещ. Като си припомняше обясненията на Даниел за йероглифите, започна да чете и препрочита забравената история на своя народ. Сега вече знаеше защо са били забранени буквите – те притежаваха огромна мощ. Разбира се, Ра е искал да скрие истината за произхода си, тъй като той не бе божествен. Не е бил роден от слънцето и не е покорил Туат. Той беше просто същество, което искаше да оцелее на всяка цена. Цена, която Шаури вече не желаше да плаща.

18

В началото

Собствената му раса беше толкова коренно различна от човешкото тяло, което хареса за гостоприемник. В природата си неговите хора нямаха нищо подобно на състрадание, симпатия, любов или доброта. Тази раса съществуваше само за да оцелява и да придобива. След хиляди години такова съществуване, познанията им изглеждаха безкрайни, но все още им липсваше мъдрост. Неспирният им стремеж към натрупване на придобивки, познания, изкуство, наука и собственост в крайна сметка доведе до изчезването на расата им.

Когато хората от неговия свят изпуснаха последния си дъх, той беше на милиони светлинни години от дома, в отчаяно търсене на гостоприемник. Беше решен да не се остави на съдбата, сполетяла собствения му биологичен вид. Беше овладял технология за прехвърляне в друго същество, но трябваше да избира внимателно. Знаеше, че когато се всели в тялото на гостоприемника, ще придобие и някои черти от характера, от психиката му. Може би, ако познаваше задълбочено живота на това малко момче на име Ра, щеше да избере друг. А може би не.

Детството на Ра се оказа отлична подготовка за живота, който му беше отреден. Лесно му беше да тръгне право към ослепителната светлина и свирепия вятър, които се появиха неочаквано в пустинята в онази нощ преди стотици векове. Макар че и двамата му родители бяха живи, стана така, че израсна като сирак. Майка му беше луда, почти неспособна да се грижи за себе си. Баща му беше още по-зле – зъл, агресивен единак, който със седмици скиташе сам из пустинята. От най-ранна възраст момчето бе отгледано от цялото племе едновременно и принадлежеше отчасти на всички и на никого докрай. Тъй като не беше особено обичливо дете, никой не си правеше труда да го отглежда или приласкава. Докато останалите деца спяха сгушени между родителите си, Ра бе единственото момче на тази възраст, което разполагаше с отделна шатра. В тези условия той израсна почти като диво дете: необщителен, неотзивчив, недоверчив и силно агресивен. Нещата се влошиха, когато Ра поотрасна и започна да развива уменията си под натрапената опека на стареца, вожд на племето. Ненавиждаше това, че го отделяха от групата на ловците и го принуждаваха да прекарва дните си в пещерите в занимания с магия. Чувстваше се напълно самотен и дълбоко намрази

всички около себе си. Когато страховитите светлини прерязаха нощното небе, той нямаше представа какво може да го чака от другата страна, но беше готов да замени съдбата си за която и да е друга.

Омразата към собствения му народ му беше от полза, тъй като кога-то момчето се превърна във фараон, не възникнаха вътрешни конфликти. Нямаше да изпитва вина или угризения, когато хората бъдеха заставени да се трудят до изнемогване. Всъщност най-силната черта, която прие от това странно момче, беше странното ново чувство на удоволствие. Ра вече беше част от него и заедно те се превърнаха в слънчевия бог, когото тази примитивна човешка раса трябваше да боготвори и от когото трябваше да се страхува.

Фараонът бързо се научи да управлява тези същества. В обучението му имаше два основни аспекта. Първият беше как да спечели и да поддържа монопол върху насилието. Или ако не монопол, то поне съкрушителна способност да унищожава противниците си. Свитата му от войници и елитни гвардейци разбираше, че ако им заповяда да си прережат гърлата, трябваше да се подчинят, но Ра рядко ги подлагаше на това изпитание.

В кратките сблъсъци с някои от поробените народи Ра се научи да води война и да отвръща на удара с опустошителна, безпощадна мощ. В това той достигна забележително съвършенство.

Вторият аспект засягаше психологията на управлението. След като се научи да властва с желязна ръка, той се приучи и да ѝ нахлузва кадифена ръкавица. Въпреки че насилието имаше незабавен резултат, митът, вярата и религията бяха по-силните оръжия, с които разполагаше. Чрез онова, което попи от момчето, фараонът вникна в страховете и слабостите на тези хора и безжалостно започна да ги използва. Направи така, че да заприлича на известната сега маска на Тутанкамон, което стана и единственият му образ за пред хората. Само елитната му свита щеше да има привилегиата да вижда истинското лице на Ра.

Стражите му също трябваше да бъдат преобразени. За да му служат успешно, те също трябваше да въздействат на страховете на хората. Посредством митологията на тези примитивни хора фараонът научи, че чакалът заема особено място в кошмарите им. Най-личният му гвардеец, любимецът на царя, щеше да се показва пред хората само с глава на чакал и щеше да е известен като Анубис, лодкарят с глава на чакал, който отвежда душите на мъртвите в ада. Останалата част от стражите му също щяха да приемат някакъв измамен образ, като многото Хороси с ястребови глави, а също и стражите с ликовете на Тот и на Рамзес. Всичко

това се градеше на тяхната митология. Сложна митологическа мрежа, изплетена от самия господар – Ра, бога на слънцето.

Той познаваше силата на митологията, защото тя съществуваше някъде дълбоко в него, в онзи дял от Ра, който беше приел. За пръв път през цялото си съществуване той започна да сънува. Понякога тревожни сънища, понякога приятни и успокоителни. Това бе странно ново усещане, което той много силно харесваше.

В съня си се озова в просторна подземна зала с великолепно изрисувани стени. Невидими музиканти свиреха омайна мелодия. В средата на стаята имаше огромни везни. Той седеше в едно от блюдата на везната. Изведнъж стаята се изпълни с хиляди хора, които се редяха, за да се претеглят. Подразбираше се, че везните измерват не тежестта на тялото, а стойността на човешката душа – „Ка“. Един по един те се качваха на блюдото. Ра откри, че може да манипулира устройството както му скимне, като го накланя според желанието си. Хората в залата също осъзнаха това и започнаха да се накамарват на тъпци от другата страна на везната. Независимо колко души се качваха на блюдото обаче, везните отчитаха, че слабичкото момче е по-тежко.

Ра не само бе създал своя собствена митология, но и постепенно сам започваше да вярва в нея.

През първите няколко месеца след пристигането му на Земята, хората от пустинята бяха спохождани от силновъздействащи и обезпокоителни сънища. В тях те виждаха как самото слънце се разцепва на две и ражда на земята един жив бог. Нощ след нощ се повтаряше тази страховита случка на едно каменно плато недалеч от бреговете на голямата река. Мястото, което по-късно щеше да се нарече Хелиополис. Далеч на юг планинският народ на нубийците и пастирите от Судан, вдъхновени от завладяващата красота на общото си видение, се запътиха на север по бреговете на Нил в търсене на мястото от сънищата си. Други дойдоха от запад, от Сахара. От север чак от Сирия и Палестина хората събираха покъщнината си и поемаха натам. Прииждаха върху гърбовете на камили или след стада кози, натоварени с подправки, копия и деца. Стичаха се към това място, без да имат общ език, без да имат нищо общо помежду си, освен сънищата и изгарящото желание, което те бяха оставили в сърцата им. По пътя – с рисунки в пръстта и жестове с ръце – те си разменяха истории за разстоянията, които са изминали, и за преживените опасности. Едни след други прииждаха на вълни до основата на платото и никой от тях не знаеше за какво точно са дошли. С всяка следваща пристигнала група, която разказваше за преживелиците си, чудото се

потвърждаваше отново.

Те се събираха в нагъчкан, безреден мръсен лагер, който се разпротря по бреговете на реката с километри. Тази окаяна, ликуваща сбирщина образува и първия метрополис на планетата, или по-скоро теополис, тъй като беше град на бога.

Колкото и въздействащи да бяха, ослепителните сънища не бяха подготвили хората за зашеметяващото величие на това, което се случи в действителност. Докато градът спеше – богатите сгушени на земята редом с немитите, луната бе затулена от някаква сянка. Скоро излязоха ветровете и ослепителен порой от светлина се изля върху набързо стъкмения град. Хората тръгнаха след светлината на запад от града, като тичаха с всички сили и се бореа да излязат напред, изгарящи от нетърпение да посрещнат своя бог на Земята. Тичаха през глава към светлината, като закриваха очите си. И тогава го намериха – в средата на ослепителния блясък, облян от светлина, чиято яркост заличаваше всички цветове, стоеше богът на слънцето Ра. Цялото му тяло бе изваяно от чисто злато, блестящо с ослепителна яркост. Беше заобиколен от свита коленичили слуги. Когато се изправиха, тези почитателни фигури надълбоко посяха в душите на хората семената на страха. Всеки от тях имаше тяло на човек, но с огромна животинска глава. Менажерията от животински духове, която тези хора скоро щяха да опознаят изключително добре: Хнум – овенът; Себак – крокодилът; Хорос – ястребът; Апис – бикът; Анубис – чакалът; Хатор – котаракът и Амит – странното животно, познато като „поглъщача“. Те съставляваха внушителна и обезкуражаваща свита. Хората спонтанно се проснаха по очи в пясъка и мократа трева и се разплакаха, изумени от чудото. Този момент се запечата толкова дълбоко и неизличително в съзнанието им, че стотици поколения по-късно, дълго след като тази сцена целенасочено бе изличена от паметта им, човешките същества продължаваха да жадуват за повторението ѝ, за присигането на мечтания месия.

Това не бе единственото наследство, което Ра щеше да завещае на по-нататъшната история на Земята.

Боготворящите го нарекоха Ра-хотеп-кан, бога на слънцето, защото се беше появил от светлина, ярка като слънчевата. Ра не се възпротиви, тъй като това не противоречеше на мита, според който ги бе подготвил да живеят. Разказа им, че е бил на някакво място, наречено Туат – страната на мъртвите. След като покорил тази страна, той превърнал живеещите там животни-богове в свои слуги. Призова хората от злочестия град да посветят любовта и труда си на него и неговите дела. Обеща им,

че когато умрат, ще бъдат съпроводени до Туат от слугата му Анубис и там душите им – техните „Ка“, ще бъдат претеглени на везни. Ако починалият е живял благочестиво в служба на Ра, той ще остане завинаги в страната на мъртвите. Ако не, Амит поглъщачът ще ги очаква наблизко.

Строежът на голямата пирамида започна почти незабавно. Хората го правеха с желание, с благодарност, за Ра. Те се учеха и работеха под надзора на боговете с животински глави, и най-вече на Тот, ибиса, бога на писарите, сънищата и магията. Проектът за пирамидата беше най-грандиозният и сложен замисъл, предприеман на планетата, и представляваше преобразяващо преживяване за хората, които я изграждаха.

Ра виждаше, че те са мотивирани от някаква смес от любов и страх. Тези необразовани, едва цивилизовани работници се научиха да работят и мислят заедно, да вадят и дялат камъни, да мъкнат тежкия си товар през пустинята, и издигнаха пирамидата за по-малко от половината от времето, което щеше да е необходимо хиляди години по-късно за построяването на много по-малки постройки.

Когато строежът беше почти напълно завършен, Ра изнесе от космическия си кораб огромен пръстен от кварц, Старгейт. Тази Звездна порта беше инсталирана вътре в пирамидата, в построената специално за нея стая. По това време по-голямата част от работниците на Ра бяха родени в мизерния град, синове и дъщери на онези, които бяха дошли тук като благочестиви поклонници. За това второ поколение строежът заприличваше все по-малко на свещен труд и все повече на тежка, безсмыслена работа. Те не изповядваха същото съляпо подчинение към Ра и предпочитаха да посетят местата, напуснати внезапно от родителите им преди години, и да разговарят с онези, които бяха решили да не следват сънищата си. Не можеха вече да работят с радост, когато прекарваха нощите си в глада и мърсотията на разрастващия се град от коптори. Като ежедневни свидетели на приказния разкош, в който тънеше царят им, те започнаха да искат повече за себе си. И каква беше наградата им след завършването на този грандиозен шедьовър? Малка група хора водеше таен дневник, описващ в детайли истината за Ра и произхода му. От някой от елитната свита на Ра беше изтекла информация и тези млади бунтовници нямаше да оставят това знание да потъне в забрава.

В нощта, когато беше обявено завършването на пирамидата, Ра премина със свитата си от пазачи през ликуващия, празничен град, за да избере хора, на които щеше да бъде оказана „специална чест“, те бяха закарани в пирамидата и изпратени през Старгейт, и никой повече не ги видя.

Това набиране на хора продължи месеци. Най-напред фанатиците в града се стичаха по улиците и молеха да бъдат избрани. Много от тези доброволци бяха възрастни хора, които бяха подминавани в търсене на по-силни, по-млади тела. Онези, които работеха в пирамидата, разказваха, че избранниците всъщност насила биват прекарвани през огромния пръстен и изпращани в далечни пустини, за да строят други пирамиди. Ра бързаше прекалено много и забравяше собствените си правила за митологията. През следващите седмици и месеци хората започнаха да се страхуват от честите обиколки на Ра из града. Младите хора тайно бягаха надалеч. Въпреки предаността на хората към него, непрекъснатите сцени на откъсване на деца от семействата им започнаха да сеят семената на омразата срещу Ра. След това през Портата достигнаха настойчиви слухове за бунт на някаква друга планета и се разнесоха из града. Разправяше се, че Хатор – котаракът, е изтребил цялата колония и я е потопил в море от кръв.

Ра започна да отсъства цели седмици от града в трескаво заселване на нови колонии. Нуждата му от още кварцов материал бе ненаситна. Той му трябваше не само за зареждане на саркофага, който щеше да му осигури вечен живот. С разширяването на властта му любимците му се нуждаеха от нови мощности. Затова трябваше да се заселват все нови и нови минни колонии. При отсъствието си от Земята обаче, той оставяше стражите да се занимават с все по-тежкия проблем с дисциплината. Когато се връщаше, се избираха нови „стотици“ от най-здравите му поданици, за да го придружат в пирамидата, където изчезваха завинаги. С нарастването на недоволството започна да се организира съпротива.

Един от заговорите включваше стотици хора – достатъчно, за да може слухът за него да достигне до Ра посредством мрежата му от шпиони. Но надменният деспот реши да не обръща внимание на тази заплаха. Убеден в своята непобедимост, той лично тръгна да обикаля из калния и вонящ град, като посочваше онези, които беше избрал. Когато гражданите се изпокриха в копторите си, Ра заповяда на стражите да ги извлекат навън. Зад стените на малка постройка от кал и тухли конспираторите обсъждаха планове си. Верните слуги на Ра обаче не обърнаха никакво внимание на надрасканата на ръка карта на вътрешността на пирамидата. Те извлякоха навън мъжете – десетина от главните участници в заговора – и ги строиха в редица. Един от тях беше избран и изпратен през Портата на мястото, където щеше да се основе Нагада.

Когато слугите в двореца дадоха сигнал, че Ра е заминал, заговорниците нахлуха в пирамидата, избиха последните няколко стражи с

животински образ и разрушиха Старгейт. Часове наред се мъчиха да я разбият с чукове, но не успяха да оставят и драскотина. Затова в крайна сметка я завлякоха в пустинята и я заровиха под първите срещнати тежки камъни. Месеци след това бяха издялани и положени покривните камъни. Когато докараха огромните покривни камъни, с които веднъж завинаги щяха да заровят Портата, размазаното тяло на Анубис вече беше положено.

Оттогава никой повече не видя Ра на Земята. Сплотеното някога общество, което спонтанно се беше появило в пустинята, се разпадна като мираж. Тези, които заровиха Старгейт, водиха ожесточени, кървави битки с онези, които останаха верни на Ра, докато на това място се възцари пълен хаос.

Казват, че децата рядко слушат родителите си, но винаги повтарят грешките им. Това важеше и за владетелите, които наследиха Ра. Въпреки че омразата към него беше жестока, а поражението му – пълно, владетелите след Ра повтаряха всеки аспект от царуването му и оставяха за наследство на идващите поколения садистични и мъчителни примери за политическо управление.

Знанието е сила

Шаури я нямаше от няколко часа, когато Скаара, Набе, Раби и Акса дойдоха в катакомбите да я търсят. Тя седеше в малката изрисувана стая – тайния музей, и оплакваше Даниел.

Когато чу, че момчетата се приближават, тя си помисли да ги отпрати, но след миг вече знаеше какво да прави. Нареди им да насядат около нея. Тъй като все още се страхуваха да не бъдат открити в това несвято място, те с притеснение се подчиниха. Щом всички седнаха, тя започна да им чете отдавна забравената история на народа им, като се опитваше да не пропусне нищо от това, което Даниел я беше научил.

Докато четеше думите и разясняваше картините, гласът ѝ ставаше все по-сигурен и по-силен. Въпреки че беше чувала историята, когато Даниел ѝ я прочете, този път, когато думите излизаха от собствената ѝ уста, тя се изпълни с решимост. Сякаш пречистена, тя им каза, че няма да допусне животът ѝ да продължи така. Трябваше да направят нещо! В един единствен час момчетата станаха мъже. Знанието е сила и докато пред тях се разкриваше историята, те ставаха силни.

За Скаара разказът потвърди нещо, което като че ли знаеше инстинктивно. Потвърди подозренията и въпросите, които си бе задавал от дете, изтри всички съмнения, които го измъчваха. И той побесня. Разгневи се заради всички избити от войниците на Ра. Заради лъжите, заради поколенията, които бяха изживели живота си не в служба на бога, а като роби.

Тогава той се закле да посвети остатъка от живота си на борбата срещу тази несправедливост.

Подготовленията продължиха през цялата нощ. Организаторите на събитието бяха дошли по изгрев, най-ранния разрешен час. Касуф бе сред първите, дошли при пирамидата с един мастадж и сега наблюдаваше подготовленията за церемонията от стола си, встрани от биещите барабаните.

Щом третото слънце се показа на хоризонта и официално настъпи утрото, хиляди нагадци се събраха около пирамидата – страховитото и величествено обиталище на живия бог. Морето от хора се трупаше около рампата, по която доставяха кварц в пирамидата. Постоянен поток от посетители попълваше все повече пространството, а докдето стигаше

погледът можеха да се видят прииждащи.

От върха на централния вход до платформата бяха спуснати копринени воали, които затулваха гледката вътре в сградата.

Тълпата изведнъж притихна, когато един от воалите се дръпна и двойка Хороси с ястребови шлемове избутаха пленниците навън. Те носеха дългите си, блестящи оръжия-пулс пушки. Американците бяха сбутани по рампата към обелиските.

Само четирима от членовете на групата бяха още живи:

О'Нийл, Ковалски, Ферети и Фриймън. При нормални условия, те веднага биха се възползвали от отвореното пространство, биха контраатакували и после за секунди изчезнали.

Но боят, а след това и всичкото онова стоене във водния кладенец, бяха изсмукали силите им, а и нямаше къде да бягат. Отвсякъде бяха обградени от тълпата от Нагада. Стояха на рампата като група зомбита. Единствен О'Нийл беше съхранил отчасти енергията си, може би от чиста злоба и твърдоглава решителност да не се предава. Освен двойката гвардейци насреща им, отвътре излязоха още четирима пазачи и заеха позиция на рампата. За една нощ полковникът сякаш беше отслабнал двадесет кило и беше остарял с десет години.

Един Хорос мина зад пленените войници и с приклада на оръжието си подкоси Фриймън през треперещите му и без това колена.

– Всички на колена – извика О'Нийл и сам коленичи.

Хоросът изглеждаше разочарован, когато цялата група последва командира си. Той приближи шлема си до лицето на О'Нийл и започна да го зяпа изпитателно. Погледът му беше по-свиреп от този на сержант, но не толкова, че да уплаши полковника.

Както и повечето в процесията, Шаури носеше широка безцветна роба с нахлупена над очите ѝ качулка. Тя се промуши през тълпата, докато не установи зрителен контакт със Скаара и Набе, които стояха на отсрещната страна на рампата.

Скаара зяпаше разсеяно към божествените Хороси и когато се увери, че гвардейците не гледат, се престори, че киха. Питаше Шаури къде е Даниел. Изразът на лицето ѝ трябваше да му каже да не се безпокои, но вътре в себе си тя се боеше от най-лошото.

Изведнъж цялото внимание се насочи към входа. Една от слугините на Ра се показа зад копринените драперии. Това бе около деветгодишно момиче. Жителите на Нагада не бяха виждали подобно нещо. За разлика от техните одежди, които ги покриваха от главата до петите, тя беше почти гола. И малкото, с което бе облечена, беше извънредно красиво.

Разноцветна къса пола и обсипана със скъпоценности огърлица. Дългата й права коса бе хваната на дебела опашка.

Момичето вървеше по рампата, приковало очи в земята, съсредоточено да не се отклони от целта си. Задължението й беше да каже на барабанчиците от Нагада да започват. Дошла още като невръстно дете в пирамидата, тя не беше виждала хора, които живееха извън двореца. Нито пък искаше да ги вижда. Бе научена, че миньорите са мръсни, разнасящи зарази роби, във всяко отношение по-низши от тези, които живееха близо до Ра. Впечатляващият контраст между нейната красота и изнурения вид на тези хора само подсилваше стереотипите, на които беше научена.

Тя разпозна водача на хората с барабани и изрецитира заповедта си. В последната секунда се загледа в очите му и застина пред гледката. Тоzi мъж не беше само ужасяващо грозен по дворецовите стандарти, но и невероятно стар. Може би около четиридесет годишен!

Въпреки че бяха чували за старостта, тя и другарите й не бяха виждали някой по-възрастен от Ра, който беше вечно на двадесет. Щом децата от двора достигнеха двадесет, някои от тях биваха избирани за Хороси, а най-добрите бойци имаха шанса да станат новия помощник на Ра, Анубис. Имаше само един път да се достигне до тази висока титла – като убиеш предишния Анубис. Децата, които не ставаха стражи, биваха отвеждани някъде, но никой не знаеше къде.

Момичето се отдръпна от ужасния човек със сбръчкана от слънцето кожа. Два пъти преди това тя бе виждала да се доставя кварц, но винаги от височината на кораба. Оттам миньорите изглеждаха като черни точки, анонимни мравки-работнички. Внезапно тя разбра какво значи да остарееш.

Тя се обърна и забърза към другия край на рампата, където тъкмо се бяха появили и другите деца и примигваха срещу слънцата.

Барабаните и тимпаните започнаха да заглушават шума от тълпата и насочиха вниманието към входа. Последва патетична сцена – добре скалъпена религиозно-политическа манипулация, в която Ра се прекланяше пред Ра. Най-лошото беше, че Ра принуждаваше един цял народ да го чества в някаква церемония, прилична на тържествата преди колежански мач. Американците се погнусиха от тази натруфена и бездарна аранжировка. Дългите драперии от коприна се бяха вдигнали, за да открият трона, поставен върху носилка. Двама от гвардейците го повдигнаха и изнесоха на слънчева светлина.

След малко от входа се появи и застрашителният Анубис, водещ

пред себе си Даниел. Американските войници, коленичили на 50 метра от входа се спогледаха недоумяващо. О'Нийл гледаше сякаш вижда призрак и в известен смисъл беше точно така.

– Нали каза, че е мъртъв – изръмжа Ковалски на командира си, изцяло загубил доверие към него.

О'Нийл не знаеше какво да отвърне. В тази картина имаше нещо нередно. Беше видял гърдите и стомаха на Даниел, направени на кайма от куршумите. Никой не би могъл да оживее след такива поражения. Но имаше и още нещо – сега Даниел изглеждаше дори подмладен. Нямаше очила, но не се мотаеше като слепец наоколо. През главата на О'Нийл мина една идея. Този Даниел Джексън, който сега стоеше до Анубис и изглеждаше свеж и подмладен, можеше да е фалшив. Или пък да е някаква илюзия, скалпена от Ра. Впечатлението му се засилваше и от факта, че Даниел дори не ги поглеждаше.

Щом го зърна, Шаури едва удържа желанието си да го извика. Вместо това тя погледна притеснено през рампата и кимна на брат си. Скаара и Набе си пробиха път през тълпата, за да заемат удобна позиция. Шаури вече беше на мястото си.

Анубис застана на средата на платформата и разпери мощните си ръце, давайки знак на барабаните да спрат. Беше ред на Касуф.

Придружен от двамина нагадски старейшини, Касуф се покачи на платформата и застана недалеч от войниците, които бяха коленичили като жертви за заколение. Старият жрец беше с видимо подуто лице, разкриващо само част от мъченията, на които беше подложен. Беше заплашен, че ако не участва в церемонията, на подобни изтезания ще бъдат подложени още от неговите хора.

Тълпата седеше притихнала. Внезапно Касуф заговори. С все сила той изрече името на Ра. Щом чуха да се произнеса името на страховития им цар, хилядите се проснаха на земята със заровени в пясъка лица.

Даниел, обикновено любопитен и нетърпелив, сега бе потънал в размисъл. Погледът му се рееше над телата, докато Анубис не го повали с мощен ритник. Всички трябва да се поклонят пред Ра.

Касуф изпя по памет един кратък псалм в прослава на царя-бог. Накрая на песента той се обърна с въпрос към простряното множество. Те отвърнаха с проглушаващ вик. – Ра, саадам йемалах нет!

Тази сцена се повтори няколко пъти. И изведнъж, сякаш подчинявайки се на зова отвътре, се появи една златна фигура. Това бе самият Ра в златната си одежда. Той се движеше бавно, блестеше на слънцето и плуваше, сякаш бе образ от някой сън. Стигна до трона си и деликатно

седна отгоре, обкръжен от любимите си деца. Заедно с това и множеството започна да се надига. Всички знаеха какво ще последва и въпреки че то ги разяряваше, никой не се осмеляваше да изрази чувствата си.

Анубис изостави за момент Даниел и се доближи до Ра. Коленичи и му поднесе ритуално оръжието си. Ра кимна, после с театрален жест протегна ръка и посочи към Даниел. Анубис се поклони още веднъж, преди да се върне от мястото си.

Докато се разиграваше този маскарад, Скаара правеше всичко възможно, за да привлече вниманието на Даниел. Не можеше просто да му извика. Анубис стоеше наблизко, а и гвардейците се взираха внимателно в тълпата. Скаара кашляше, чешеше се по главата, кихаше, но нищо не помагаше.

Даниел гледаше през цялото време в краката си, потънал в мисли. Естествено, с морските пехотинци не го свързваше любов, но не можеше да си представи, че ще ги убие. И все пак при тези обстоятелства това като че ли бе единственото възможно развитие на нещата. Той разбираше, че пленените войници са загубени, както и той самият. Можеше да откаже да дръпне спусъка, но тогава Ра щеше да изпълни закана си и да убие „всички, които са го виждали“.

Дилемата беше мъчителна и поради това, че Даниел бе поел отговорност. Не каза цялата истина на генерал Уест, когато той го попита дали ще може да върне хората обратно. Дигиталните снимки от втория Старгейт, направени от П. А. Л. С., бяха достатъчно ясни: в стаята не се виждаше картуш или друго надеждно средство, чрез което да се определят новите координати за завръщането. Той предположи, че Уест ще изпрати група, независимо дали Даниел е с тях или не. Беше готов да рискува, за да задоволи любопитството си, без, разбира се, да се съобразява с последиците за другите. Сега някой трябваше да плати скъпо за този егоизъм и прекалено любопитство.

Той вдигна поглед и видя войниците. Всички го гледаха. О'Нийл реши, че Даниел не ги гледа в очите, защото е приел някакви фалшиви обещания от Ра.

Скаара възприе поведението на Даниел като израз на отчаяние, точно когато се опитваше да му вдъхне някаква надежда. Всъщност Даниел се опитваше да събере сили за по-малката от двете злини.

С пресилен жест, достатъчно широк, че да се види и от задните в тълпата, Анубис връчи пушката на Даниел и го тласна към войниците. На Даниел му се зави свят, докато вървеше по рампата и мислеше каква алтернатива би могъл да предложи, какво споразумение да сключи с

детето-тиран, така че да спаси спътниците си, робите наоколо, а и Земята, която явно щеше да е следващата цел. Тогава Анубис го спря. Изправен лице в лице с войниците, той виждаше устните им да се движат в молби, заплахи, идеи, но не ги чуваше. Усети, че Анубис му тика пушката в ръцете и ги наглася върху спусъка. Светлината от трите слънца осветяваше ярко наоколо, лъчите им се забиваха като нокти в очите.

Изведнъж той осъзна, че нещо отразява светлината отдолу, някакво бижу или лъскаво копче. Колко иронично, че такава дреболия можеше да привлече вниманието му в миг като този, когато животът на хиляди хора зависеше от него. И все пак той излезе от вцепенението си, за да се заеме с този незначителен детайл. Докато Анубис се завръщаше на мястото си до трона, оставяйки Даниел под охраната на гвардейците-Хороси, той погледна надолу, видя Скаара да му светва в очите със запалката на О'Нийл.

Щом привлече вниманието му, Скаара разтвори дрехата си и му показа прибраната от базовия лагер пушка. След това насочи погледа на Даниел към другата страна на рампата. Там видя Шаури и момчетата. Те му се усмихваха и също показваха прикритите си оръжия. Даниел им кимна, че е разбрал всичко.

Той излезе от ступора си, пое дълбоко дъх и после се остави на инстинкта да го води. Провикна се гръмогласно на развален, но вдъхновен египетски:

– Ра е само един. Той ми повелява да убия тези негодници, мои доскорощни приятели и братя, и аз ще му се подчиня.

Вживян в ролята си, той изкрещя на войниците, че е било безкрайно глупаво да предизвикат божествения Ра и насочи пушката към тях.

После внезапно се обърна към входа на пирамидата, притвори очи и натисна спусъка. Смъртоносният снаряд от енергия се насочи със свистене към трона на Ра. Преди още да избухне О'Нийл беше скочил на крака и обезвреждаше един от пазачите си. Снарядът експлодира на около метър от трона и вдигна купища прах и парчета от рампата.

В същия миг Скаара измъкна пушката си и я зареди за стрелба. Останалите момчета сториха същото. Бъркотията беше пълна. Тълпата се разбяга на 360 посоки, като всички се блъскаха един в друг.

О'Нийл използва пушката, която беше измъкнал от единия гвардеец, за да убие другия. Фриймън метна Ферети на рамо и го бутна към края на рампата, преди сам да скочи. Но не достигна до земята. Преди да се приземи, изстрелът на Анубис премина през главата му и я пръсна като диня върху пиращата тълпа.

Даниел и О'Нийл видяха, че Фриймън е улучен, спринтираха към другата част на рампата и скочиха. Изстрелите префучаха около главите им. Преди да се приземят, Анубис вече тичаше към тях щастлив, че нему се пада честта да убие О'Нийл. Но когато достигна до мястото, откъдето бяха скочили, тях вече ги нямаше. Той продължи по рампата, сигурен, че ще ги зърне някъде наоколо. Измъкна острия си нож и скочи на пясъка. Огледа се наоколо, преди правилно да се досети какво беше станало.

Щом се бяха озовали на земята, войниците бяха увити в дебели роби с качулки. Те ги направиха неотличими от тълпата, която сега се спасяваше кой как може към дюните.

Анубис погледна към небето и направи знак на удаджетите да се снишат. Щом самолетите закръжиха по-ниско, богът с глава на чакал сграбчи един от уплашените нагадци. Промуши го с ножа в сърцето и свали дългата му дреха. Захвърли тялото настрани и се омота с наметката, показвайки на пилотите какво да преследват.

Разбрали заповедта, летците се снишиха и започнаха да оглеждат тълпата. Но това бяха хиляди хора, бягащи без ред в хиляди посоки.

Ковалски, все още с подгизнали от водата обувки на краката, беше наистина лесна плячка. Той не само бе по-висок от всеки нагадец, а и носеше Ферети на ръце.

Набе, Раби и Акса водеха войниците към едно стадо мастаджи. О'Нийл и Даниел вече бяха там, готови да яхнат Малка хапка.

Стадото се състоеше от дванадесет животни, две за войниците и десет, които да служат за примамка на удаджетите.

Раби и Акса качиха ранения Ферети върху едно животно и когато всички бяха готови, Скаара почеса Малка хапка по суперчувствителната зона между ушите. Дюзината животни се разбягаха във всички посоки.

За миг им се стори, че ще се измъкнат по мед и масло, но пилотите съзряха стадото и след секундно колебание избраха две от животните за своя цел.

20

Без изход

Ра седеше в покоите си, бушуващ като кош пълен с пепелянки. Едва сдържащ гнева си, той чакаше пилотите да се завърнат с онези умни твари, които бяха преминали през Старгейт. Тъкмо си преповтаряше точно начина, по който щеше да ги накара да платят за престъплението си, когато усети подръпване за ръкава на дрехата си. Един от слугите му – десетгодишно момче, беше дошло да му извести, че пилотите са се върнали. Без особена причина Ра удари момчето през лицето и го повали на земята. След удара се почувства доста по-добре, някак ободрен. После вечномладият цар напусна покоите си и се възкачи на трона, готов да посрещне посетителите. Пилотите – двама Хороси влязоха бързо в залата и дезактивираха шлемовете си. Щом доближиха стъпалата, водещи към трона, те коленичиха. Анубис, чието снаряжение още бе опръскано с кръв, също влезе в стаята, застана до Ра и погледна косо към войниците, завърнали се с празни ръце.

Ра се втренчи в тях и много сдържано просъска въпроса си:

– Къде са?

– Изчезнаха.

Ужасно разгневен, Анубис слезе по стъпалата и ритна войника, който беше отговорил.

– Как така изчезнаха?

Тогава се обади друг войник.

– Все още са в пясъците. Бурята със сигурност ще ги довърши.

Въпреки че едва управляваха малките си самолети срещу вятъра, Хоросите ги бяха търсили, доколкото им позволи смелостта. Да се лети по-дълго в такава пясъчна буря би означавало сигурна смърт, затова и бяха решили да се върнат, като разчитаха на милостта на царя. Разгневен като никога досега, Ра прекоси стаята и отиде до ковчежето със скъпоценностите си. Щом го доближи, то се отвори автоматично, разкривайки съдържанието си – един кварцов скъпоценен камък с размера на монета, вграден в гривна от черен кабел. Детето-цар промуши ръката си през нея и тя пасна на китката му като елегантна ръкавица, а кварцът застана точно върху дланта му. После спокойно се обърна и се доближи до уплашените пилоти. Направи знак на този, който беше заговорил пръв, да стане. Войникът нервно се подчини. Искаше му се да обясни

защо беше прекъснал преследването, но Ра му даде да разбере, че сега всичко е наред и е по-добре да мълчи. Застана пред него и му се усмихна успокоително.

– Опитал си – каза той бавно и го потупа по бузата: – Знам, че си опитал.

Започна да изследва за известно време лицето на пилота, наглед съвсем нежно. Но изведнъж ръката му се отвори само на сантиметри от лицето на мъжа. Щом видя медальона в дланта на Ра, верният гвардеец на Хорос за миг разбра, че животът му го напуска. Черният скъпоценен камък внезапно оживя и запрати войника с огромна сила към една от колоните, сякаш беше надуваема топка. Без да бърза, Ра се приготви да го довърши. Протегна ръка към зашеметения пилот. Гвардеецът знаеше, че ако кварцът докосне главата му, с него е свършено. Той беше почти в безсъзнание и не можеше да направи друго, освен да стане свидетел на собствената си смърт.

Ръката на Ра леко се отпусна върху главата му. Краката на войника моментално се изпружиха, а цялото му тяло беше обхванато от гърчове, сякаш бе подложен на лоботомия. Главата му започна да се тресе неистово, а после внезапно застина. През следващите няколко секунди чертите на лицето му започнаха да се деформират. Черепът омекна и започна да се свива и разпуска като спукан найлонов плик, пълен с вода.

Гривната със скъпоценния камък всъщност действаше на същия принцип като Старгейт, само че тук кварцът имаше много по-ужасна функция. Спирането на камъка до главата на човека пренареждаше молекулите и втечняваше мозъка отвътре.

Спокойно, сякаш поливаше цвете в градината, Ра стоеше над войника и не обръщаше внимание на болката в ръката си, изцяло погълнат от хипнотичното действие на зловещата магия. Щом жертвата му издъхна, Ра сви ръката си около смъртоносното бижу и въздъхна. Вече поспокоен, той се доближи до другия, вцепенен от ужас пилот, прокара пръст по извивката на носа му и се оттегли в покоите си с думите:

– Нека това ти послужи за урок.

Ураганът бушуваше неистово из пустинята и свиреше сред дюните, сякаш бяха гигантски духов инструмент. О'Нийл и Даниел си пробиваха път през брулещия лицата пясък, вкопчени в косматите хълбоци на Малка хапка. Качулките на якетата бяха привързани над брадичките и нахлупени до очите им, които и без това не им вършеха никаква работа.

Скапан от умора, Даниел залитна и падна върху пясъка. Мастаджът спря, извърна глава назад и зави по-силно от вятъра. О'Нийл свали

маската си и започна да търси спътника си около дюната. След малко намери Даниел почти погребан в пясъците. Мастаджът продължаваше да вие в бурята, докато О'Нийл измъкваше Даниел, но след това препусна нанякъде и изчезна в непрогледната нощ. О'Нийл бързо съобрази, че трябва да накара Даниел веднага да повика животното, докато още можеше да го чуе, но нищо не се получи. Не можа да си обясни защо животното така внезапно заряза своя любимец и ги изостави в безизходица. Въпреки виковете им то беше изчезнало.

О'Нийл измъкна Даниел до върха на дюната, където седнаха. Бяха толкова навътре в Лайнната река, колкото изобщо можеше да се навлезе, а и превозното им средство току-що ги бе изоставило. О'Нийл притегна качулката си, усещайки как пясъкът се трупа върху него и го погребва жив.

Половин час по-късно видяха Малка хапка да се носи в галоп към тях и я чува, че зави, щом усети, че доближава. Зад животното бедстващите изведнъж различиха силуетите на хора в шлемове, които се приближаваха. Вървящият отпред се покачи на дюната, свали шлема и очилата си и се ухили широко. Беше Набе, малоумното пастирче. Зад него, облечен в униформа на американски морски пехотинец, стоеше Скаара. Той намигна на О'Нийл и го поздрави с вдигнат палец.

Подкрепян от момчетата, с подпухнали и затворени очи, Даниел усети, че минават по скалистите зъбери към входа на пещерата. Щом видя кой идва, Ковалски свали пушката си и отиде до входа да помага. О'Нийл влезе без да го подкрепят и веднага започна да проучва обстановката.

Около една дузина момчета, по негова преценка още твърде млади да носят униформа, стояха облечени в камуфлажните дрехи, които бяха спасили от базовия лагер. До стената бяха наредени две дузини пушки и няколко сандъка с амуниции. По-навътре беше стъкмена полева болница, където Браун с превързана ръка лекуваше Ферети.

– Успяхте, а? – поздрави ги гръмогласно Ковалски. Сега всички оцелели от групата бяха на лице. О'Нийл потупа едрия мъжага по рамото и продължи инспекцията си навътре в пещерата. Забеляза, че Скаара и Набе ходят на около крачка зад него, сякаш му бяха телохранители. О'Нийл се обърна и ги изгледа разочаровано.

– Какво ще кажете, полковник? – попита Ковалски. – Не са точно специалните части, но са навити момчета.

Явно беше доволен от свършената от тях работа.

– Вземи им пушките, подполковник, преди да са се наранили.

– Хайде, хайде, сър!

– Чу какво казах. Вземи им пушките и ги прати обратно въщи!

Ковалски беше на ръба да избухне. Беше му писнало О'Нийл да се появява в ситуация, която той контролираше изцяло, и да прецаква всичко.

– Няма къде да отидат – каза Ковалски със спокоен информативен тон. – Само да се мярнат в града и ще ги екзекутират като наши помощници. Освен това със сигурност могат да ни бъдат полезни, сър. – От то на му ставаше ясно на чия страна е, ако стане въпрос за избор.

– За какво? – побесня О'Нийл. – За какво ще ни помагат, подполковник?

За Ковалски отговорът беше ясен. Групата имаше нужда от помощ, за да се върне обратно през Звездната порта. Беше учуден, че командирът им беше забравил целта на мисията.

Даниел, който разбра причината за недоразумението, се надигна на лакът и извика на О'Нийл:

– Защо просто не им кажеш истината? Кажи им за бомбата.

Ковалски погледна О'Нийл, сякаш той беше новият командир, и го попита:

– За какво говори той, полковник О'Нийл?

– Заповедите бяха прости, господа. Да изпратя всички ви у дома и след това да проверя дали има нещо, което застрашава сигурността на Земята. Ако открия подобно нещо – той щракна с пръсти, – да унищожа Старгейт.

– По дяволите – възнегодува Ковалски, – защо аз не знаех за това?

– Беше строго поверително – отвърна безизразно полковникът.

– Поверително ли? Не мислите ли, че трябваше да знам за тази поверителна работа?

– Вие въобще не трябваше да сте тук. Трябваше да сте се върнали през Портата с Джексън.

Отчаян от безграничната глупост на военните, Даниел се намеси в разговора.

– И според този ваш грандиозен план вие трябваше да останете тук с ядрената бомба? Е, сега бомбата е у него и утре той ще я изпрати на Земята с пратка от кварцовия материал, който добиват тук. Когато пристигне, кварцът ще избухне и ще предизвика експлозия, сто пъти по-мощна от тази на самата бомба.

– Той ли ти каза това?

– Да.

– Добре, тогава нямаме избор – заяви О'Нийл, поемайки контрола над ситуацията. Трябва да обезвредим бомбата, преди да е успял да я изпрати.

Той се огледа наоколо, търсещ одобрението на другите.

– Полковник, слушайте ме внимателно – Даниел се опитваше да го държи опрян на стената. – Другата врата, тази откъм Земята, представлява опасност. Помислете за това. Докато е отворена и той ще има достъп до Земята. Трябва да се върнем в силоза и да я затворим.

О'Нийл просъска:

– Прав си, но благодарение на теб сега нямаме тази възможност, нали?

Той се изтръгна от тези, които го държаха, отиде до входа на пещерата и седна отстрани.

– Знаех си – наруши мълчанието Ферети, – от самото начало тази мисия си беше едно самоубийство.

Трябваше да мине цял час, за да се успокоят и да си спомнят, че всъщност бяха партньори. През цялото време Даниел беше зает да обяснява какво беше научил в пирамидата, а след това да превежда казаното на Шаури и новодошлите.

Когато всичко се успокои, той доближи О'Нийл, който все още седеше при входа и гледаше бурята.

– Значи се бяхте примирил с това, че няма да се завърнете.

О'Нийл се чувстваше така празен, както когато хората на генерал Уест пристигнаха в дома му. Взираше се в празното пространство пред себе си. Даниел опита пак.

– Нямах ли близки, които да се тревожат за теб? Семейство?

– Имах семейство – монотонно отговори О'Нийл. – Никои не бива да надживява децата си.

Даниел не знаеше какво да отвърне. Въпреки че беше преживял много несгоди по пътя си, той все още не знаеше как да отвръща на мъката на другите. Това беше жесток факт, отвъд възможностите на словото. Когато родителите му починаха, той се сблъска с цяла процесия от идиоти, които казваха, „те са щастливи сега“ или „така е по-добре“ Затова и не би се впуснал да успокоява О'Нийл със сладникави безсмислици. В същото време трябваше да предприеме нещо, защото командирът потъваше все по-дълбоко в някаква вътрешна безнадяност, а точно сега екипът не можеше да си позволи подобно нещо.

– Полковник, вижте какво, не искам да умра – това сепна О'Нийл. – И войниците ви не искат да умират. И тези момчета, които ни помагат,

също. Жалко, че вие така сте се забързал.

Думите прободоха О'Нийл право в сърцето. Искаше му се да каже или да направи нещо, само и само да отстрани Джексън от себе си в този момент. Но когато погледна към Даниел, той вече се отдалечаваше и към него се приближаваше Скаара, понесъл купа с храна.

О'Нийл го гледаше как разплиска капки от гозбата от ръба на чинията и как с прехапан между зъбите език се опитва да се концентрира. При сблъсък с Ковалски Скаара беше тласкал големия войник назад, като го заплашваше на египетски или да се дръпне или...

– Анасаар? – попита той, поднасяйки храната.

Все още умислен за това, което беше казал Даниел, О'Нийл се обърна и загледа пак бурята. Скаара беше объркан. Той подуши чинията със задушеното и прецени, че е твърде прилично за пещерна кухня. После застана до О'Нийл и постави храната пред него.

Когато човекът с черната барета отново не му обърна внимание, Скаара игриво побутна чинията по-близо. После още по-близо и още веднъж. Подканваше го да яде. Това беше най-нелепото нещо, което полковникът беше виждал напоследък, затова се опита да го прекъсне и да отпрати момчето. Но Скаара усещаше, че може да спечели схватката и не искаше да се откаже.

Когато най-после О'Нийл реши да му покаже, че наистина трябва да го остави на мира, момчето изведнъж закудкудака като кокошка и размахна ръце. Ферети току-що го беше научил на тоя номер. О'Нийл не се съдържа, беше толкова идиотско, че трябваше да се размее.

– Кокошка, а?

– Кокошка – отговори момчето с такова старание, че О'Нийл пак не се съдържа. Протегна ръка и разроши косата на Скаара, внезапно обзет от умиление. После прие подаръка на момчето, наведе се и взе чинията.

След двадесет минути чинията беше празна, а О'Нийл се взираше в бурята и умът му се намираше на другия край на вселената. Мислеше за един определен следобед в Юма.

Ясен слънчев ден в края на пролетта, преди две години. Тъкмо беше спрял с колата пред къщата и натисна клаксона, за да даде знак, че се е върнал. Отиде до гаража, извади сака с екипите и го метна в караваната. Върна се в колата и се облегна на клаксона. Напразно. Не знаеше защо синът му се бави, но каквато и да беше причината, не беше толкова важна, че да изпуснат първия мач на сезона. Трясна вратата на автомобила и отиде до входната врата. Беше заключена, а той беше забравил ключа в колата. Докато се връщаше да отключи, почувства, че нещо

сигурно не е наред. Щом отвори, вече знаеше със сигурност. Огледа хола, беше разхвърляно, но нормално.

– Джей Джей, тук ли си?

В коридора вече тичаше. Нахълта в стаята на сина си. Униформената му жилетка висеше на стола. После влезе в собствената си стая. Нощното шкафче от страната на Сара беше отворено, а трябваше винаги да е заключено. Тогава чу сирените и всичко му се проясни.

Няколко мига стоя като препариран, вгледан в чекмеджето, където Сара държеше пистолета. Знаеше, че е зареден и че ако сега го потърси, нямаше да е на мястото си. Продължаваше да се надява, че греша и че звукът на сирените ще подмине къщата и ще затихне. Но той все повече се доближаваше.

Провери банята на Сара. Нищо обезпокоително. Прекоси пак коридора, погледна към кухнята и се затича към задната врата. Сирените вече спираха пред вратата, когато излезе навън и видя две съседски деца, наведени над сина му. На стената на гаража имаше огромно кърваво петно. Пистолетът лежеше наблизо.

Не си спомняше как е излязъл, нито обясненията на съседите за случилото се. Помнеше само сгърченото тяло на детето, облечено за бейзболния мач, да лежи обезобразено и потънало в кръв на тревата. Преди да дойдат и да му съобщят това, което вече знаеше, той направи нещо, което не беше правил години. Гушна момчето и започна да го люлее в ръцете си.

Един куршум точно в черепа. След това Джек О'Нийл Старши не желаше повече да говори, нито да се движи, нито дори да тъжи за детето. Единственото, което искаше, бе да легне и да умре със сина си. В такова състояние го откриха лекарите, когато дойдоха, в това състояние трябваше да го гледа и Сара, докато самата тя се бореше със собствената си мъка. Две години по-късно, когато при него дойдоха хората на генерал Уест, О'Нийл беше обзет от същото вцепенение.

Просто искаше да се свърши с всичко.

Когато се върна към настоящето, той видя Скаара да седи до него и да рисува по пясъка, наблюдавайки го как мисли. Момчето никога не беше срещало войник, но знаеше, че О'Нийл е добър войник. Вече беше решило, че иска да е като него. Човек с умения и решимост да защитава хората си.

Докато Даниел се разхождаше в отдалечената част на лагера, където Скаара беше установил полевата си кухня, той видя нещо, което сметна за лош знак. Ферети и Ковалски се бяха събрали на тайна

конференция. Щом Даниел се доближи, те се втреничиха в него, докато не си отиде.

Все още загледан към гнездото на заговорниците, Даниел се приближи до импровизираната кухня. Около огъня бяха насядали пастирчетата с купи в ръце, явно готови за ядене.

– Готово ли е? – обърна се той към Шаури, която стъкмяваше огъня под някаква тенджерка. Тя му кимна, че е готово и Даниел взе една купа и си гребна от черпака със супата. Всички момчета го зяпаха, сякаш се беше изплезил през носа.

– Какво има? – попита ги той на английски. Едно от децата каза нещо на другите и всички, включително Шаури, започнаха да се хият и майтапят.

– Какво има?

Докато те продължаваха да пускат шеги, една от друга по-смешни и твърде разговорни и бързо произнесени, за да може да ги разбере, Шаури занесе храната на войниците. На Даниел му писна и бутна Набе на земята.

– На какво се смеете? – попита го на староегипетски. Но всичко в този момент беше така смешно, че въпросът само предизвика още побурен кикот. Най-накрая Набе успя да си поеме дъх и обясни.

– Бани не-атеру ани-хи на й ани-бен – Буквално: Тези, които са съпрузи, не правят това, тези работи.

– Съпруг – късата коса на врата на Даниел настръхна. Той прекатури назад Набе и в този момент Шаури се върна.

– Шаури – проговори той на египетски – тоя шурчо тука току-що ме нарече твой съпруг.

Даниел искаше това да прозвучи като майтап, макар че му се щеше да чуе отговор. Момчетата се върнаха към общата си веселба и заповтаряха „шурчо“, сочейки към Набе. Той от своя страна схвана шегата и ошипя Даниел по ръката. За всеобщо учудване обаче младата жена избяга в тъмната част на пещерата. Както правят мъжете от всички галактики, те се спогледаха със съзнанието, че са направили нещо лошо, без да знаят точно какво.

След малка пауза Даниел стана и отиде при Шаури. Намери я в най-далечната част на пещерата.

– Какво има – попита я той.

Разбра, че не е сърдита, а някак засрамена. Момчетата се промъкнаха наоколо да ги подслушват. Чак след като брат й ги разгони, тя се осмели да проговори.

- Съжалявам, не ми се сърди, но аз не съм им казала.
- За кое? – попита той.
- Че не ме искаш.

Даниел беше озадачен, но след това си припомни нощта в Нагада, когато тя дойде в стаята му. Тогава хората от града му я бяха отредили. Сега тя беше отблъсната от него и това нежно създание, което той разбираше така зле, се чувстваше засрамено и отхвърлено. Той я прегърна през раменете. Пулсът му се ускори, устата му започна да пресъхва, докато седеше в тъмното с тази жена, която така желаше, която искаше да утеши и успокои. Едва ли желаше нещо повече от това да я целуне, но в същото време беше наясно какво разстояние ги дели и колко малко се познават, както и че скоро ще замине или ще загине преди отпътуването. Независимо от това той я притисна към себе си и когато тя се извърна към него, започна да гали лицето ѝ. Изведнъж започна да усеща, че това лице му е познато. Когато я видя за пръв път, го споходи същото чувство, но сега разбра защо. Това лице, което сега държеше в ръцете си, беше същото лице, което бе обичал на Земята, същото лице, което бе взел със себе си в Колорадо. Шаури можеше да е била моделът за статуетката от 14 век, която за него беше най-скъпото нещо на Земята. Даниел понечи да разкаже за това удивително съвпадение, точно тогава устните им се срещнаха в целувка.

Първото нещо, което Даниел видя на следващата сутрин, беше лицето на Шаури. Тя спеше кротко на няколко сантиметра от него. Помисли си за всичко изречено и сторено през предишната нощ и се усмихна. После се обърна по гръб, сложи ръце под главата си и се усмихна към тавана. Точно тогава забеляза, че момчетата са налягали в кръг около тях. Явно тия хора имаха малко по-различно чувство за дискретност.

Забеляза и Скаара, който се трудеше върху нещо при входа на пещерата, обгърнат от пушека на един гаснещ огън. Като стъпваше внимателно, той прескочи кръга от момчета и отиде да го види какво прави. Вдъхновен от видяното в катакомбите, Скаара беше решил да представи една своя история. Затова се беше качил на каменен подиум и вдъхновено рисуваше някаква сцена на стената.

Ковалски, който беше станал пръв, се бе покачил на нещо като наблюдателница пред пещерата. Той кимна за добро утро на Даниел, който седна да погледа работата на художника.

Скаара не беше Рембранд. Той използваше мек червен камък, за да нарисува историята на спасяването, което беше помогнал да се планира. Дребната разкривена пирамида беше заобиколена от грамадни фигури

на момчета с пръчки, които изстрелваха някакви точки във въздуха. Отгоре се виждаха трите слънца на планетата, а под тях имаше два самолета, които коварно наблюдаваха сцената отвисоко. Няколко драскулици представяха войниците, коленичили под рампата и Ра, който ги гледаше с недоволно изражение. Даниел с настърхнали кичури коса и по три пръста на всеки крак, беше изобразен как държи пистолета си и обстрелва пирамидата. Захилен маниакално Набе също присъстваше в картината с глава като кубе на църква.

Когато Даниел седна да погледа, Скаара работеше над собствения си образ. Изрисуван от собствената си перспектива, той стана най-голямата фигура върху платното. С едната си ръка държеше дълги юзди, водещи през пясъка към три мастаджа. С другата ръка високо бе вдигнал пушка, с която стреляше право към едно от слънцата. Начинът, по който нарисова лицето си, промени смисъла на цялата картина. Устата му беше разтворена в дивашки боен вик. Даниел гледаше очарован как Скаара непрекъснато се опитва да промени изражението си в сърдита маска, а после да го изобрази върху скалата.

Внезапно и лицето на Даниел промени изображението си. Той изведнъж осъзна на какво присъства и колко важно бе то. Скаара пишеше, записваше първата хроника на тези хора – нещо, което не беше правено от векове. Даниел, любител на историята от дете, не можеше да не хареса това. За него там, където имаше писмена култура и опит да се разберат уроците на историята, имаше надежда. Усмивката се върна на лицето му. Даниел беше извадил късмет. Седеше в една пещера на друга планета и ставаше свидетел на зараждането на една нова „древноегипетска култура“.

Това беше един от онези невероятни моменти, които носеха и чувство на отговорност. Дали талантът на Скаара като историк щеше да се развие и да влияе върху сънародниците си, все още беше под въпрос. Все още им предстоеше срещата с Ра.

Както си седеше, умът му изведнъж взе да блуждае. От няколко минути се взираше в картината на Скаара, когато от устата му се отрони – „отправната точка.“ Първите му думи тази сутрин заседнаха на гърлото му.

Ковалски се обърна, за да види как Даниел рови в огъня за обгоряла пръчка.

– Джексън, какво правиш?

– Отправната точка – този път гласът му прозвуча ясно и се разнесе из пещерата като звън. Даниел измъкна пръчката от огъня и с обгорелия

й край очерта горния ъгъл на пирамидата. После с друга линия свърза трите слънца. Ъглите бяха паралелни и влизаха един в друг като нашивките на пагон. Този символ Даниел помнеше от Звездната порта. Това трябваше да е седмият символ, отправната точка, онова, което му бе нужно, за да удържи обещанието си да ги върне у дома. Нито Ковалски, нито Скаара разбраха защо Даниел разваляше „творбата“ на момчето.

– Открих го. Това е. Трите слънца над пирамидата. Сега всички бяха будни и гледаха към Даниел.

– Ето го седмият знак. Прибираме се у дома.

21

Троянският кон

Според стандартните процедури при товарене всички работоспособни хора в Нагада се свикваха при ямата. Работеха спокойно два-три часа, като никой не изкачваше единайсететажната стълба повече от два пъти. Когато натовареха количките, една малка група отнасяше рудата до пирамидата и я пращаше през Звездната порта. Привечер, когато се завръщаха, градът беше готов за празника на Текфаалит, бележещ края на четиридесетдневния работен цикъл.

След благодарствени песни и молитви към щедрия Ра следваше улично шествие. Празнуващите ходеха от къща на къща, където предлагаша и получаваха храна и напитки. Само в този ден от месеца се пиеше вкусната табаа, сладка напитка, приготвяна от ферментирали пустинни растения. Приета в по-големи количества, тя предизвикваше опиянение и жителите на града гледаха да погълнат достатъчно. Към полунощ половината град вече беше пиян до козирката, а веселбата по улиците продължаваше обикновено до следващата сутрин.

Днес обаче не беше обикновен Текфаалит. В течение на хиляди години Ра предугаждаше ходовете на поданиците си. Той можеше да бъде рязък, но знаеше и как да бъде внимателен. Днес бяха допуснати по-малко от хиляда работници, които пъплеха нагоре-надолу по стълбата, подкарвани усърдно от най-садистичните надзиратели на Ра. Но не страхът от пазача караше работниците да се подчиняват, а вярата в митовете, които слушаха от раждането си (затова Ра можеше чрез един човек да контролира много).

На гърба му висеше дългото, подобно на жезъл оръжие, ала любимият му инструмент беше коженият камшик. Той непрекъснато замахваше към фелахите, нетърпелив да достави товара на господаря си колкото е възможно по-бързо. Някои от по-възрастните работници бяха принадлежали от преумора, но бяха доста далече от острия поглед на гвардееца с ястребов шлем.

Високо горе на скалите стояха четири едри мастаджа, впрегнати в четири коли и готови да се отправят към пирамидата. Всяко едно от косматите животни беше старателно измито и изчеткано, украсено с пищни молитвени наметки, малки звънчета и дълги плетени гирлянди от сухи пустинни цветя. Раздрънкалите дървени вагонетки зад тях събираха към

един тон кварц, който работниците насипваха с чували, и бяха почти пълни. По традиция пълнеха първата количка с най-големите късове, обикновено не по-големи от орехи. Последната, най-тежка количка се пълнеше с кварцов прах.

Из прашната кариера бяха пръснати шест павилиона за обработка. Тези работилници бяха обозначени с малък обелиск, издигащ се през брезентовия покрив на обширна палатка. Там необработеният кварц се отсяваше, сортираше по размер и чистота и се чистеше. Пазеха се дори и най-малките гранулки, които смесени с други материали даваха ценни сплави. Фелахите пълнеха чувалите с минерала и ги отнасяха по горещия пясък до гигантските стълби, които разсичаха като бразди склона на скалата. Изкачването им не беше лесна работа. А изкачването им с 50 килограма товар на гърба при 40-градусова жега беше не само изморително, а и много опасно. И тъй като повечето нагадци бяха принудени да се върнат обратно в къщи, тези, които останаха да работят, трябваше да изкачват стените по много пъти.

Внезапно един от работниците залитна и припадна близо до мястото, където се беше установил Хоросът. Явно беше повален от жегата, докато чакаше реда си в основата на стълбата. Някои от работниците около него се опитаха да му помогнат да се изправи, но преди да успеят, Хоросът си проправи път до тях като крещеше на човека да се изправи и да работи.

Щом се приближи достатъчно, снажният младеж плесна с камшика си падналия човек през гърба и разсече дебелия му дреха. Работникът се опита да се надигне, но отново се свлече в пясъка, с което вбеси Хороса. Богът ястребова глава измъкна от ножницата назъбен кинжал, готов да даде на останалите мрачен урок.

Но в последния момент миньорът се извърна чевръсто по гръб и насочи към Хороса дулото на пулс-пушка, оръжието, което Ра бе връчил на Даниел. Втрещен, Хоросът зяпна изтощения работник. Полковник Джек О'Нийл от американската морска пехота методично отвори пушката за стрелба и като следеше гвардееца с поглед скочи на крака. Същевременно неколцина от заобикалящите ги „миньори“ измъкнаха пушки изпод дрехите си и ги насочиха към Хороса.

Пръстите му бавно отпуснаха дръжката на камшика, който падна на земята. Ковалски мина зад него и взе пулс-пушката от гърба му.

От върха на скалата, извисяващ се над тях, се чу пронизителният вик на Касуф. Ужасен, той дотича до ръба на урвата, високо над разигралата се сцена. Като разбра какво се е случило, изпадна в пълна

паника, като ръкомахаше и крещеше. Стотици изненадани миньори започнаха да наобикалят парцаливите командоси и затворника им, явно в недоумение какво да правят.

Това, което казваше възрастният човек, очевидно имаше въздействие. О'Нийл видя, че Шаури, Скаара и другите аматьори от групата гледат нагоре и слушат. А той знаеше, че възрастният човек се опитва да спласи всички и да ги накара да се подчинят. Трябваше да се действа бързо.

– Джексън – извика О'Нийл – какво казва тоя? Даниел се заслуша за минутка и се опита да преведе патетичните високопарности на Касуф.

– Казва, че ще докараме нещастие на хората му ... ъ, клане – че Ра ще убие всеки, който не се подчинява. И ... Сега им казва да не ни помагат... да не гневят боговете.

– Да не гневят боговете, а?

О'Нийл погледна с презрение Хороса. Небрежно измина малкото разстояние помежду им и се взря в златната плочка на врата на голямата ястребова маска. Стоеше лице в лице с това всяващо страх, непобедимо божество, но не изглеждаше впечатлен. Вниманието на всички отново се насочи към него.

Тогава, също така небрежно, както се беше приближил, О'Нийл обърна гръб на война с ястребова глава, но остана съвсем близо до него. Знаеше, че хората му ще предотвратят всеки неразумен опит на Хороса. О'Нийл поклати глава в израз на недоумение.

– Тоя не е никакъв бог!

Обърна се, насочи пушката в гърдите на Хороса и натисна спуська.

Изстрелът попадна в рицарската плака на бронираните му гърди и го отхвърли назад, все едно го е блъснал камион. Той се строполи на няколко метра по-нататък.

– Нгааа!

Касуф изкрещя така сякаш той беше уцелен. Крясъкът премина в протяжен вопъл, който се разля над тълпата хора. Тъй като не знаеха какво да очакват, Ковалски, О'Нийл и Браун следяха тълпата с насочени пушки. Никой от хората в урвата не можеше да повярва на това, което беше видял. Само преди няколко дни бяха понесли гнева на Ра, свити безпомощно, докато градът им беше разрушен и изгорен заради престъпление, много по-малко от това. А сега това брутално чудо, това невъзможно, немислимо престъпление се случи без предупреждение пред очите им. Някои от миньорите веднага паднаха на колене и по примера на Касуф започнаха пламенно да се молят. Но повечето бяха твърде

вцепенени и объркани от това, на което станаха свидетели, за да реагират.

О'Нийл беше поел по пътеката на войната. Обърна се към хората си и изстреля команда.

– О кей, отиваме при вагонетките. Сега!

В следващата секунда вече си проправяше път към основата на скалата, като разбутваше тълпата.

Даниел усещаше, че нещо не е наред. Докато вървеше зад другите, той се вглеждаше в стреснатите лица около себе си. Изплашени и крайно объркани, те избягваха погледа му. Очевидно не разбираха какво се е случило. Без да знае защо, той си даваше сметка, че е наложително те да разберат, че става въпрос за убийство на един тиран.

– Чакайте малко! – извика той. Изтича до отпуснатото тяло на Хороса и развъртя копчето в основата на шлема. Богато украсените метални плочи плавно се отдръпнаха и се прибраха в яката на златния нагръдник.

Под маската се показва съвсем обикновено лице на тъмнокож воин, – гологлавият младеж, който беше надзирявал клането в Нагада. Ако се изключеа бронята и уджатът – Окото на Ра, татуиран на рамото му, на вид той би могъл да принадлежи към което и да е семейство от древния град.

Даниел го подпря да седне, като го изложи на показ пред миньорите.

– Вижте боговете си! – изкрещя той на египетски достатъчно силно, за да надвика Касуф. – Той е човек като всички вас.

След малко по редиците на работниците се понесе развълнувана глъч и заглуши гласовете и на Касуф, и на Даниел. Беше впечатляващо. Даниел наблюдаваше как воалът на илюзиите пада от очите на тези изнурени хора. С известна театралност Даниел бутна отпуснатото тяло в прахта. Нарамн пулс-пушката, която Ковалски му беше дал, и затича да настигне звозда.

Повечето нагадци вече бяха твърдо на негова страна. Мнозина от тези, покрай които минаваше, го поздравяваха и окуражаваха. Обнадежен, Даниел крачеше бодро. Знаеше, че се е справил доста добре.

Мерна и сияещото лице на Шаури, която го гледаше гордо. Но щом погледна отново към Хороса, по лицето ѝ премина ужас. Викове от тълпата го предупредиха за приближаващата опасност.

Изстрелът на О'Нийл беше засегнал само бронята. Беше повалил мъжа в безсъзнание, но сега той бе дошъл на себе си и се беше докопал

до една миньорска кирка. И докато Даниел се отдалечаваше, гвардеецът се бе надигнал зад него с кирката.

Без да се замисля, Даниел насочи оръжието си и стреля. За втори път в живота си натискаше спусък, но уцели точно където трябваше – под бронирания нагръдник, в незащитения корем на войника. Снарядът го изхвърли във въздуха в ужасяващ полет. Главата му се удари в ъгъла на една подпорна стена и при тази гледка дори лицата на професионалните войници се изкривиха. Ако преди хората бяха стреснати, сега буквално се вцепениха. И най-вече Даниел, който стоеше и стискаше пушката в ръце.

– Не е толкова лесно, а?

О'Нийл слезе обратно по стълбата и пое пушката от разтрепераните ръце на учения.

Набе се беше сетил да подменят водещия мастадж от кервана с доставката с мърлявото животно, спасило Даниел и О'Нийл от пясъчната буря – геройство, което й спечели място в тяхната група. Преди да я впрегнат във водещата каруца, момчетата направиха каквото можаха, за да подобрят нейния определено грозноват външен вид с дрънкулки и гирлянди.

Щом изкачи стълбата, О'Нийл даде заповед за тръгване. Скаара предаде нареждането на другите овчари. С подсвирквания и викове те подкараха мастаджите. Въпреки че каруците бяха препълнени с тежка руда, мощните животни ги теглеха с лекота. О'Нийл очакваше те едвам да престъпват в пясъка, а се оказа, че трябва да подтичва край последната каруца.

В сянката на обелиска Даниел забеляза гневния Касуф, който държеше Шаури за ръкава на дрехата ѝ. Явно я мъмреше за участието ѝ в това, което смяташе за самоубийствена лудост.

Ковалски избърза, за да настигне кервана, но Даниел се замота, наблюдавайки сцената със смесени чувства. Шаури играеше незаменима роля в плана, който бе помогнала да съставят; групата имаше нужда от нея. От друга страна опасността беше огромна. Възможно бе всички да загинат – факт, за който овчарчетата май не си даваха сметка. Даниел поемаше риска, защото искаше да спаси Земята от Ра. Но трябваше ли Шаури да рискува живота си за планета, която до преди един месец не би могла и да си представи.

Момичето явно се измъчваше от виковете на Касуф. Научена да се подчинява сяпко, особено на този човек, който бе не само неин баща, но и главен старейшина и патриарх на народа ѝ, сега тя не можеше да

мръдне. Когато вдигна поглед и видя Даниел, набра кураж да се опита да обясни защо трябва да отиде до пирамидата, но това разпали още повече гнева на Касуф.

Много преди Шаури да се роди, Касуф проповядваше непрекословно подчинение на Ра и отклоняваше стадото му от пагубни конфликти. Той беше сред малцината, които познаваха тайната история на древните въстания и знаеше за трагичния завършек на всяко едно от тях. Хората му си мислеха, че са вкусили докрай отмъстителността на Ра, когато Хоросите наказаха града, но старецът знаеше по-добре колко убийствено студенокръвен би могъл да бъде богът на слънцето. За Касуф сякаш бе дошъл края на света, небесата се срутواха. И в този момент Шаури му изглеждаше единственото, над което още имаше власт. Нямаше да допусне тази невежа девойка да му казва как да се отнася към неговия непошаден бог.

– Шаури.

Щом чу, че Даниел я вика, тя взе решение веднъж завинаги. Полека измъкна ръката си от хватката на Касуф. В крайна сметка бе по-силна физически от него. Касуф отстъпи, втрещен от този акт на неподчинение.

Без злоба, Шаури му каза, че е по-добре да умреш прав отколкото да живееш на колене. Това бяха тежки думи за стареца, когото обичаше толкова много, но тя се обърна и се затича да настигне Даниел.

Докато я чакаше, Даниел внезапно си спомни формулата на властта, която Ра безгрижно му бе разкрил: Мит, Вяра, Навик.

Хората в мината, станали свидетели на сблъсъка и на убийството, видяха измамността на съществената част от управляващия Мит – безсмъртието на боговете. Това сериозно подрони тяхната Вяра. Но като се сети за Касуф, Даниел си даде сметка че Навикът, веднъж установен, отмира най-трудно.

Ра се настани в креслото и се взираше в безкрайната пустиня през огромния прозорец на пирамидата. Разсеяно галеше черната котка, излегнала се върху ръката му. Беше я нарекъл Хатор в чест на бога, който на времето спаси владенията му, като ги потопа в кръвта на въстаниците. До Земята бяха достигнали противоречиви версии за тази история, няколко години преди Старгейт да бъде „Запечатана и заровена завинаги“. Даниел познаваше добре кървавата история, записана на папируси и издялана върху камъни, но винаги я беше смятал просто за още един епизод от египетската „митология“.

Момчето-цар, гологлаво и с кафеникав цвят на кожата, забеляза

кERVANA, който се виеше през морето от пясък. Загледа се за известно време. Нищо не отличаваше този от останалите безброй кERVани, които беше наблюдавал. И все пак нещо го накара да се усмихне едва забележимо. Даде си сметка, че е доволен от това, че светлокожият с очилата беше избягал. Така всичко ставаше по-интересно. Дори съществуваше възможност той да е сред доставчиците, несъмнено дегизиран като фелах.

Като се поклащаше леко, Ра се унесе. След малко настроението му бе коренно различно. Извика заповедно и след секунда двама Хороси коленичиха пред него с наведени глави в очакване на нареждания.

Заповяда на почти еднаквите на вид войници да отнесат заловеното американско оръжие до портата Старгейт, преди да посрещнат пратката. Щом изпратеха товара, щяха да задействат бомбата и да я пуснат след него. Като двойка келнери на досаден банкет те прекосиха тронната зала, като крепяха големия поднос, натоварен с разглобения ядрен експлозив.

Преминаха през тронната зала и пристъпиха върху медальона, обвит в черните ръце на Хнум. Ра погледна Анубис и вдигна вежди – явно очакваше нещо. Ра играеше садистична игра със слугите си, особено когато беше ядосан или уморен – обичаше да ги кара да отгатват желанията му. Грешният отговор най-често означаваше сурово и болезнено наказание. В този случай Анубис имаше достатъчно информация, за да познае.

Той натисна скъпоценния камък, който се намираще върху кварцовата броня на китката му и активира медальона. Когато кръглата стена от небесносиня светлина се затвори около Хоросите и товара им, те леко бяха пренесени в долната зала с другия медальон.

Младият Скаара сега бе начело на операцията. По време на дългия им преход през пустинята момчето и О'Нийл седяха върху купа кварц и водеха дълга дискусия относно стратегията, която да приемат. Дискусия, простираща се отвъд компетентността на техния преводач Даниел. След като ги бе научил на някои основни думи, на Даниел не му оставаше друго освен да слуша как се ръсят идея след идея. С жестове и 25 общи думи момчето и полковника се разпростираха върху всеки детайл, като от време на време спираха дискусията си, за да обяснят по нещо ново и на останалите.

Още преди да стигнат входа на пирамидата, те усетиха, че са наблюдавани. Преди нещо да се вкара в пирамидата, трябваше да се спазва много строг протокол. Религиозните хора от Нагада бяха много

стриктни в спазването на ритуалите, дори и когато пирамидата бе празна. Скаара беше участвал, а като син на Касуф дори предвождал подобни церемонии. Но този път това щеше да става под контрола на самия Ра и в съпровода на четирима непосветени чужденци. Всяко грешно или непривично действие щеше да предизвика подозрение.

Щом се събраха в подножието на рампата, Скаара коленичи и запя със силен и ясен глас:

– Атема ен-Ре. Халам аана т йон шакном, асар Атем Ре. (Ра, на теб, който идваш от висините, поднасяме плодовете на труда си. О, свещено слънце. О, Ра)

Когато приключи с молитвата, той се извърна към Набе, за мнение то му. Ексцентричният му приятел кимна в знак на одобрение. Песента му хареса.

– Какво е това – Скаара забеляза нещо под дрехата на Набе.

– Кое какво е? – Набе се правеше на ударен.

– Под дрехата ти, това е зелената шапка, нали? Набе не знаеше какво да отговори, затова направи нервна гримаса. Всички му казваха, че не може да вземе каската, но той не искаше да я оставя в пещерата. Сега разбираше от тона на Скаара, че е направил голяма грешка.

В следващия миг налудничавият поглед на Набе се изпълни с ужас, когато погледна към входа на пирамидата над рамото на Скаара. Трима Хороси излязоха на платформата в горния край на рампата, всеки със смъртоносен жезъл в ръка.

Вцепенен, Скаара за миг си представи какво ще стане с тях, ако пазачите открият любимото съкровище на Набе. Като не знаеше какво точно да направи, Скаара заповяда на доставчиците си да коленичат в знак на почит към боговете...

След като престояха доста дълго в тази поза, Скаара стана и се зае да разследва мастаджа на Даниел. Докато подаваше юздите на Набе, той му прошепна:

– Ако намерят шапката, свършено е с нас.

Глупавият Набе не осъзнаваше, че каската може да го обвърже с бягството, запланувано от Скаара и момчетата.

Отстрани висяха тежките въжета на каруците. По команда на Скаара първата група забулени с качулки миньори хванаха въжетата на първата каруца и я затеглиха нагоре по наклона.

Щом потеглиха, се появи още един неочакван проблем. Ревнивият мастадж на Даниел започна да вие жално. Набе зашепна успокоително на променения звяр, опитвайки се да го укроти. Но каквото и да

правеше, животното не преставаше. Никой от закачулените работници не се обърна да види какво става, защото се страхуваха да не ги разкрият.

– Фаал – изкрещя главният Хорос и внимателно се взря в хората от първата количка.

– Хасим ни кхаан суф! – Без да се двоумят, работниците простряха ръце напред.

Все още изпълнен с подозрения, войнът с ястребовия шлем направи няколко крачки към тях, като гледаше право в Набе, който обясняваше нещо на разгневения мастадж. Той успя да успокои животното и се заяпа разсеяно встрани от рампата, но все още привличаше вниманието на пазача. Скаара беше почти сигурен, че войникът ще заповяда на маломумния му приятел да се обърне и всичко ще отиде по дяволите. Пазачът слезе още няколко метра, но внезапно насочи вниманието си към първата каруца, където шестимата работници стояха вдървени с наведени глави. Той обиколи вагонетката, преди да им даде знак да я избутат напред покрай останалите стражи с шлемове.

Щом пазачът се обърна и тръгна обратно нагоре по рампата, всички отдъхнаха облекчено. Скаара хвърли поглед на Ковалски и Ферети, които стояха боси до каруцата. Те също го погледнаха и кимнаха изпод качулките си. Докато първата каруца потъваше в сянката на преддверието, мастаджът направи последен опит да влезе в контакт с Даниел – избухна в пронизителен рев.

Главният Хорос хвърли още един поглед към животното, а после изсъска заповедта си към останалите стражи. Те моментално се обърнаха и влязоха вътре, докато предводителят им наблюдаваше реакцията на хората при обелиските. Миг по-късно и той последва каруцата в мрака.

– Знаех си, че идеята за Троянския кон не е особено добра – прошепна Ферети на Ковалски, нервен и притеснен, както винаги. – Да влиза ли навътре?

– Все още може да стане работата – отвърна Ковалски.

Вътре тримата Хороси обкръжиха вагонетката. Шефът изрева някаква заповед, но никой не се отзова. Той се доближи до първия от работниците и дръпна качулката му. Отдолу се показа лицето на едно червенокосо овчарче. Той блъсна момчето на земята и се запъти към следващия. Сграбчи качулката и тогава Шаури изпищя, защото грубата ръка на мъжа отскубна цял кичур от косата ѝ. При вида на жена и тримата войници се спогледаха слисано.

Но тази изненада не беше нищо в сравнение със следващата. Изпод

купчината с кварц изскочиха Даниел и О'Нийл, вдигнаха пушки и започнаха да стрелят. Овчарите също бяха наизвадили пушки и безброй куршуми засвистяха и зарикошираха наоколо. За жалост и Даниел, и О'Нийл бяха взели на прицел началника и въпреки че надупчиха защитените от броня части на тялото му, дадоха шанс на другите двама да се прикрият и да отвърнат на огъня.

Червенокосото момче направи отчаян опит да се измъкне през вратата, но един от взривовете, изпратен след него от войниците на Хорос, го уцели в главата и го уби мигновено. Даниел изскочи в ничията зона между вагонетката и колоните и успя да избута част от стрелящите напосоки момчета зад прикритието на голямата купчина кварц.

– Всички вътре, бързо – изкомандва Ковалски и се втурна нагоре по рампата, когато видя, че един огромен каменен блок се спуска да затвори вратата. Той беше бърз, но не достатъчно, за да премине. Като видя, че няма шанс, той забави ход и хвърли поглед през рамо. Тогава видя Набе да се носи с учудваща бързина и каска в ръка. Ковалски се поколеба за миг, докато момчето се изравни с него, после изтръгна каската от ръката му и я запрати като фризби към вратата, която се затваряше.

Попадение!

Каската заседна под вратата и въпреки че изпука под тежестта ѝ, я задържа леко отворена.

– Откъртете дъски от каруците. Ще повдигнем вратата с тях.

Ковалски сигурно блънуваше, тя сигурно тежеше няколко тона. Но Ферети не се поколеба и незабавно се присъедини към него. Двамата започнаха да къртят от каруците дъски от по метър и половина.

О'Нийл беше изчезнал. Преди секунда беше там, но когато Даниел се огледа след затихването на стрелбата, него вече го нямаше. В Преддверието бе тъмно и злокобно спокойно. Между колоните се процеждаха снопове слаба светлина, които превръщаха коридора в шахматно осветено пространство. Даниел, неопитен във военните дела, се почувства сигурен. Нямаше стрелба, Шаури бе до него. Помисли си, че войниците са забелязали, че са в намален състав и са се оттеглили. Все пак му мина през ума, че Хоросите може да използват затишието, за да заемат нови позиции. И тогава разбра колко уязвими са в момента, застанали в средата на широкия коридор. Незабавно привлече вниманието на нелепия си батальон и им нареди да се оттеглят зад колоните. Войниците на Ра очакваха точно тази грешка.

Момчетата се събраха в най-тъмното място между колоните. Заедно със защитата от стените дойде и опасността от светлината, идваща от

прозорците. Вече не бяха невидими. Като шепнеше заповеди, Шаури, разположи момчетата около колоните и определи кои подстъпи да наблюдават. Щом заеха позиции, те затаиха дъх и зачакаха.

Както бе предположил Даниел, войниците не бездействаха. Под светлината, идваща от процепа под подпряната с каската на Набе врата един от тях стъпи на издадения корниз в долния ѝ край. Като се прокрадваше внимателно по тесния ръб, той зае удобна позиция само на метри от осветените части на коридора. Въпреки че момчетата се визираха внимателно, войникът беше изчислил, че светлината, идваща отстрани, ще го направи незабележим.

Той стигна до края на корниза и скочи съвсем близо до първата колона. Залегна между стената и колоната и започна да наблюдава групата. Едно от момчетата гледаше право в него, но не го забеляза. От тази позиция гърбът на Даниел беше чудесна мишена.

Много бавно той повдигна жезъла си и се прицели. Шаури се огледа още веднъж с някакво предчувствие. От кварцовия камък, вграден върху оръжието на войника проблясна тънък лъч светлина. Писькът ѝ накара всички да подскочат, дори и Хороса. Точно това трепване спаси Даниел, защото изстрелът префуча на милиметри от главата му. Хоросът стреля още веднъж, но само за да си пробие път, после бързо достигна до колоната, зад която се намираше групата.

Даниел почувства, че смъртта го дебне на една ръка разстояние. Шаури вече бе избутала и последното овчарче зад следващата колона. Даниел беше облегал гърба си в стената и с върховно напрежение на нервите следеше за най-малкото движение.

Понеже знаеше, че бронята му го пази дори от мощните пулс-пушки, гвардеецът се придвижи още малко напред. Секунда преди да изпълзи зад ъгъла, се разнесе гръм, който го поразил отзад и го запрати като празна бирена кутия в центъра на коридора.

В това време Даниел беше така напрегнат, с толкова повишен адреналин, че едва дишаше. Едно от момчетата се подаде зад ъгъла и го попита дали е добре. Даниел-не отговори, дори не погледна момчето. Той знаеше, че в тъмното е останал да дебне поне още един убиец. А сигурно и още много други вече слизаха по медальона от пирамидалния космически кораб, намиращ се точно отгоре.

– Хайде на три! – Ковалски погледна момчетата – едно, две, три, бутай.

Групата от Ковалски, Ферети и шест пастирчета напрегна сили и забута дървените дъски. Сантиметър по сантиметър, бавно вратата

започна да се издига. Когато беше повдигната на десетина сантиметра над шлема, Ковалски усети, че тежестта върху раменете му се увеличава. Скаара беше напуснал мястото си и вече се промъкваше под вратата.

– Не, още не! – С издути вени на челото, Херкулесът Ковалски видя как главата и раменете на Скаара изчезват под вратата. – Разкарайте го оттам, по дяволите! – изрева той.

В този момент Набе също коленичи и протегна ръка под вратата, за да прибере очуканата си скъпоценност. Той показа щастливо каската на Ковалски и отново зае мястото си.

– Остави я пак там, трябва ни там! – Викаше и сочеше с брада Ковалски. – Върни я пак там!

Набе или не разбираше, или се правеше на ударен. Сложи каската на главата си и продължи да тласка вратата.

Като примигваше в тъмното, Скаара затърси приятелите си. Забеляза една фигура да се промъква в сянката. Подсвирна сигнала, който използваша от деца. Шаури бързо се обърна и го видя. После се втурна към останалите момчета и им нареди да тичат към вратата. Когато се обърна да видят за какво говори Шаури, овчарчетата забелязаха и Скаара, който им махаше като луд. Те нервно се спогледаха, за да решат кой да тръгне пръв. Най-сетне едно момче се завтече със все сили към отвора. Щом тръгна, и другите мигновено се спуснаха след него. Преди още да си помисли да ги последва, Шаури усети Даниел да я дърпа за ръката. Бе съзрял един от вражите силуети да тича към вратата. Даниел и Шаури се залепиха за колоната. Войникът не успя да стигне момчетата, които избягаха през отвора, и се извърна назад. Чуваше се скърцането на бронята му.

Тежестта на вратата се увеличаваше, а Ковалски и Ферети вече бяха доста уморени. Те продължиха да напъват, но вратата постепенно се спускаше надолу. Скаара помогна на последното от момчетата да изпълзи. Ковалски тъкмо се канеше да нареди да пуснат вратата, когато Скаара изпълзя обратно вътре.

– Върни се – изкрещя му Ковалски, но Скаара беше далеч.

– Не мога повече – изпъшка Ферети.

– Продължавай да държиш.

– Не мога, много е тежка, да му се не види!

– Дръж още! – гласът на Ковалски беше настойчив.

Даниел и Шаури затаиха дъх, когато войникът премина покрай тях и се отдалечи. За известно време в безопасност, Даниел отдъхна и прегърна Шаури.

Незабелязан досега, вторият Хорос се доближаваше отзад. За разлика от другите, той се бе спотайвал търпеливо. Беше достатъчно близо, за да стреля, но искаше да приближи толкова, че да е сигурен в попадението си.

Той бавно се прицели в русата глава на Даниел. С рязко движение, той плъзна ръка надолу към пушката и зареди. Даниел чу шума, но преди да успее да реагира във въздуха се разнесе ужасна експлозия. За нещастие на войника обаче не неговата пушка беше изгърмяла. Изстрелът го удари в гръб, повали го и го простря на земята.

Когато димът се разнесе, ясно се откरोиха очертанията на О'Нийл с оръжие в ръка. За пръв път в живота си Даниел бе щастлив от срещата си с военния с черната барета. О'Нийл им изшътка да запазят мълчание. Докато се разиграваше тази сцена, откъм вратата се разнесе вик. Скаара крещеше с цяло гърло.

О'Нийл се просна на земята, преди някой да успее да мигне и преди лазерният заряд да отнесе главата му. Скаара бе забелязал стоящия в засада Хорос тъкмо на време. Онзи беше очаквал появата на О'Нийл.

Даниел и Шаури отскочиха на една страна, докато О'Нийл се претърколи на другата. Изстрелите, които не улучиха О'Нийл, сега се насочиха към Скаара и се забиха във вратата зад гърба му. Тя се сгромоляса с трясък.

Когато реши, че Скаара е мъртъв, О'Нийл бе обзет от бяс. Същият бяс, който не бе успял да преодолее, откак синът му загина по същия неумен и жесток начин. Сега Хоросът трябваше да плати за смъртта на двете момчета. Той тръгна в настъпление, сред бясна стрелба, решен да убива или да умре.

Гвардеецът, притихнал като спокойна вода, чакаше сгоден случай. Двадесетина метра преди О'Нийл да стигне до него той стреля.

Поради интуиция или късмет, полковникът усети изстрела в полет и залегна тъкмо навреме. Така смъртоносният заряд не го засегна, а само разкри местоположението на врага му. Полковникът се превърта и прониза ястреба между очите. Шлемът му отхвъркна назад и повлече останалата част от него някъде в тъмното.

– Хайде, О'Нийл.

Даниел изгича на светло. Шаури беше на крачка зад него, стиснала пистолета, който Ферети беше изритал под вратата.

Когато ги видя, О'Нийл се опомни. Да отмъщава за Скаара не беше част от мисията му. Опита се да потисне чувствата си и да тръгне към Старгейт, но не стигна далеч.

Извърна се рязко и отиде до падналия Хорос, измъкна пистолета си и нанесе пет съкрушителни удара в незащитения му кръст.

– Така е добре – каза той, като приключи – да се омитаме.

Отвън Ковалски изглеждаше като най-потния и вбесен човек на света. Като хвана току-що изпълзелия Скаара за глезена, той вдигна 14-годишното момче във въздуха, докато лицата им не се срещнаха.

– Не го прави никога вече! – Всяка дума се забиваше като стрела в момчето.

Изстрелът беше съборил подпорите на вратата. Без Ковалски тя щеше да се сгромоляса стремително върху Скаара, но подполковникът в последния момент успя да го издърпа за глезена.

Все още увиснал във въздуха, Скаара посочи нагоре и извика:

– Удаджет – самолети.

Като двойка кръжащи кондори, самолетите се изстреляха от върха на пирамидата и се понесоха към незащитения взвод.

– Разпръсни се! Бързо – Ковалски знаеше, че ще има жертви. Докато бригадата търсеше прикритие, Ковалски се облегна на вратата и замахаше с ръце, сякаш насочваше пилотите. Надяваше се, че изстрелите им ще отворят проход в пирамидата.

Безшумните изстребители изстреляха по няколко ракети към платформата, достатъчно близо, за да затрупа Ковалски с каменни шрапнели, но и достатъчно далеч, за да засегнат вратата. Знаеха какво искаше да постигне той.

Щом самолетите се извисиха в лупинг, за да подготвят следващия си удар, той побягна с все сила към обелиските.

– Още два! Залягай! – провикна се Ферети от един изкоп близо до вратата.

Докато тичаше с всички сили по каменния наклон, Ковалски погледна през рамо. Наистина, от отсрещния край на гигантската постройка към тях се носеха трети и четвърти самолет. Щом го забелязаха, и двамата стреляха едновременно. Докато ракетите се носеха със свистене из въздуха, Ковалски кривна встрани и направи един изумителен скок към дюните, тъкмо преди голяма част от рампата да бъде отнесена от експлозията.

22 „Чакай ме!“

Когато това го забавляваше, Ра беше превъзходен играч. Често печелеше в игрите, и то не само заради способностите си, но и заради нещо, много по-важно: постоянната му воля да властва и да се налага. Ра никак не обичаше да губи.

Докато атаката на пирамидата се разгръщаше, вечно младият цар се забавляваше, като играеше едновременно две игри, които знаеше, че ще спечели. В едната от стаите си, обграден от менажерията си от деца, които бяха свидетели на играта, той се разсейваше с един вид шах, докато в същото време ръководеше унищожението на атакуващите земни жители.

Седнал изправен на масивен дървен стол с гравирана по облегалките за ръце ловна сцена, той изглеждаше напълно погълнат от партията сенет. Играта, която някога се е наричала „шаха на фараоните“ и все още се играе по поречието на Нил, изискваше огромна концентрация. Партньорът му беше красиво 13-годишно момче, което както и останалите доведени на кораба, беше лично подбрано от Ра заради невероятната му красота. Ра харесваше това момче не само заради прозрачността на кожата и гъвкавостта на тялото му, но и заради интелигентността му. То обещаваше да се превърне в приятел и компаньон, какъвто Ра дотогава не бе успял да открие.

Несравнимо по-добър играч, Ра си беше поставил ограничението да поглежда какво става с фигурите по дъската – пирамиди и обелиски, през ход. Това прибавяше психологическо измерение на играта, което се харесваше на Ра: трябваше да знае състоянието на противника, за да реши как да действа по-нататък.

Но изтънченото ограничение, което си беше измислил в схватката с американците, наистина гъделичкаше самолюбието му. Ра беше избрал едно срамежливо, заекващо момиче и му беше наредил да седи на перваза на прозореца и да съобщава какво се случва в подножието на пирамидата. Ако пропуснеш нещо важно, ѝ беше обещал начаса да я бутне долу. Ужасена от това обещание, тя говореше още по-трудно от обикновено. Бореше се с думите и страха си като заекващ папагал и съобщаваше на ухото на своя господар несвързания си доклад от наблюдателницата.

Колкото до Ра, всички тези недостатъци превръщаха досадното наблюдение на военните действия в артистично умствено предизвикателство. Той нямаше да е доволен просто да убие нарушителите, искаше да аранжира изстреблението им като музикална творба. И щеше да стори това със затворени очи и привързана на гърба си ръка.

Щом нашествениците оповестиха присъствието си със започналите близо до входа изстрели, Ра не изчака момичето да подеме накъсаното си описание. Всички в стаята чуваха отекващите в пустинната тишина изстрели, които бяха толкова отчетливи, сякаш някой наблизко бавно пляскаше с ръце. Той нареди на Анубис да затвори входа на пирамидата. След това свика остатъка от охраната си, последните четирима от хосросите, и им заповяда да се вдигнат във въздуха. Пилотите трябваше да ударят незаловените още бунтовници, които се бяха събрали около обелиска, и да ги унищожат с цялата ударна мощ на летателните си апарати. Два удаждета щяха да са достатъчни, но както винаги Ра гледаше да използва цялата си огнева мощ. Без да кажат и дума, войниците бързо се отправиха към площадките за излитане и по пътя активираха шлемовете си, като по този начин се превърнаха в ято застрашителни ястреби.

Доволен от себе си, Ра се наведе, за да вземе със своя обелиск пирамидата на момчето, – ход който щеше да му осигури абсолютен контрол над играта. Изведнъж за голямо свое удивление забеляза, че никой, дори и противникът му, не го гледа как печели. Подмамани от отчета на момичето, всички се бяха струпали около прозореца, за да видят сами какво става долу.

„Значи така ми служите?!“ изкрещя Ра и удари през дъската, с което разпръсна фигурите навсякъде по земята. Скочи на крака, като че щеше да удари най-близкото от децата, но вместо това се обърна към Анубис.

„Избий ги. Всичките ги избий!“

С последната си факла в ръка, О'Нийл водеше настъплението към Старгейт. Като стигнаха до късия коридор, в чийто под и таван бяха вградени двата кварцови медальона, той спря разтревожен. Навсякъде горяха факли, закачени по стените. Близо до Звездната порта, на маса, която преди не беше там, съвсем открита лежеше бомбата, прилежно поставена на сребърния поднос, който О'Нийл беше виждал при посещението си горе.

Даниел се опита да нахълта в стаята, нетърпелив да стигне до портата, но О'Нийл го спря с отривист жест. След всички препятствия по пътя дотук, полковникът не можеше да повярва, че Ра ще остави

финалния участък незащитен.

Той тръгна бавно към вратата, като скри зад гърба си хвърлящата искри факла. След това я хвърли към далечния край на стаята и нахълта вътре, готов за снайперистите. Стаята беше празна.

– О. К., Джексън, стартирай я.

Даниел мечтаеше да се махне час по-скоро оттук и с готовност се зае със задачата. Той пусна ръката на Шаури, сложи пушката си до основата на огромния кварцов пръстен и се захвана за работа.

Шаури беше чувала за Старгейт през целия си живот, но я виждаше за пръв път и беше толкова учудена от суровата ѝ красота, като всички на Земята, които бяха виждали двойника ѝ. Чувстваше се като нарушител повече от спътниците си, докато пристъпваше свещената територия. Тя си припомни всичко, което беше научила в катакомбите за Ра и това място, но то не успокои чувството ѝ за вина. Отгоре на всичкото това объркване, тя знаеше, че когато пръстенът се пробуди, тя или ще се строполи като чувал с пясък в друг свят, или ще я постигне съдбата, която са ѝ отредили войниците на Ра.

Даниел бръкна в джоба си и извади бележника с шестте символа, които беше преписал от свитъка в катакомбите. Откъсна точната страница и завъртя вътрешния пръстен на механизма, който се подаде без усилие. Той го завъртя към мястото на първия символ. Пръстенът рязко изщрака и секунда по-късно първата скоба се разтвори, за да открие кварцовия камък в центъра си. Докато въртеше пръстена за следващото съзвездие, усети, че Шаури го дърпа за ръкава.

– Нани? – попита той.

– Конер онио – каза тя.

Но тъй като Даниел не я разбра, тя посочи към масата, където полковникът отново сглобяваше бомбата. Даниел не повярва на очите си. Бяха на път да свършат всичко и О'Нийл щеше да ги вдигне във въздуха.

– Ей, какво правиш? – попита Даниел. – Мислех, че се разбрахме да затворим Звездната порта на Земята.

О'Нийл го погледна, но не спря работата си. В отчаяна борба с времето, той изтри потта от челото си и продължи да сглобява адската машина.

– Точно това очаквам от теб, Джексън, иди в силоза и унищожи Портата.

– Мислех, че се уговорихме да отидем заедно?

– Смяна на плана – по гласа му личеше, че няма намерение да преговаря.

– Аз оставам!
– Ти какво? Защо? Какви ги приказваш изобщо?
– Трябва да се уверя, че всичко ще свърши добре. Просто си завършвам мисията.

С тези думи той вкара оранжевия ключ в процепа между два цилиндъра на бомбата.

След това набра някакви допълнителни данни на миниатюрната клавиатура. И щом натисна копчето за стартиране, върху екрана се появиха мигащи червени цифри.

12.0012.0012.00

– А какво ще стане с Ковалски и Ферети? Ами с нея? – той погледна към Шаури.

– Вземи я със себе си, ако искаш, но побързайте. – Той натисна още веднъж стартовия ключ и закъснителят се активира.

11.59 11.58 11.57. Даниел беше изумен. Той седеше там в абсолютно недоумение защо О'Нийл върши това.

– Времето ти напредва, Джексън.

Даниел погледна към Шаури, после пак към О'Нийл. Беше на път да каже още нещо, когато внезапно остър звук, идващ от другата стая, ги накара да замръзнат. В следващата секунда съскаш, бял заряд изсвистя в стаята и прониза Шаури между раменете.

Даниел грабна пушката си и започна да стреля като обезумял. Три последователни куршума експлодираха в стомаха на някакъв войник и го разкъсаха на две.

Даниел се спусна до вратата, където беше паднала Шаури, и я обгърна в прегръдката си. Тя кървеше много зле и беше изгубила съзнание. Той докосна челото ѝ с устни и започна да я умолява да се държи, докато минат през портата, да изтърпи, докато дойдат докторите.

О'Нийл също се доближи, за да види как може да помогне. Опита се да открие пулса ѝ, но не успя. Тя беше вече мъртва.

10.45 10.44 10.43

– Гепиха ни, човече, спукана ни е работата. Сгасиха ни със смъкнати панталони и сега сме тотално прецакани.

– Дръж си езика, войник – излая Ковалски. Лежаха в пространството между пясъка и рампата, но то беше твърде равно, за да ги защити от обстрела на планерите. Подполковникът вдигна глава и огледа ситуацията. Като че ли Ферети беше прав.

Въздушната атака ги беше изненадала. Възводът, който и без това беше абсолютна мешавица, сега беше разделен от двете страни на

рампата. Войниците се опитваха да се крият във всичко, което беше по-голямо от миша дупка. Нямаха радио, нямаха комуникации и най-лошото, нямаха никакъв план.

Самолетите кръжаха отгоре и обсипваха района със снаряди. При всяко прелитане използваха отвесна стрелба, защото за момента изглежда предпочитаха да държат нашествениците приковани на място, отколкото да ги разпръснат с приземен огън. Но може би не беше точно така. Един от изстребителите изстреля снаряд, който се заби в края на рампата и отнесе голяма част от нея, сякаш бе направена от стиропор.

– Като мишени в стрелбище сме тук и тези момчета отгоре го знаят.

– Не се тревожи, имам план – промърмори Ковалски.

– План – това звучеше нелепо, помисли си Ферети. – Ние сме на открито, обстрелват ни отвсякъде, отделението ни е разкъсано, обезоръжени сме и най-близкото подкрепление е някъде на майната си. Така че каквото и да си намислил, по-добре размисли, преди да го наричаш план.

Ковалски се опита да пренебрегне тази тирада, надникна над ръба на рампата и погледна към редицата от каруци с кварц, наредени между обелиските.

– О кей, искаш ли да видиш план? Гледай тогава! – Той изскочи от прикритието и запълзя като змия по пясъка.

– Джексън, Портата. – О'Нийл постави ръка на рамото на Даниел и го потупа приятелски.

– Няма време, трябва да стигнеш до силоза – подкани пак О'Нийл, но без резултат.

Около една минута той наблюдава Даниел да прегръща тялото на Шаури. Знаеше какво е да си в такова състояние, да държиш на нещо, което вече е загубено. Самият той беше прекарал така две години. Но сега не можеше да разреши на Даниел този лукс. Разтвори една по една ръцете му от прегръдката и го изправи на крака. След това повтори безсмисления, празен съвет, който беше чувал толкова пъти:

– Няма смисъл, Джексън, тя е мъртва. Прочисти съзнанието си и продължавай. Нужен си ни, за да преминеш.

Даниел нямаше нужда да прояснява ума си. Шокът от загубата на Шаури беше сторил това. Той стоеше несигурно пред Звездната порта, неспособен да си спомни кой е и какво прави там.

– Изглежда имаме компания – чу той гласа на О'Нийл. Сноп синя, кварцова светлина се изстреля от пода на стаята с медальоните и постепенно започна да се разлива встрани. Когато видя това, Даниел си

помисли само за едно нещо. – саркофага. Щом веднъж беше върнал него към живот, значи можеше да направи същото и с Шаури.

О'Нийл се върна на площадката на стълбите пред големия пръстен, за да си вземе пушката. Но не стигна дотам. Даниел го бутна силно и той отхвъркна чак в другия край на стаята, където се спря в масата и заедно с бомбата се озова на земята.

Докато О'Нийл се изправи и стигне до медальона, Даниел вече седеше зад блестящата завеса от синя светлина, понесъл в ръце Шаури. Без да подозира опасността, Даниел доближи краката на Шаури твърде близо до снопа светлина, който оформяше транспортиращия цилиндър. Едно парче от робата ѝ излезе извън периметъра. Цилиндричният снап премина през него и мигновено го разсече. О'Нийл го видя да пада на пода.

– Джексън, какво правиш по дяволите? Бомбата!

Почти изчезнал зад блестящата завеса от синя светлина, Даниел каза нещо на полковника. Никакъв звук не можа да проникне зад завесата, но О'Нийл беше сигурен, че устните на Джексън произнесоха: „чакай ме“.

След това той изчезна, разтваряйки се в устремения нагоре поток светлина.

О'Нийл се обърна да провери механизма: 11:08 Прас! О'Нийл получи жесток удар по лицето, който го просна по гръб. Когато успя да се огледа, всички косми по тялото му настръхнаха. Над него стоеше онова изкопаемо над чието сгърчено тяло беше размишлявал в силоза – огромният войн с глава на чакал, военачалникът на Ра, Анубис.

Все пак някак трябваше да стигне до бомбата и да я спре, за да даде време на Джексън. Иначе Анубис щеше да го изпревари и да я прати на Земята.

Ковалски напрегна сили, но не можа сам да преобърне каруцата. Когато първите двама пастири дойдоха да му помогнат, той приклекна отстрани и бързо им обясни стратегията си.

– Първо обръщаме тази, после онази другата, довлечаем я тук и си правим нещо като малък форд, О кей?

– О-Хей – съгласиха се те ентузиазирано.

Ковалски ги погледна пак.

– Вие не разбирате и дума, от това което казвам, нали?

Наистина никой от тях не бе схванал нюансите на плана му, но бяха разбрали същността – нещо ще става и ти ще помогнеш.

Щом небето се прочисти за малко, Ковалски скочи, разположи

момчетата отстрани и заедно преобърнаха каруцата, като разсипаха кварца на пясъка. Издърпаха я малко настрани, после я катурнаха по корем и се насочиха към следващата.

Скаара и Ферети дойдоха тъкмо на време, за да помогнат. Лесно изсипаха съдържанието, преобърнаха я и бързо се окопаха под нея, за да избегнат новата атака. Застанал на четири крака, Ковалски изпробва тежестта на каруцата върху гърба си. След това бавно се надигна, като Атлас, подпрял своя край на каруцата на раменете си. Другите последваха примера му. После тръгнаха обратно към обелиските като гигантска пустинна стоновка.

Когато временният команден пост беше установен, Скаара призова и останалите пастирчета да се присъединят. Под прикриващия огън на Ковалски и Ферети, няколко от момчетата успяха да избегнат самолети-те и дотичаха от съседните дюни.

– Набе! Анда ни, анда ни! – извика Скаара. Набе все още беше на върха на рампата, стотина метра по-надолу. Окуражен, той се затича към центъра на рампата със всичка сила. Не се виждаха самолети. Един от пилотите обаче го забеляза и веднага обърна изстребителя назад. Скаара се опита да го предупреди.

– Скачай, скачай!

Но Набе, съсредоточен в тичането си, продължаваше да се носи. Преди някой да успее да го спре, Скаара се измъкна от прикритието и започна да маха към Набе да се разкара от откритата рампа.

Преди да успее да го предупреди, малкият самолет изстреля един откос. Земята около Набе избухна в облак от камъни и прах. Скаара усети горещината на вълната да го блъсва в лицето, преди да го удари първата летяща осколка.

Бризът разнесе дима. Когато се прочисти, нямаше и помен от Набе. Единствената следа беше смачканата зелена каска, която се изтърколи от пушека като гума на катастрофирала кола. Скаара го викаше отчаяно, докато не усети, че нещо го дърпа назад. Месестата ръка на Ковалски го бе обгърнала и го теглеше обратно към барикадата.

Ковалски го вкара под вагонетката и го държа, докато се успокои. Той се консултира с Ферети за възможностите им. Не им отне дълго, за да се съгласят, че те не са много.

– Нека поне да концентрираме целия огън върху една и съща цел. – Ковалски държеше гранатомета, прибран от пастирчетата. – Тоя бебчо трябва да може да тресне някое от тези хвърчила.

Ферети се обърна по гръб и измъкна три гранати от дългата си

роба.

– При нормални условия бих ти обяснил защо това не е план, бих ти дал куп обяснения защо смятам, че това е жалко подобие на план, но точно в този момент ми звучи като план. Затова да действаме.

Тъкмо планът беше разяснен и един от изстребителите се насочи към тях, изстрелвайки серия точно прицелени ракети. Войниците посочиха към него и пастирите ги разбраха.

– Сега, изкомандва Ковалски.

Десет обикновени пушки и Ферети с пръст на спусъка на гранатомета се подадоха от бункера и започнаха да стрелят във въздуха.

Малкият изстребител беше ударен по опашката. Ударът не му нанесе поражение, но наруши равновесието му. В първия момент изглеждаше, че хвърчилото ще се взриви върху каруците, но пилотът успя да го удържи и префуча на сантиметри от главите им. Секунди по-късно се чу зловещ трясък, когато лявото крило закачи един обелиск и удаджетът се заби в дюните, превръщайки се в горяща топка.

Даниел се озова в двореца, нос в нос с излъсканата фигура на богавен Хнум.

Той вдигна Шаури и влетя във великолепната тронна зала. Колосалните фигури по колоните сякаш следяха пътя му. Тропотът от обувките му отекваше по пода. Даниел се насочи към коридора, водещ до саркофага, който някакси му бе възвърнал живота.

Той беше отворен.

Бързо постави Шаури върху каменното ложе и се отдръпна, щом саркофагът се задейства. Гледаше как тялото ѝ потъва надолу в лекуващия гроб и как дебелият похлупак се затваря. Щом тя изчезна, Даниел разбра колко глупава бе постъпката му. Нямаше представа колко трае този процес, нито дори дали машината трябва да включи. Беше в капан в крепостта на Ра, без изход. Докато носеше насам Шаури, му хрумна някаква идея да помоли Ра, да се договорят. Сега разбра колко безумна е тази идея.

Скрит зад златния сандък, той се опитваше да не мисли за последиците. Погледна надолу и видя, че все още носи листа с координатите за Земята. Удари главата си в саркофага. Беше изпуснал шанса да се върне в силоза и да затвори капака на тази кутия на Пандора, преди да е изсипала „сърковищата“ си върху Колорадо.

Обърна се, за да разгледа стените на саркофага с надеждата да открие нещо. По дългите златни плочи беше гравивирана историята на Озирис. Той бил насечен на парчета от враговете си, а останките му били

разпръснати по Нил. Жена му Изида обикаляла цялото поречие, за да събере частите. След като ги съединила отново в тяло, тя го омотала в папирус и плат. Последната сцена показваше преродения Озирис.

Даниел вдигна поглед и видя Ра, застанал спокойно в края на мистериозния саркофаг. Даниел отскочи на другата страна и направи няколко крачки към вратата. Ра не понечи да го спре. При входа на коридора Даниел видя децата да се доближават към трона откъм покоите на Ра. Първият му импулс беше да избяга, но после си спомни за бомбата, която бе под тях. Нямаше къде да ходи.

Ра застана между Даниел и Шаури, която бе скрита в саркофага, и попита учудено:

– За това ли? – Ра погледна саркофага. – Сложил си нещо вътре ли?

Даниел се хвърли към Ра, но бързо и жестоко беше отблъснат. Ра разтвори дланта си, за да оголи смъртоносния медальон, с който така обичаше да експериментира. Преди дори да се доближи, медальонът го отхвърли назад, сякаш беше излязъл пред автобус. Той усети паренето по кожата си, което бе запомнил от преминаването през Звездната порта.

Ра се усмихна и приближи машината. Постави ръка върху капака, любопитен да проследи напрежението на Даниел. Капакът бавно се отвори и отдолу се показа заспала спокойно Шаури. Белегът над веждата ѝ, получен при разрушаването и опожаряването на Нагада от войниците на Ра, бе почти излекуван.

– Хана й, ханае – произнесе Ра.

Фразата, която Даниел не знаеше точно, означаваше нещо като „колко романтично“ Той бръкна в саркофага и прокара златната си ръка по красивото лице на Шаури.

– Много умно – Той изглеждаше наистина впечатлен от постъпката на Даниел. – Сега ще можете да умрете заедно.

Инстинктите на О'Нийл взеха връх. Преди противникът му да се усети, полковникът грабна дългия му жезъл, опря го в гърлото на шлема му и го изгласка назад. Едрият Анубис залитна към стената и О'Нийл дръпна пушката. Анубис обаче я държеше много здраво. Не можа да издърпа оръжието и в следващия момент в лицето му се стовари желязната чакалова ръкавица. Ударът го простря на земята.

Още преди да докосне земята, О'Нийл вече се търкаляше, за да избегне залпа, който знаеше, че ще последва. Секунда след това мястото, където беше преди миг, експлодира.

Коридорът беше точно толкова тесен, че полковникът да успее да

се опре на стената и да изрита назад огромния си противник. Ударът изтласка Анубис в стаята на Звездната порта, но не го повали. Той възстанови равновесие и вдигна оръжието си за нов изстрел.

Когато видя какво става, О'Нийл се прикри зад ъгъла на коридора към голямата галерия. Изстрелът рикошира в камъка и потъна в тъмното. После О'Нийл направи единственото умно нещо – побягна.

Голямата галерия беше тъмна като черно индиго и полковникът се надяваше, че това ще му позволи да се скрие от Анубис. Той побягна колкото имаше сили във вакуума от светлина, преди да почне да губи равновесие. Обърна се и видя големият войник да разглежда стаята при Портата. Явно се оглеждаше за Даниел и останалите.

Скоро Анубис тръгна да търси О'Нийл, но не толкова бързо, колкото му се искаше на полковника. Стаен в тъмното, той виждаше приближаването на чакаловия шлем. След няколко крачки преследвачът посегна към яката си и продължи да навлиза в мрака. Преди да изчезне, О'Нийл видя, че шлемът се прибира в яката.

Едва доловимото скърцане на железните доспехи се доближи и после спря. О'Нийл се мъчеше да контролира дишането си и се вслушваше във всеки звук. После изведнъж същото скърцане, но по-отблизо изпълни коридора. Когато разбра какво става, за О'Нийл беше късно. Железният прът се размахваше по пода като бастун на слепец и се удари в крака на полковника.

О'Нийл бързо се отдръпна няколко стъпки и се заслуша в очакване. Без предупреждение, тоягата го улучи в устата.

О'Нийл продължи да отстъпва в нова посока, като отчаяно размахваше ръце във въздуха, за да се защити от невидимите удари. Оръжието свистеше като секира наоколо. Докато Анубис замахваше за нов удар, полковникът успя да забие лакът в носа на противника си. О'Нийл чу как оръжието пада на земята и се спусна по посока на звука. Той шеметно заопипва около себе си и хвана пушката едновременно с нейния собственик, който се опитваше да си я вземе. О'Нийл се опита да я измъкне, но мъжът беше много силен.

Тъй като знаеха, че който я притежава, ще победи, двамата се ритаха, удряха и бореха като в свирепа гладиаторска борба.

О'Нийл ползваше всички трикове, които знаеше, и все пак постигаше само равен. Най-накрая реши, че тази схватка е много опасна и отнемаша време. Пусна рязко оръжието и когато се втурна към Старгейт, чу как Анубис се строполи по задник.

5:205:195:18

Един самолет долетя откъм пирамидата и се сниши за атака. Ковалски насочи вниманието на всички към него и бавно започна да брои от пет надолу.

Никой не забеляза другия самолет, който идваше откъм дюните. При думата „хайде“ всички излязоха от прикритието и откриха стрелба. Първият самолет внезапно се вдигна и ги остави открити за огъня на партньора си.

Снопът пулс-снаряди мигновено покоси пет от момчетата. Друго загина случайно, застреляно от истеричните откоси на един от своите. Като разбра какво е сторило, момчето падна на колене, докато наоколо продължаваха да валят пулсове. Ферети го сграбчи, за да го довлече до скривалището. Момчето ревеше истерично, а това бе последното, от което се нуждаеха.

След минути изстребителите опитаха същия номер. Този път вместо една примамка имаше две. Другият самолет щеше пак да атакува иззад дюните, но щеше да ускори над каруците и да завие вдясно покрай пирамидата.

Лоша работа. Поради хаоса, който цареше, Ковалски не можеше да предпази необучените си войници. Те паднаха в същия капан.

Все пак Ферети разбра каква е работата. Измъкна се от укритието, оставяйки първия самолет да отmine, и стреля с гранатомета към втория.

Вторият пилот не можа да стреля, защото се концентрираше върху острия лупинг, който му предстоеше. Той тъкмо ускоряваше над каруците, когато Ферети изстреля последната граната. Тя експлодира отдолу на летателния апарат и пръсна корпуса му като стъклена чаша.

– Залегни, назад!

Ковалски успя да ги прикрие, преди третия самолет да стреля.

Засегнатият изстребител се носеше към пирамидата. Издигна се вертикално нагоре, за да избегне каменната стена, но се натъкна на стърчащия край на космическия кораб, кацнал отгоре. Самолетът се разхвърча на парчета, обгърнат от пламъци.

Докато падаше от пирамидата, момчетата бяха обзети от страшна радост. Те крещяха и стреляха по горящото кълбо, докато не изпразниха пушките си.

О'Нийл се втурна право към прекатурената маса и за-търси картата за достъп до механизма на бомбата сред частите, изпадали по земята.

3:393:38

Откъм вратата се чу зареждане на пушка. Беше абсолютно

незаштитен, без шансове да се прикрие. В момента на изстрела О'Нийл повдигна сребърния поднос като щит. Огледалната повърхност отрази лъча на оръжието и го прати в посоката, откъдето бе дошъл. След това О'Нийл хвърли подноса като фризби по посоката на вратата. Анубис лесно се прикри зад ъгъла, но когато се показа за втори изстрел, го посрещна силният ритник на полковника, който се стовари точно в гърдите му.

Чакалът се сгромоляса по корем. Опита се да се изправи, но коленете на съперника му го притиснаха здраво към земята. След това усети, че някой яростно дърпа муцуната на шлема му настрани. О'Нийл се опитваше да му счупи врата, без да знае, че кварцовият шлем не позволява това.

Полковникът видя, че голямата пушка лежи наблизко и взе бързо решение. Без да отпуска Анубис, изрита оръжието в Голямата галерия. Първо щеше да обезвреди бомбата, а после да се заеме пак с противника си.

О'Нийл изчезна така внезапно, както беше атакувал. Анубис се изправи, намести врата си от удара и се обърна да види къде е врагът. О'Нийл беше отново в стаята на Звездната порта.

Преди да го последва, Анубис намести оръжието за ръкопашен бой, разположено в бронята на ръката. Четири остриета се показаха от китката до пръстите, следвайки естествената извивка на ръката. Както и шлема, остриетата бяха направени от прахообразен кварц, оформен в газова мембрана. Анубис насочи остриетата и влезе в стаята, където О'Нийл беше коленичил до бомбата.

И двамата се огледаха, когато чуха експлозията.

Ра търпеливо приканваше Даниел да се доближи до саркофага, като обещаваше да не нарани Шаури. Играта беше прекъсната от звука на разбиващия се в кораба-майка самолет.

Всички в стаята се стреснаха, но най-вече Ра. Той се свлече зад саркофага, заривайки глава в ръцете си за няколко секунди. Когато най-накрая престана, той погледна странно към Даниел, сякаш искаше състрадание и сякаш атаката на цитаделата му беше проблем, който трябваше да тревожи всеки.

След като Ра се отдръпна от саркофага, Даниел се завтече към другия край на стаята. Царят обаче не се интересуваше от него. Той не представляваше опасност и с него можеше да се заемат после.

Даниел видя златния човек да тича нагоре по стълбите и да се скрива във вратата зад трона си.

Той се възползва от ситуацията и отиде до саркофага, където Шаури вече започваше да се раздвижва. Машината я беше съживила, но не беше довършила процеса. Даниел я взе на ръце и покрай децата се отправя към тронната зала.

От прозореца Ра виждаше както останките от горящия самолет, така и малките фигури на празнуващите доброто попадение. Докато ги гледаше, разбра, че ще трябва да отдели повече време, за да прочисти този незначителен участък от империята си. Цялото население трябваше да се избие и на негово място да се засели друго. Той погледна към простиращата се пустиня и разбра защо толкова мрази това място. То твърде много му напомняше на родната му планета. Когато се убеди, че пилотите все още контролират положението, той се насочи към друга цел – унищожението на Даниел.

Ковалски и компания бяха останали без амуниции. Пилотите го знаеха. Те покръжиха малко над тях и ги предизвикваха да стрелят от земята. Единствената съпротива, която срещнаха, бяха гневните викове на момчетата.

Два от удаджетите, летящи в тандем, се снишиха над празната пустиня и леко кацнаха върху широкия пясъчен амфитеатър, обикалящ пирамидата. Минута по-късно вратите на удаджетите се отвориха и двама хороси с автоматични пулс-пушки в ръце се отправиха към обелиските.

О'Нийл чу стъпки зад себе си и разбра, че Анубис го е последвал в стаята, но продължи да работи. Като демонстрираше стоманени нерви или може би старата си самоубийствена безразсъдност, той тъкмо започваше да набира командата за анулиране на експлозията, когато видя смъртоносните остриета на Анубис да се спускат към него.

Те се забиха дълбоко, но не в тялото на полковника, а в Даниеловото издание на „Египтикус“ от 1931 година на сър А. И. Уолис Бъдж. Анубис погледна към разкъсаната книга – остриетата му бяха потънали в мъчително скучните ѝ страници. О'Нийл не му даде време да се зачете. Силно изви ръката му зад гърба и когато костите се напрегнаха почти до счупване, прошепна в ухото му.

„Лошо куче.“

Чу се остро и кухо изпращяване, когато ръката се сбoguва със ставата си. Анубис се извъртя точно на време, за да срещне тежък юмручен удар. Като машина, бутаща контейнер, полковникът изгласкваше Анубис назад със серия бесни удари по двете страни на лицето. О'Нийл продължи така, докато другият не се озова в стаята с медальона. Анубис и без това едва се удържа на краката си, когато получи и едно коляно в

замаяната си глава. След това О'Нийл го препъна с крак и го повали на земята, а после скочи отгоре му. Тялото на Анубис лежеше наполовина-та върху медальона, наполовината извън него.

Понесъл отпуснатата Шаури на рамо, Даниел я носеше през залата към медальона. Той нежно я постави върху него и започна истерично да търси някакъв начин да го включи. Опипа внимателно зловещата статуя на Хнум с надеждата да открие скрито копче или друго средство. Отчаян, той забеляза децата, които го бяха последвали до залата, за да видят какво ще стане.

– Помогнете – помоли ги настоятелно той с разширени от ужас очи.

Те само го изгледаха, сякаш бе циркова атракция и се отдръпнаха.

– Не се страхувайте – той се доближи, като слезе от платформата, придобивайки меко изражение на лицето си.

– Семун, семун – каза той, като се сочеше – Приятел. Децата разбиха какво им казва и някои от тях се захлиха на начина, по който той осакатяваше думите.

– Иа'ани!

Крясъкът на Ра изпълни помещението. Децата в миг се разбягаха на всички посоки.

– Времето за игри свърши – каза той и тръгна към тях. Даниел гледаше златния фараон като привидение от някой отдавна забравен сън. Брутално, зловещо хлапе, готово да го погуби, което тракаше със златните си сандали по студения мозаечен под в неравен такт. Даниел погледна отново към Шаури, която бавно се раздвижваше. Какво не би дал, за да ѝ купи малко време.

Ра бе почти до медальона, когато Даниел се хвърли в атака. Без усилия Ра обезсмисли този ход – просто разтвори ръката си и запрати Даниел на медальона до Шаури. Все пак Даниел направи още един опит да притесни Ра, но този път последиците бяха още по-сериозни. Ра използва цялата парализираща сила на оръжието си. Главата и ръцете на Даниел бяха парализирани от жестока болка, с едно вдигане на ръка Ра го накара да коленичи и в следващия миг лицето му започна да се деформира, сякаш се оглеждаше в криво огледало. Всички части и органи на тялото му започнаха да се издуват и свиват, поради действието на кварца. Това малко подобие на Старгейт също го разбиваше на молекулярно ниво. Само след секунди Даниел щеше да е мъртъв.

Все още притиснат върху медальона, Анубис напрегна сили да отхвърли полковника. Докато го натискаше към земята, О'Нийл забеляза на китката на Анубис онова средство за активиране на медальона, което го

бе виждал да използва, докато бяха пленници. Това беше истинският шанс да се свърши завинаги с тая работа.

– Много поздрави на цар Тут, копеле.

О'Нийл сграбчи ръката му и я тресна в пода. Този удар активира устройството. Мигновено студения, син лазерен лъч пререза въздуха на сантиметри от главата на Анубис.

Щом видя лъчът да се проектира върху диска на тавана, Анубис забрави болката в ръката си и направо подивя. С въртене, крясъци и блъскане, той се опитваше да отхвърли О'Нийл настрани. О'Нийл помнеше как светлината разсече дрехата на Шаури и напрягаше сили да удържи Анубис върху медальона. Бе напрягнал всички сили и чакаше момента, когато светлинното острие щеше да завърши обиколката си.

Когато синият лъч пререза въздуха до него, Ра мигновено реагира, като отпусна за малко зловещата си хватка. Дори сред тези страхотни болки Даниел разбра какво ставаше. О'Нийл. Той бе долу при медальона и се опитваше да покаже на него и Шаури пътя към спасението.

С последните си частици енергия Даниел се пресегна и сграбчи ръката на Ра. Ра не разбираше защо му е на Даниел да се хваща за ръката му и продължи мъчението, като засили действието на камъка. Даниел обаче не пусна ръката, въпреки опитите на Ра да се освободи.

Ра сам не разбираше в каква опасност се намира. Цилиндърът от синя светлина се затваряше. Щом видя това, Даниел предвкуси победата. Той напрягна усилия и хвана здраво китката на детето-цар с двете си ръце.

– Затвори си ръката! – изкомандва Даниел. Ра така се стресна, че си стисна ръката, а след това се помъчи да я дръпне.

Главата на Даниел се проясни. Като видя лъча само на крачка, той затегна хватката си и започна да дърпа Ра като пит-бул, забил зъби в нечий глезен. Щом погледът на Даниел започна да се прояснява, той забеляза нещо да се полюшва на врата на Ра – слънчевият диск, който Катрин му бе дала за щастие.

Щом го видя, Даниел дръпна диска от врата на Ра и успя да отскочи тъкмо в момента, когато светлинният лъч се затвори в цилиндър. Стената задържа ръката на Ра неподвижно.

Даниел и Шаури вече изчезваха, а с тях и част от ръката на Ра. Лъчът пререза като нож ръката на царя. Ра се олюля назад и започна да пищи неистово от болка, докато гледаше остатъка от отрязаната си ръка.

В замяна машината донесе отрязаната глава на предания му войн Анубис, чиято челюст още се гърчеше от напрежение като жива. Ра се

строполи и започна да вика за помощ. Трябваше да стигне до саркофага. От опитите, които бе правил, знаеше, че машината може да възстановява органи. Но ако останеше на пода, докато кръвта му изтичаше, това знание щеше да е безполезно.

Изкрещя още веднъж на слугите си, но децата или бяха избягали, или се бяха скрили добре. Вбесен от това неподчинение, Ра се изправи и сам омота ръката в полите на златната си дреха. Затътри се към трона, като крещеше по пътя си и непрекъснато повтаряше заканата си да накаже жестоко всеки, който не бе се отзовал на повика му.

23

Върховна власт

О'Нийл веднага разпозна, че отрязаната ръка е на Ра. Средството за изтезания все още бе стиснато в дланта. Когато отмести поглед от обезглавения Анубис, видя Шаури и Даниел – пребити, замръзнали и изтощени.

Обзет от паника, О'Нийл се обърна към бомбата.

03:36 и продължаваше да намалява.

Дори Даниел да беше в съзнание, щеше да им отнеме много повече време да активират Звездната порта. Той знаеше, че първо трябва да спре бомбата, а после да съживи Даниел. Със спринт достигна до нея и започна да набира кода за преустановяване. След последните цифри О'Нийл натисна „Enter“ и въздъхна успокоено.

Но спокойствието му беше прибързано, механизмът продължаваше да цъка.

03:22 03:21 Шокиран, той зарови из паметта си. Какво бе забравил? Защо не работеше? Опита още веднъж и още веднъж се провали.

Вбесен, той посегна към електронния ключ, пхнат в бомбата. Дръпна го силно и го изтръгна от гнездото му. Но бомбата все пак не спря да цъка.

Без амуниции, с доста поражения, само с ножове и щикове, Ковалски наистина нямаше много възможности. С изключение на Скаара, който беше готов да се бие докрай, останалите момчета бяха изтощени.

Самолетите се бяха приземили и Хоросите маршируваха към тях. Ковалски знаеше, че ще е безполезно да им се противопостави.

– Трябва да се предадем! – изстена той.

– Какви ги дрънкаш? – излая му Ферети.

– Ще загубим, ако започнем битка тук. Трябва да се предадем и да се надяваме, че О'Нийл още е жив.

– И да е жив, сигурно вече е в Колорадо.

– Не се тревожа за нас, Ферети, а за момчетата. Ако не се съпротивляваме, може просто да ги вземем в плен.

Тази възможност не се нравеше на Ферети. Да не се предава беше заложено в главата му още от първите дни на военното му обучение. Но щом погледна ранените около себе си, разбра, че Ковалски е прав.

Последният захвърли празната си пушка и тръгна към Хоросите по

пясъка покрай обелиските. Скаара не можеше да повярва на очите си. Ферети също хвърли оръжието си и последва Ковалски с вдигнати ръце.

Пастирите ги последваха един по един с вдигнати ръце. Въпреки че опита, Скаара не можа да ги убеди да се бият до смърт. Щом и последното от момчетата мина покрай него, Скаара се отказа, хвърли пистолета си и последва другите.

Изминаха няколко метра встрани от барикадата и паднаха на колене. Ковалски се надяваше, че това ще ги спаси от избиване. Гвардейците бяха на около 50 метра, когато се подготвиха за стрелба. В тишината на пустинята звукът от отварянето на пушките прозвуча зловещо и много отблизо. Ястребите вдигнаха мерник, за да екзекутират противниците си на място. Може би ако ги видят да падат, момчетата най-накрая ще побегнат, помисли Ковалски. Той се изправи да посрещне първия изстрел, но в следващия миг сърцето и краката му спряха едновременно.

Чу се звук от барабани. Войниците погледнаха към пръстена от дюни, пуст до появата на оглушителното барабанене. Звучеше, сякаш хиляди барабани биеха със страшна сила без оглед на темпо и ритъм.

Един от гвардейците се обърна и стреля два пъти срещу предаващите се и тяхното укритие. Всички паднаха по лице, миг преди да чуят свистящите изстрели над главите си. Когато погледнаха пак, на хълма стояха хиляди мъже от Нагада. Още стотици идваха след тях, а звукът се засилваше.

Гвардейците останаха на позиция, въпреки че безпокойството им нарастваше. Ястребовите им глави се извърнаха и видяха, че други стотина души застават като стена между тях и самолетите им. Идваха още и още, блъскащи с лъжици по тенджери, размахващи ножове и миньорски кирки, събиращи камъни. Излизаха на върха на дюните не със стотици, а с хиляди, като всеки допринасяше за увеличаването на шума. Вдъхновените млади мъже танцуваха и викаха, погълнати от екзалтацията за пръв път в живота си да участват в опиянена тълпа. Като огромен звяр в окови, те бяха натрупали енергия, която всеки момент щеше да избухне.

Изведнъж на върха на най-високата дюна се появи Касуф. Щом вдигна ръце, той привлече вниманието на всички. Заповедта му да се спре шума се разнесе из тълпата и постепенно всички утихнаха. Той излезе пред гигантската орда. Ако искаше да ги спре, трябваше да направи чудо. Той слезе няколко крачки надолу по склона и се обърна назад, за да ги накара да замълчат.

Един от гвардейците използва случая да събуди отново страха от

Ра. Той започна да крещи една молитва, която всички помнеха и знаеха добре:

– Атен-Ре тий харуха на'арап са, Хентен-Ре. Ра, богът на слънцето, многократно се отплаща както за верността, така и за предателството. Ра, господар на справедливостта.

Касуф вдигна високо жезъла си и отговори колкото му глас държи.

– Бани дхарам Ка – Върховна власт!

Изведнъж хората се юрнаха от всички страни, заливайки като прилив пустинята. Двата гвардейци започнаха да стрелят на посоки, безсилни пред дивата атака. Пронизващ боен вик се изтръгна от тълпата. Никой не го беше планирал, но сега, когато цялото население викаше в един глас, това се превърна в източник на сила. Влудяващият звук ги караше да осъзнаят, че са един народ, борещ се за обща кауза. Те пририжаха като разбушвано море.

Ра изтича до саркофага и се просна върху каменната маса. Треперейки неудържимо, той придърпа савана, докато капакът се спускаше върху него. Приглушеният тътен на машината звучеше като приспивна песен. Той означаваше край на разяждащата болка и надежда, че ще се пробуди с нов израстък, който след време ще се оформи в ръка. Но имаше и още нещо. Да бъде в саркофага за Ра означаваше ненарушим покой и здрав мъртвешки сън. Това съоръжение беше единственото нещо, към което беше привързан. Той влизаше вътре всеки път, когато искаше да се разтуши от самотата.

Ра нямаше близки или роднини. Той не вярваше никому освен на децата, които обаче бяха така зле образовани, че не бяха истински другари. Бяха по-скоро нещо като домашни животни. Но нямаше никой, с когото да поговори. Той не бе отстъпвал в спор от хиляди години, не бе правил компромиси дори за нещо дребно. По съвет на господаря си, той бе забранил писмеността и изучаването на предробската култура. Почти сто години под негово управление и поданиците му бяха вече с промити мозъци. Той бе господар на собствената си съдба и сега светът му показваше какво е постигнал. Но този свят беше пуст. Ето последиците от това да бъдеш толкова млад и толкова древен едновременно.

Тъкмо когато капакът се спускаше над него, сякаш го връщаше в утробата, той чу оглушителния шум навън. Уплашен, той се измъкна от саркофага и се затътри към покоите си. Доближи се до прозореца и видя спектакъла, който се разыгрваше на пясъка. Когато войните му се обърнаха в бягство, видяното му беше достатъчно. Време бе да си спасява кожата.

Отиде до контролната кутия и препрограмира инструментите. Повдигачите започнаха да свирят, а кварцовите обръчи задействаха механизма за прибиране на стените. Когато големите златни панели на космическия кораб започнаха да се затварят, някой от децата, събрани под статуята на Хнум, заподскачаха върху кварца, както бяха видели да прави Даниел. Опитваха се да избягат, преди Ра да изпълни закана си да ги накаже.

Тълпата прииждаше от всички страни като пасаж пирани. Хората се спуснаха върху войниците и започнаха да ги разкъсват буквално на парчета. Атаката продължи, докато боговете не се превърнаха в кървави петна по ръцете на народа.

В същото време хиляди други се спуснаха по рампата към масивната каменна врата. Със съвместни усилия под предводителството на Ковалски, те лесно я повдигнаха и я подпряха с камъни, за да стои отворена. Мнозина от тези, които преминаха, все още се суетяха от вътрешната страна на вратата и събираха смелост да навлязат в мрака и да се изправят срещу самия Ра.

Атаката нямаше точен план. Това всъщност беше спасителна операция, целяща да предпази от Ра Шаури, земните жители и пастирите. След като Хоросите бяха унищожени, работите откън станаха доста хаотични. Касуф свика спешен съвет на старейшините.

Силен взрив, идващ отгоре, накара тълпата да затаи дъх. Той бе последван от бученето на космически двигатели. Дългите стабилизиращи рамене се отделяха от пирамидата, докато мегалитните шлюзове се затваряха.

Ра бягаше.

Нагадците бяха спечелили. Когато бавно осъзнаха какво става, от гърлата им се изтръгна гръмовен вик, викът на неволните завоеватели. Неволни, защото не бяха очаквали победата. Бяха дошли да защитят пришълците и момчетата, които бяха станали герои за града.

По-сериозно погледнато, те дойдоха, защото можеха да дойдат. За пръв път в колективната им памет те имаха избор. Когато войниците на Ра дойдоха в града им да палят и убиват, никой не им се опълчи. Даже и най-силните, видели как погубват децата им, дори не си помислиха да отвърнат. После дойдоха пришълците и обърнаха всичко надолу с главата. С помощта на две от децата на Касуф, те бяха убили злоещия Хорос, а след това атакуваха Ра в собствения му храм. Ако чудесата преобръщат представите на хората за това какво е възможно, то идването на Данийър и войниците беше чудо. С разпространяването на вестите за

техните подвизи из града се появи чувството, че всичко е възможно. Те се вдигнаха като един, за да отвърнат на Ра.

Превръзката от очите им беше паднала, покорството отстъпи пред чувството за справедливост.

Лицето на Даниел беше лилаво и пурпурно на цвят. Такива бяха и ръцете и раменете му, изобщо всички части от тялото, които бяха подложени на зловещата сила на кварца. Кръвта, която течеше от носа и ушите му, свидетелстваше за вътрешни кръвоизливи. Но всички признаци за живот бяха налице. Нараняванията изглеждаха по-зле, отколкото бяха всъщност. Смъртоносният камък не бе имал достатъчно време, за да достигне до критичния момент на втечняване на молекулите на Даниел отвътре. Щом се освободи от черната магия на медальона, поражението спряха. Шумът от двигателите накара Даниел да отвори очи. Той се усмихна на Шаури, която тъкмо идваше в съзнание. И двамата изглеждаха ужасно. Тя също му се усмихна, щастлива, че все още са живи.

Изведнъж Даниел възвърна паметта си. Къде беше О'Нийл? Ами бомбата? Той съгледа О'Нийл да човърка всяко възможно копче по машината. Бомбата все още цъкаше.

00:41 00:40 00:39

Даниел скочи на крака и се затича панически към него, като залиташе, защото стаята започна да се тресе от излитането.

00:32 00:31 00:30

– Изключи я, той излита, спечелихме! – извика Даниел.

– Опитвам се, но е прецакана. Не иска да спре.

– Прецакана? От кого?

Такава беше голата истина, която им се искаше да е само шега.

– Военно разузнаване – обясни О'Нийл.

00:22 00:21 00:20

Двамата погледнаха вцепенено бомбата. После се изгледаха един друг и заговориха в един глас. Имаха една и съща идея.

Когато големият кораб се издигна над пирамидата, хилядната тъпла бе обзета от нестихваща радост. Те ревяха, скачаха и танцуваха обезумели, някои се хвърляха надолу с главата в пясъка, а други заплашително размахваха миньорските си кирки към кораба. Всички скачаха един върху друг и се прегръщаха в израз на огромната физическа радост, която изпитваха.

Единствено Скаара не можеше да се наслади на победата. Той разбираше, че са победили и колко важно беше това, но беше загубил приятеля си Набе.

През тълпата той забеляза до рампата да се валя една войнишка каска. Започна бързо да си пробива път през хората, преди някой от радостните нагадци да я е видял.

Искаше му се да я вземе за спомен.

Не бе изминал и няколко крачки, когато една обгоряла ръка се вкопчи в каската. Скаара се доближи още, за да види нахалника. Това, което видя, беше Набе – опушен и окървавен, но жив, напрегнал и последните си сили, за да се докопа до желаната каска. Скаара разбута хората наоколо, за да стигне до него. Грабна го в обятията си и го стисна със все сила.

– Видя ли ме, Скаара, аз летях?

Скаара се усмихна през сълзи от щастие.

– Видях те, Набе.

И другите пастирчета съзряха Набе и се втурнаха натам. Ковалски бързо провери състоянието му. Беше спец по първа помощ и внимателно прегледа ранения. Ферети гледаше доста обезпокоен.

– Не е толкова зле, колкото изглежда. Ще се оправи. Скаара и Набе погледнаха Ковалски, без да знаят какво им говори. Той знаеше, че ще го разберат по интонацията и повтори.

– Всичко ще е наред, малък здравеняко.

Опиянен от победата, Касуф почти беше забравил за Скаара, когато видя момчетата да се трупат около Набе. Той се спусна натам и видя, че малкият Набе е още сред живите. После се извърна към Скаара. В началото искаше да бъде сдържан с момчето, но изведнъж омекна. Сграбчи го в прегръдките си и го понесе във въздуха, сякаш все още беше малко дете.

Децата на Ра тичаха във всички посоки. Най-голямото момиче се завтече към баните, където се криеха по-малките. Събра ги и ги подкани да тичат към медальона. Последното от тях тъкмо скачаше върху диска, когато Ра влезе в залата и се подпря на трона. Туниката му беше увита около отрязаната ръка. Знаеше, че е късно да спре снопа светлина. Постепенно се овладя и се доближи до децата. В кехлибарените му очи напиреха сълзи.

– Не можете да ме изоставите сега! – изкрещя той.

В гласа му прозвуча заповед и молба. Но вече беше късно.

Безмилостната стена от синя светлина вече се затваряше и поглъщаше децата, за да ги изпрати надолу по лъчите. На тяхно място в светлината се материализира бомбата. Това беше последното нещо, което Ра щеше да види. Червените цифри мигаха безмилостно и съобщаваха на

Ра за собствената му гибел.

00:09 00:08 00:07

Когато разбра кой му е изпратил този дар, вече беше късно. Устните оголиха зъбите му и от устата му се изтръгна зловещ вой, подобен на адски вулкан.

00:02 00:01 Светлина и ... всичко свърши.

Даниел, Шаури и О'Нийл се измъкнаха от пирамидата точно на време, за да видят как корабът на Ра се изгубва от поглед. Тълпата също запаше след кораба.

– Изчезна – каза Даниел.

Корабът вече беше на километри разстояние, ускоряващ все повече, когато броячът стигна нулата. Дори при това разстояние, ако не се отдалечаваше с огромна скорост, светлината от експлозията щеше да ослепи всички. Сега обаче те станаха свидетели на невероятно шоу с фойерверки. Не само поради атомната реакция, но и заради огромната температура, развита от кварца, останките от кораба изписваха невероятни криволинии по небето.

– И няма да се върне вече – добави О'Нийл. Когато хората разбраха, че останалите герои бяха спасени, нов радостен вик заля тълпата.

Малко встрани до площадката за кацане стояха и децата-роби на Ра. Те изглеждаха и се чувстваха съвсем не на място сред грубите миньори. О'Нийл реши да даде знак никой да не закача децата, в случай, че ги сметне за символ на Ра. Той вдигна едно от най-малките в ръка, а в другата стисна пистолета си.

Касуф и хората му тъкмо се подготвиха за благодарствена молитва, когато Скаара съзря О'Нийл и се завтече към него. Ухилен до уши, той бавно повдигна ръка към челото си в много приличен военен поздрав.

Имаше нещо в този жест, което парна О'Нийл. Той гледаше безмълвно към момчето. Едно по едно, съвсем бавно, цялата група на момчетата премина покрай него, козирувайки.

Ковалски и Ферети бяха щастливи. Те обичаха тези деца, заради всичко, което бяха направили за тях. Те също се присъединиха към шествието и козируваха на полковника.

О'Нийл се развълнува. Знаеше, че всичко това е глупаво, но все пак то го развълнува. И тъй, той също вдигна ръка и отговори на поздрава на Скаара.

Шаури се обърна към Даниел, хвана ръката му и я вдигна във въздуха. Множеството отвърна с възклицания, всички вдигаха ръцете си в поздрав към този, който преди време смятаха за бог и от когото се

бояха, а сега приемаха като обикновен човек и приятел.

Даниел се извърна към Шаури и я целуна. За пръв път в живота си Даниел почувства, че е обвързан, че чувства тези хора като свои и че е извървял целия този път заради тях.

Поздравите и виковете продължиха няколко минути, а после Шаури и Даниел бяха вдигнати на ръце и отнесени встрани от сцената.

Вдигнат нависоко, Даниел със смесени чувства забеляза любимия си смрадлив мастадж Малка хапка да се върти около една дюна, явно чакаща и тя да поздрави героя.

Щом Шаури видя мрачното изражение на лицето му при вида на най-нечистоплътното животно и на двете планети, тя нареди нещо на понеслите ги люде. Усмехнати, те занесоха Даниел точно под носа на чудовището. Точно преди топлият език на мастаджа да се плюсне върху лицето му, Даниел се обърна и погледна Шаури с поглед, който на всички езици означава:

– Ще ми платиш за това!

Епилог „Донесе ми щастие“

Даниел държеше факла в едната си ръка и бележника си в другата. Под негово ръководство Ковалски въртеше тежкия пръстен на Старгейт, като поставяше точните съзвездия по местата им. Щом и последният символ застана на мястото със щракане, странната машина заработи сама. Даниел угаси факлата и двамата се присъединиха към останалите, които ги чакаха в залата с медальона. Тясната стая и просторната Голяма галерия, осветени от факли, бяха изпълнени с наблюдатели. Въпреки че го бяха виждали вече, Даниел, Ковалски и О'Нийл се суетяха в ъгъла като малки момчета, вмъкващи се в киносалон. Картината беше впечатляваща.

Светлината се процеждаше през седемте клапи на пръстена като струи вода, извиращи нагоре противно на гравитацията. Тя бавно запълваше центъра на пръстена, който приличаше на бушуващ басейн, пълен с искряща течност.

Този път най-впечатляващото не беше светлината, а музиката на пръстена. Бяха я чували вече в антисептичния силос, зад предпазните стъкла и азбестовите врати. Този път застанали в центъра на пирамидата, под мъждукащата светлина на факлите, те разбраха, че музиката на пръстена е нещо повече от високи звукови честоти. Това беше мелодия с бавни вариации и повишаваща се звучност, една рапсодия от дванадесет тона, идваща от естествено създадения синтезатор. Тук, в естественото място на Старгейт, музиката беше наистина невероятна.

Когато мелодията достигна върховната си сила и басейнът от светлина започна да се разлива по ръба на Портата, Даниел изтласка Шаури в безопасност зад вратата. Секунда по-късно дойде и моментът, който американците бяха чакали толкова време. Едно внезапно и мощно енергийно изригване разля светлината из залата, сякаш ги грабна божествена ръка. Дори хората далеч назад в галерията затаиха дъх и отстъпиха пред ужасяващото проявление на мистериозната машина. Когато се подадоха зад ъглите и свалиха ръце от очите си, светлината се беше върнала обратно през пръстена, а енергията беше образувала около периметъра на машината, кръг, подобен на този при атомна експлозия. Енергийната фуния потъна в стените на пирамидата няколко метра зад пръстена.

Американците се надигнаха и влязоха в залата. Беше време да

тръгват. Скаара подаде ръка, но този път не понечи да се изкопчи, както първия път, когато О'Нийл стисна ръката му за поздрав. Изобщо Скаара вече не би побягнал от нищо.

Докато се здрависаха, О'Нийл разбра, че тогава и той беше бягал от нещо. Сега обаче, благодарение отчасти и на това момче, нямаше вече да бяга. Той му се усмихна за сбогом.

Когато групата стигна до стълбите, водещи към Портата, Ферети се обърна към Даниел.

– Ей, между другото – каза той, като се мъчеше да надвика върховното бучене на Старгейт – получи ли си обратно онези книги?

– Всъщност, да, едната беше малко смачкана – той изгледа О'Нийл и после пак Ферети – но много ти благодаря.

– Да, и още нещо – Ферети се наведе, за да прошепне заговорнически, – винаги съм знаел, че ще ни върнеш обратно – каза той, като силно преиначи истината.

– Точно така – измърмори сухо големият войник. Той просто протегна ръка и каза на Даниел

– Благодаря.

Даниел кимна за „няма защо“ и се извърна към офицера с черната барета.

– Всичко ще е наред с теб, нали? – каза О'Нийл, въпреки че чудесно знаеше отговора.

Даниел погледна Шаури и се усмихна. Тя в общи линии разбираше за какво говореха. А Даниел му отвърна:

– Да, мисля, че всичко ще бъде наред – и му върна въпроса.

– А с теб?

О'Нийл знаеше за какво го пита и не се свенеше да отговори. Даниел бе до него там в пещерата, когато той бързаше да умре. Но сега беше друго. Сега той мислеше за Сара, да се върне бързо при нея. Може би още не беше късно да се спаси бракът им.

Каквото и да ставаше, О'Нийл беше готов да опита. Да опита и да заживее отново.

– Да, ще се оправя.

И Даниел наистина го предчувстваше.

– Май това място ти пасва, Джексън? Сигурно ще се ровиш из катакомбите през следващите шест месеца?

– Няма ли да дойдете да ме видите?

Когато произнесе тези думи, Даниел изведнъж се почувства странно. Колко небрежно беше поканил приятелите си да го посетят, само на

няколко милиона светлинни години. Изумително.

– Какво да ти кажа – извика О'Нийл, решението няма да бъде направено от мен. Това ще зависи от генерал Уест и неговите „началници“.

– Военното разузнаване ли? – попита Даниел.

– Проклетата игра на думи – отвърна захилен полковникът.

– Направи ми една услуга, моля те – Даниел му подаде медальона на Катрин. – Кажй й, че ми донесе щастие.

Преди да се е отдал на емоциите си, О'Нийл се обърна, слезе по стълбите и навлезе в Старгейт.

Последваха го Ковалски и Ферети. За миг образите им застинаха върху предпоследното стъпало, преди да потънат в светлината. Всеки път, когато някой минаваше през портата, нагадците ахваха изумени. И така всички си отидоха.

След като войниците ги напуснаха, Скаара, Даниел и Шаури гледаха дълго след тях, докато пръстенът се затвори и в пирамидата пак се възцари светлината на факлите. След това поведоха цялата процесия извън пирамидата, през пустинята, където на хоризонта залязваше третото слънце.

Когато поеха обратно към града, Малка хапка се покачи на една висока дюна. Застанала на фона на луната, тя нададе красив жалостив вой.

КРАЙ

© 1995 Дийн Девлин
© 1995 Роланд Емърх
© Майя Карадимова, превод от английски

Dean Devlin, Roland Emmerich
Stargate, 1995

Източник: <http://bezmonitor.com>
OCR и редакция: Виктор (хартиената книга е на Петя)

Публикация:

Американска първо издание
Превод от английски Майя Карадимова
Предпечатна подготовка Агенция Люк
Издаелство Валент софия, 1995
Страници: 303. Формат: 20 см. Цена: 89.00 лв. ISBN: 954-8763-03-6.
Copyright (c) Dean Devlin & Roland Emmerich, 1994
All rights reserved

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/166>]